

የዮሐንስ ራዕይ

መግቢያ

ደ

ህ የራእይ መጽሐፍ የተጻፈው በዮሐንስ ሲሆን፤ እርሱም በጣም የታወቀና ከሁሉ ጋር አግባብ ያለው የቤተክርስቲያን ሽማግሌ ነበር። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት ይህ ዮሐንስ የተወደደው የኢየሱስ ደቀ መዝሙር እንደነበር ያምናሉ (ዮሐ. 13፡23)። የዮሐንስ ወንጌልንና ሦስቱን የዮሐንስ የአዲስ ኪዳን መልእክቶች የጻፈውም ይኸው ዮሐንስ ነው፤ የራእይ መጽሐፍ የተጻፈውም በመጀመሪያው መቶ ዓመተ ምስረት መጨረሻ ገደማ ነበር።

መላው የራእይ መጽሐፍ ገልጦ የሚያሳየው፤ ዮሐንስ ከእግዚአብሔር የተቀበለውን መገለጥ ወይም ራእይ ነው። የራእዩ ዋና አሳብ፤ ከዓለም ፍጻሜ በፊት ስለሚሆኑት ስለ መጨረሻው ቀኖች፣ እና ክርስቶስና ሰይጣን ስለሚያደርጉት የመጨረሻ ትግል የሚያሳይ ነው።

በአንድ በኩል "የመጨረሻዎቹ ቀኖች" በዮሐንስ ዘመን ተጀምረዋል፤ ከሮም ንጉሠ ነገሥታዊ መንግሥት ባለሥልጣናት በኩል አሠቃቂ የሆነ ስደት በክርስቲያኖች ሁሉ ላይ መድረስ ጀምሮ ነበር፤ ለሌሊትም ይህ ራእይ ለዮሐንስ የተሰጠው በጊዜው የነበሩትን አማኞች እያበረታታ በመከራው ውስጥ ጸንተው እንዲቆሙ እንዲያደርጋቸው ነው። ይኸ ራእይ በሁሉም ትውልድ ላሉ አማኞችም በመከራና በችግር ጊዜ ፀንተው እንዲቆሙ ተስጥቷቸዋል። እኛም በዘመናችን ይህንን ራእይ በማጥናት ብርታትን እናገኛለን።

ይሁን እንጂ፡ ምንም እንኳን የዮሐንስ ራእይ በከፊል የሚያመለክተው በጊዜው የነበረውን ድርጊት ቢሆንም፤ በዓለም መጨረሻ ላይ ሊሆኑ የሚችሉትን ለየት ያሉ ድርጊቶችንም በስፋት ይዳስሳል፤ ልክ በዮሐንስ ዘመን ቤተክርስቲያን ታላላቅ ስደቶችን አይታ እንደነበር ሁሉ፤ በዓለም መጨረሻ ላይ በሚሆነው የመጨረሻ ብጥብጥ ቤተክርስቲያንን በጣም ታላቅ የሆነ ስደት ይገጥማታል።

የራእይ መጽሐፍ የተለያዩ ትርጉሞችን ይዞአል፤ ይህ ማብራሪያ በጥቅሱ ላይ የተጻፈውን ብቻ ለማስረዳት ይሞክራል፤ ማብራሪያው አከራካሪ ሃሳቦችን እንደዚሁም ወደፊት ስለሚሆኑ ነገሮች የሚሰጠውን ሃሳብ ለማስወገድ ይሞክራል።

¹ "የመጨረሻ ቀኖች" የሚለው አነጋገር ሁለት ትርጉሞች ሊኖሩት ይችላል። በዓለም መጨረሻ ላይ ክርስቶስ ከመምጣቱ በፊት ያለውን ጊዜ ሊያመለክት ይችላል፤ ወይም ከክርስቶስ የመጀመሪያ መምጣት እስከ ሁለተኛው መምጣት ያለውን ጊዜ የሚያመለክት ይሆናል። የዮሐንስ ራእይ ሲተረጎም እነዚህን ሁለት ሃሳቦች በመያዝ ነው።

አስተዋጽኦ

ሀ. ስለ ሰው ልጅ የታየ ራእይ (1:1-3:22)።

1. መግቢያ (1:1-8)።
2. የሰው ልጅ በመቅረቦቹ መካከል (1:9-20)።
3. ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት የተላኩ መልእክቶች (2:1-3:22)።

ለ. ስለመጽሐፉ፣ ስለ መለኮቶች፣ ስለ ምልክቶች፣ ስለ ጽዋዎች የታየ ራእይ (4:1-19:10)።

1. ሰባት ማኅተሞች ያለው መጽሐፍ (4:1-7:17)።
2. ሰባቱ መለኮቶች (8:1-11:19)።
3. ሰባቱ ምልክቶች (12:1-14:20)።
4. ሰባቱ ጽዋዎች (15:1-19:10)።

ሐ. ስለ ክርስቶስ መመለስ የታየ ራእይ (19:11-20:15)።

1. ጋላቢውና አውሬው (19:11-21)።
2. የሰይጣን መታሰሪያ ሺ ዓመታት (20:1-6)።
3. የሰይጣን መፈታትና መጨረሻ ዕድሉ (20:7-10)።
4. ትንሣኤና መጨረሻው ፍርድ (20:11-15)።

መ. ስለ አዲስ ሰማይና ስለ አዲስ ምድር የታየ ራእይ (21:1-22:21)።

1. አዲሲቱ ኢየሩሳሌም (21:1-27)።
2. የሕይወት ወንዝ (22:1-8)።
3. መደምደሚያ (22:7-21)።

ምዕራፍ 1

መግቢያ (1፡1-8)

1-3 በዚህ መጽሐፍ መግለጫ የተሰጠበት ራእይ የኢየሱስ ክርስቶስ ራእይ ነው፤ በቅርብ ጊዜ ውስጥ ምን መሆን እንደሚገባው ለክርስቲያኖች ያሳያቸው ዘንድ ኢየሱስ ይህን ራእይ ለዮሐንስ ሰጠው (ቁ. 1)። እስከ አሁን ድረስ በዚህ ራእይ የተገለጡት ብዙ ድርጊቶች ገና አልተከሰቱም፤ ይሁን እንጂ፣ ጊዜው ቅርብ ነው (ቁ. 3)። ዮሐንስ እነዚህን ነገሮች ከጻፈ ሁለት ሺ ዓመታት በግለጽ አሁን ጊዜው በጣም ቅርብ ነው! (2ኢጥ. 3፡8-9 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ዮሐንስ ይህን ራእይ ትንቢት ብሎ ይጠራል (ቁ. 3)፤ የሚያነሱት ወይም የሚሰሙትና በልባቸው የሚይዙት የተባረኩ ናቸው ይላል። የተጻፈውን የእግዚአብሔር ቃል የሚያነሱ ወይም የሚሰሙና በልባቸው የሚይዙት እንዲሁ የተባረኩ ይሆናሉ።

4-6 ዮሐንስ ይህን የራእይ መጽሐፍ የጻፈው በተለይ ለሰባቱ አብያተክርስቲያናት ነው። እነርሱም የሚገኙት እስያ በተባለ የሮም ግዛት ውስጥ ነው። በአሁኑ ጊዜ ዘመናዊ ቱርክ ተብሎ የሚጠራው አገር ነው (ቁ. 11)። እነዚህ አብያተ ክርስቲያናት በዚያ ግዛት ውስጥ በሚገኙ ታላላቅ ከተሞች ውስጥ የሚገኙ ነበሩ፤ በዚህ መንገድ የዮሐንስ መጽሐፍ በግዛቱ ውስጥ ላሉ ለሌሎች አብያተክርስቲያናት በቀላሉ ሊተላለፍ ይችላል። ማስታወስ ያለባቸው ይህ መጽሐፍ የተጻፈው ለእስያ አብያተክርስቲያናት ብቻ ሳይሆን፣ በየዘመኑ ማለትም የእኛንም ዘመን ጨምሮ ለሚገኙ አብያተ ክርስቲያናት ጭምር ነበር።

ክለው፣ ክንበረው፣ ከሚመጣውም ጸጋና ሰላም ለእናንተ ይሁን (ቁ. 4)። እግዚአብሔር መጀመሪያም ሆነ መጨረሻ የለውም፤ በእርግጥም እርሱ እንደገና ይመጣል፤ ስለዚህ በዓለም መጨረሻ ላይ የመጨረሻው መከራ በሚመጣበት ጊዜ ክርስቲያኖች ማስታወስ ያለባቸው ሁኔታዎች ሁሉ በመጨረሻ በእግዚአብሔር ቁጥጥር ውስጥ መሆናቸውን ነው፤ እግዚአብሔር የሁናቴዎች ሁሉ ጌታ ነው።

ጸጋና ሰላም ከሰባቱ መንፈሶችም ይመጣሉ። እነዚህ ሰባት መንፈሶች እነማን እንደሆኑ በእርግጥ አይታወቅም፤ ሆኖም እነርሱ የሚወክሉት ሰባቱን የመንፈስ ቅዱስ ምግባሮች ነው ብለው ብዙ ሰዎች ያምናሉ።

የእውነት ምስክር ከሆነው ከኢየሱስ ክርስቶስም (ቁ. 5) ጸጋና ሰላም ይመጣሉ። ከኢየሱስ ሥራዎች አንዱ የእግዚአብሔር ምስክር መሆን ነበር (ዮሐ. 3፡31-34፤ 18፡37)። እነዚህም ላይ ኢየሱስ «ከመታገድ መካከል በኩር» ተብሎ ተጠርቷል (መዝ. 89፡27፤ 1ቆሮ. 15፡20፤ ቆላ. 1፡18 እና ማብራሪያዎቹን ይመለከታል)። በሰማይ የአማኞች ሁሉ የሥጋ ትንሣኤ የሚሆንበት ጊዜ ይመጣል፤ ነገር ግን ከሁሉም በፊት የኢየሱስ ትንሣኤ መጥቶአል፤ ስለዚህ እርሱ «የመጀመሪያ» (በኩር) ነው (1ቆሮ. 15፡23)። በዚህም ላይ ኢየሱስ የምድር ነገሥታት ሁሉ ገዥ ነው፤ እርሱ የነገሥታት ንጉሥ ነው (ራእ. 17፡14)፤ እርሱ በዓለም ላይ ታላቅ ብልጫ ያለው ጌታ ነው (ፊ. 2፡9-11)። ሰይጣን የዓለም ነገሥታትን ሁሉ ከነክብራቸው ለአየሱስ አቅርቦለት ነበር (ማቴ. 4፡8-10)። አሁን ግን በታዛዥነቱና በሞት እነዚህን ሁሉ ነገሥታት መቀበል ብቻ ሳይሆን ኢየሱስ በሰይጣንም ላይ የመጨረሻውን ድል አግኝቶአል።

ክርስቶስ አዳኞችን ነው፤ በደሙ ከኃጢአታችን ነፃ አውጥቶናል። (ዕብ. 9፡14፤ 10፡10 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። መንግሥትና ካህናት አድርጎናል (ቁ. 6)። የአይሁድ ነገድ የካህናት መንግሥት ተብሎ ይጠራ ነበር (ዘጸ. 19፡6)። አሁን ደግሞ የክርስቶስ ቤተክርስቲያን የካህናት መንግሥት ተብላ ትጠራለች (1ኢጥ. 2፡5፤9 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

7 ክርስቶስ በደመና ተከቦ ይመጣል (ዳን. 7፡13፤ ማር. 13፡26፤ 14፡62)። አማኞች የሆኑና አማኞች ያልሆኑ ሰዎች ሁሉ እርሱን ያዩታል፤ የእግዚአብሔር ልጅ እንደሆነም ያውቃሉ። ኢየሱስ በመስቀል ላይ እንዳለ የወጉት እነኞ የሮም

ወታደሮች እንኳ እርሱን የዩታል (ዘክ. 12፡10፤ ዮሐ. 19፡37)፤ ይህም ብቻ ሳይሆን ዛሬም እምነታቸውን የተወቱት ኢየሱስን የካጱት እንደገና በመስቀል ላይ የሰቀሉትም ቢሆኑ ፍርድን ለመቀበል በፊቱ በሚቀርቡበት ጊዜ ኢየሱስን ያዩታል (ዕብ. 6፡4-8)። በዚያን ቀን በምድር ላይ ያሉ ሕዝቦች ሁሉ (የማያምኑት) ያለቅላሉ፤ ይህም የሚሆነው ክርስቶስ በእነርሱ ላይ በሚያመጣቸው ፍርድ የተነሣ ነው (ማቴ. 24፡30 ይመለከታል)።

8 እኔ አልፋና ሥሜጋ ነኝ። «አልፋ» የግሪክ የመጀመሪያው ፊደል ሲሆን «ሥሜጋ» ደግሞ የመጨረሻው ፊደል ነው። እግዚአብሔር እዚህ ላይ የሚለው የመጀመሪያውም የመጨረሻውም እርሱ እንደሆነ ነው። ከመጀመሪያው እስከ መጨረሻውም የሚኖር ነው። እግዚአብሔር የሁሉ ነገር መጀመሪያ፣ የሁሉም ነገር መጨረሻ ነው። ነገር ግን እግዚአብሔር ራሱ ምንም መጀመሪያ ወይም መጨረሻ የለውም፤ ሁልጊዜ ነበር፤ ሁልጊዜም ይኖራል (ቁ. 4)።

የሰው ልጅ ራእይ (1፡9-20)

9 ዮሐንስ በክርስቶስ የክርስቲያን ሕይወት ድርሻ በሆነው መከራ ውስጥ ተካፋይ ነበር። በኢየሱስም መንግሥት ውስጥ ደግሞ አብሮ ወራሽ ነው (ሮሜ 8፡17)። በኢየሱስ መንግሥት ውስጥ ተሳታፊነት ያላቸው ሁሉ በዚህ ዓለም የመከራ ተካፋዮች ይሆናሉ (ዮሐ. 16፡33፤ የሐዋ. 14፡22)። ዮሐንስ የክርስቶስ ታማኝ ምስክር በመሆኑ ምክንያት ፍጥሞ² በምትባል ደሴት ታስሮ ነበር።

10-11 ዮሐንስ ይህን ራእይ የተቀበለው በጌታ ቀን ወይም በእሁድ³ ቀን ነበር፤ ዮሐንስ ራእዩን በተቀበለበት ጊዜ በመንፈስ ነበር (ቁ. 10)፤ ይህን የመስለ ራእይ ለመቀበል የተቻለው በተለየ መንፈሳዊ ንቃት ውስጥ ስለነበር ነው (የሐዋ. 10፡10፤ 22፡17፤ 2ቆሮ. 12፡1-4 ይመለከታል)።

12-15 ሰባቱ የወርቅ መቅረዞች (ቁ. 12)፤ እኒህ የራእይ መጽሐፍ የተላከላቸውን ሰባት አብያተክርስቲያናት የሚወክሉ ናቸው (ቁ. 20)። የሰውን ልጅ የሚመስለው አንዱ (ቁ. 13) አየሱስ ክርስቶስ ራሱ ነው (ዳን. 7፡13)። የብሉይ ኪዳን ነቢይ ዳንኤል የከበረውን ክርስቶስ ተመሳሳይ ራእይ አይቶአል፤ (ዳን. 7፡9፤ 10፡5-6)።

16 በራእዩ ክርስቶስ ሰባት ከዋክብትን በቀኝ እጁ ጨጠ። ይዞአል፤ እነዚህ ከዋክብትም የሰባቱን አብያተክርስቲያናት መንፈሶች የሚወክሉ ናቸው (ቁ. 20)። ከሁለት በኩል ስለት ያለው ሰይፍ ከአፋ ይወጣ ነበር፤ እርሱም ቃሉን የሚወክል ነው (ኤፌ. 6፡17)፤ በተለይ የፍርድ ቃሉን የሚወክል ነው (ዕብ. 4፡12፤ ራእ. 2፡16፤ 19፡15፤ 21)።

የክርስቶስ ፊት ልክ እንደ ፀሐይ ነበር፤ ዮሐንስ አስቀድሞ የከበረውን ክርቶስን አንድ ጊዜ አይቶት ነበር፤ በዚያን ጊዜም የክርስቶስ ፊት እንደ ፀሐይ አብሮቶ ነበር (ማቴ. 17፡2)።

17-18 ዮሐንስ ይህን የክርስቶስን ራእይ ባየ ጊዜ በክርስቶስ እግር ሥር ወደቀ፤ ክርስቶስም «አትፍራ» አለው (ዳን. 10፡10-12፤ ማቴ. 17፡6-7)። ክርስቶስም እኔ መጀመሪያና መጨረሻ (አልፋና ሥሜጋ) ነኝ ሲል ስለ ራሱ ተናገረ፤ ይህ ስም እግዚአብሔር ለራሱ የሰጠው ስም እንደሆነ በቁ. 8

² ፍጥሞ ለፋትዋ አራት ግደልስ ስኮር የሚሆን፤ በሜድትራኒያን ባሕር የምትገኝ ከዘመናዊቷ ቱርክ በስተደቡብ በኩል ያለች ትንሽ ደሴት ነበረች። በሮም ነገሥታት ዘመን ሮማውያን ነፍስ ገዳዮችንና ሌሎችንም እስረኞች ወደ ፍጥሞ ደሴት ነበር፤ ደሴቷም እንደ ወሀኒ ቤት የምታገለግል ነበረች፤ ከዚህ ግንኙ ሰው ግምልጥ አይቻልም ነበር።

³ ዮሐንስ ይህን የራእይ መጽሐፍ በጻፈበት ጊዜ ክርስቲያኖች ለንበትን በቅዳሜ ቀን (የአይሁድ ልማድ) ከግክበር ደልት በሁድ ቀን ግክበር ጀምረው ነበር፤ ኢየሱስ ከሞት የተነሣው በእሁድ ቀን ስለነበር የጌታ ቀን ብለው ይጠሩት ነበር።

አይተናል (ኢሳ. 44:6)። ክርስቶስ የሞትና የሲዳን፣ ቁልፍ ይገዛልሁ ብሎ ተናገረ፤ ይህም በሞት ላይ ሙሉ ሥልጣን እንደለው ያመለክታል።

19-20 ጥራትን እስከ አሁን ያየውን ወደፊትም ሊያየው የተዘጋጀውን ሁሉ እንዲጽፍ ክርስቶስ ትእዛዝ ሰጠው። ይህን የራሴን መጽሐፍ በምናጠናበት ጊዜ መዘንጋት የለብንን የምናነበው ክርስቶስ ራሱ ለጥራት የሰጠውን ትክክለኛ ራሴ መሆኑን ነው። ከዚህ ራሴ አንዳንዱ ክፍል ለማስተዋል ከባድ ነው፤ ይህም ቢሆን ይህ ራሴ ከራሱ ከክርስቶስ እንደመጣ እናስታውስ፤ የተጻፈውም ለራሳችን ጥቅም መሆኑን እንወቅ። ሰባቱ ከዋክብት የሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት መላእክት ናቸው (ቁ. 20)፤ እዚህ ላይ መላእክት የሚለው ቃል የእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን መልአክ ሊሆን ይችላል፤ ወይም የእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን የተለየ መንፈሳዊ ተጠሪ ሊሆን ይችላል። ይህን በመሰለ መልአክ ወይም ተጠሪ ክርስቶስ ለእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን ይናገራል።

ሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ሰባት መቅረዞች ተብለዋል፤ መቅረዞች የተባሉበትም ምክንያት የእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን ሥራ እንደ መቅረዝ ሆነው የክርስቶስን ብርሃን ለባለም ሁሉ ለሰሚያላዩ ነው፤ ክርስቶስ የዓለም መብራት ወይም ብርሃን ነው (ጥሱ. 8:12)፤ እኛ ደግሞ ለእርሱ ብርሃን መቅረዞች ነን (ማቴ. 5:14-16 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ምዕራፍ 2

በኤፌሶን ለምትገኝ ቤተ ክርስቲያን የተላከ መልአክት (2:1-7)

1 ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ከተጻፉት ደብዳቤዎች መካከል የመጀመሪያው ይህ ሲሆን፤ መልአክቱም ለኤፌሶን፤ ቤተ ክርስቲያን የተጻፈ ነው። በሰባቱ መልአክቶች በእያንዳንዱ መጀመሪያ ላይ፤ ክርስቶስ ራሱን በተለየ መንገድ የስተዋውቃል። በእያንዳንዱም መልአክት መጨረሻ ላይ እስከ መጨረሻ ድረስ በእምነታቸው ጸንተው የሚቆዩትን ተስፋ ይሰጣቸዋል። እነዚህን ለሰባት አብያተ ክርስቲያናት የተጻፉትን መልአክቶች በምናነበበት ጊዜ፤ በክርስቶስ የተጻፉት ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ብቻ ሳይሆን፤ በየዘመኑ ለምትገኝ ለእያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን ጭምር እንደሆነ ልንገነዘብ ይገባናል። ከምዕራፍ 2-3 የተጠቀሱት አብያተ ክርስቲያናት ለእኛ ምሳሌዎች ናቸው፤ ለእነርሱ የተጻፉትም ቃላት የራሳችንንም ቤተ ክርስቲያን ጨምሮ በየትም ቦታ ለሚገኙ አብያተ ክርስቲያናት የሚያገለግሉ ናቸው። እነዚህ ሰባት መልአክቶች ለአማኞች ሁሉ ማስጠንቀቂያና መጽናናት የሚሰጡ ናቸው።

ክርስቶስ እያንዳንዳቸውን እነዚህን መልአክቶች የጻፈው ለቤተ ክርስቲያኑ መልአክ ነው (ራእ. 1:20 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። እዚህ ላይ ለኤፌሶን ቤተ ክርስቲያን በተላከው መልአክት፤ ክርስቶስ ራሱን የሚያስተዋውቀው ሰባቱን ከዋክብት በቃኝ እጁ ይዞ በሰባቱ መቅረዞች መካከል ሲራመድ ነው (ራእ. 1:12-13:16 ይመለከታል)። ምንም እንኳን ክርስቶስ ራሱ በመንግሥተ ሰማይ ቢሆንም በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት በቤተ ክርስቲያናቱ መካከል «ይራመዳል» በእጁም ይዞ ይጠበቃቸዋል።

2-3 በመጀመሪያ ክርስቶስ የኤፌሶንን ቤተ ክርስቲያን ያመሰግናል፤ ሐሰተኞች መምህራንን ወደ ቤተ ክርስቲያኒቱ ሊመጡ ሞክረዋል። የኤፌሶን ክርስቲያናት ግን

ትምህርታቸውን ፈትነው አባርረዋቸዋል (1ጥሱ. 4:1)። ቀደም ሲል ጳውሎስ የኤፌሶንን ሽግግሎች እነዚህን ስለመሰሉ ሐሰተኞች መምህራን አስጠንቅቆአቸው ነበር (1ጥሱ. 20:28-31)። የኤፌሶን አማኞች በሥራ ስለሚተጉና በትዕግሥት ስለመጽናታቸው ክርስቶስ ያመሰግናቸዋል (ቁ. 2)። ከመከራ ብዛት የተነሣ ተሰላችተው አልወደቁም (ቁ. 3)፤ ክርስቶስ ለኤፌሶን ሰዎች የጻፈላቸው ይህ ብቻ ቢሆን ኖሮ ስለ ራሳቸው ኩራት በተሰማቸው ነበር።

4 ይሁን እንጂ፤ የኤፌሶን ሰዎች የሚከሩበት ምንም ምክንያት አልነበራቸውም። የቀደመውን ፍቅራቸውን ትተዋል፤ ብዙ መልካም ሥራን ለመሥራት በመጣር ክርስቶስን መርሳት ጀምረዋል፤ በክርስትናም ሕይወታቸው መጀመሪያ ላይ የነበረው ታላቅ ደስታና ፍቅር አሁን እየከሰመ መጥቶአል።

የመጀመሪያውን ታላቁ ትእዛዝ ይህ እንደሆነ ሁልጊዜ ማስታወስ ይኖርብናል፤ አንተም እግዚአብሔር አምላክህን በፍጹም ልብህ፤ በፍጹም ነፍሱህ፤ በፍጹም አላብህ፤ በፍጹም ንገህ ውደድ (ማር. 12:30)። ለእግዚአብሔርና ለንጹህነት (ማር. 12:31) ያለን ፍቅር የሚቀዘቅዝ ከሆነ፤ ሌላው ሥራችን ሁሉ ከንቱ ነው (1ቆሮ. 13:1-3 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ልክ እንዳመንን ለክርስቶስ የነበረንን ፍቅር ከቶ መርሳታ የለብንም፤ በዚያን ጊዜ በደስታ፤ በፍቅር፤ በትጋትና በምስጋና ተዋልተን ነበር። የሰይጣን እስረኞች ከነበርንበት ወህኒ ገና ነፃ መውጣታችን ነበር። መላውን ሕይወታችንን ለክርስቶስ ሰጥተን ነበር። ወንድሞቼና እገቶቼ ሆይ እስቲ ራሳችንን እንጠይቅ፤ በመጀመሪያ ከክርስቶስ ጋር የነበረን በደስታ የተሞላ ጎብረታችን አሁን ትዝቅዙአልን? እኛም እንደ ኤፌሶን ሰዎች የመጀመሪያ ፍቅራችንን ትተናልን?

5 ፍቅራችን ቀዝቅዞ ከሆነ ሊያሰሱ ለእኛ የሚናገረው ቃላት አሉት፤ «ከመውደቅህ በፊት ምን ያህል ከፍተኛ ቦታ ላይ እንደነበርህ አስታውስ! እነዚያን የመጀመሪያዎቹን ቀኖች አስታውስ፤ ጎብረታችን ምን ያህል የጠበቀና ምን ያህል መቀራረብ እንደነበረው፤ አንተም በመላው ልብህ ትወደኝ እንደነበረ፤ በመንፈስ ቅዱስም ተሞልተህ እንደነበረ ይህን ሁሉ አስታውስ «ንስሐ ግብ፤ በመጀመሪያ ታደርገው የነበረውንም ሥራህን አድርግ» ያውም የፍቅር ሥራ ማለት ነው።

የመጀመሪያ ፍቅራችንን እንደተውን ማወቁ ብቻ በቂ አይደለም፤ የፍቅርን ሥራ ለመሥራት እንደገና መጀመር አለብን። ፍቅር የፍቅርን ሥራ በመሥራት ራሱን መግለጥ አለበት፤ የፍቅር ሥራ ከሌለ ራሱ ፍቅርም የለም (1ጥሱ. 3:16-18 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የመጀመሪያ ፍቅራችንን ሥራ እንደገና መሥራት ባንጀምር ክርስቶስ መጥቶ መቅረዛችንን ከቦታው ያነግብናል፤ ይህም አገልግሎታችን እንዲያበቃ ያደርገዋል ማለት ነው። ቤተ ክርስቲያናችንንም ይበትናል፤ የመጀመሪያ ፍቅሯን የጣለች ቤተ ክርስቲያን ለክርስቶስ ምንም ጥቅም የላትም።

6 ኒቆላውያን እውነተኛ ክርስቲያን ለመምሰል ራሳቸውን የሚለውጡ ነገር ግን የዓለምን ሥርዓት (ቁ. 15) የሚከተሉ ለየት ያለ ሃይማኖት ያላቸው ሰዎች ናቸው።

7 እዚህ ላይ ማስታወስ ያለብን የክርስቶስ መንፈስ መልአክቱን ለአብያተ ክርስቲያናት ሲያስተላልፍ ነው፤ ይህም ለአንድ ቤተ ክርስቲያን ብቻ አይደለም። መንፈስ ቅዱስ የሚናገረው በኤፌሶን ለምትገኝ ቤተ ክርስቲያን ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ዛሬም ለእኛ ቤተ ክርስቲያን ይናገራል። ሰይጣንና እርሱ የሚያመጣብንን ፈተና ከተጻፉትም በገንጎ? (ሰማያዊቱ ሊየሩሳሌም) ከላቸው ከሕይወት ዛፍ ፍራዋን ቀጥፈን ለመብላት ከእግዚአብሔር ሥልጣን እንቀበላለን፤ ከእርስዎም ስንበላ የዘላለም ሕይወትንም እንቀበላለን (ዘፍ. 2:9)፤ ራእ. 21:10፤ 22:2 ይመለከታል)።

4 ሲዳ ከሰዎች የተነጠሉ መንፈሶች(ሥጋ የሌላቸው መንፈሶች) የክርስቶስን የመጨረሻ ፍርድ የሚጠብቁበት ቦታ ነው።

5 ኤፌሶን በእስያ ግዛት ውስጥ በጣም አስፈላጊ ከተማ ነበረች፤ (የኤፌሶን መግቢያ ይመለከታል)፤ በኤፌሶን ይኖሩ የነበሩ የመጀመሪያዎቹ ክርስቲያናት ጽርስቅላና አቲል ነበሩ (1ጥሱ. 18:18-20)፤ በኋላም ጳውሎስ ራሱም በኤፌሶን ሁለት ዓመት ኖሯል፤ እዚያም ቤተ ክርስቲያንን መሥርቷል (1ጥሱ. 19:1-10)።

6 ለክርስቶስ የነበረንን ፍቅር መልስ ለማግኘት ንስሐ መግባት የመጀመሪያው ደረጃ ነው። ለተጨማሪ መረጃት በሙዳቱ ቃላት ንስሐ፤ በእጠቃላይ መገለጫው «መንፈሳዊ መነቃቃት» የሚለውን ይመለከታል።

7 በዚህ ጥቅስ ነገት ለመንግሥተ ሰማይ የተሰጠ ሰዎች ነው፤ ይህም ለሰማይቱ ሊየሩሳሌም ማለት ነው (2ቆሮ. 12:4 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ለሰምርኔስ ቤተክርስቲያን የተላከ መልእክት (2፡8-11)

8 ከምዕራፍ 2-3 ከተጠቀሱት ሰባት ከተማዎች እስከዚህ ዘመን የቀረችው ሰምርኔስ ብቻ ነች። ዘመናዊ ስምዋ ኢዝሚር ይባላል፤ የምትገኘውም በምዕራብ ቱርክ ሲሆን ከጥንቷ ኤፌሶን በስተሰሜን 40 ማይልስ ርቃ ነው። ሌሎች ስድስት ከተሞች ጨርሶ የሱም፤ ፍርስራሻቸው ብቻ ይገኛል። በዚህ ቁጥር ክርስቶስ ራሱን «የመጀመሪያና መጨረሻ ከሆነው፤ ሞቶ ከነበረውና ሕያው ከሆነው» ብሎ ራሱን ይጠራል (ራእ. 1፡17-18 ይመለከታል)።

9 በዮሐንስ ጊዜ፤ በሰምርኔስ የነበረችው ቤተክርስቲያን በከባድ መከራ ተሠቃይታለች። በከተማይቱ ከሚኖሩ ሰዎች አብዛኛዎቹ የሮማን ንጉሠ ነገሥት እንደ አምላክ ያመልኩት ነበር፤ በሰሙም በከተማይቱ ውስጥ ታላቅ ቤተ መቅደስ ተሠርቶለት ነበር። ክርስቲያኖቹ ንጉሠ ነገሥቱን እናመልክም ብለው እምቢ ስላሉ የከተማይቱ መሪዎችና የሮም ወታደሮች ያላድዱአቸው ነበር፤ ኑሮን ለማካሄድ ለክርስቲያኖች በጣም ከባድ ነበር፤ ሱቆቻቸውና ቤቶቻቸው ሁሉ ይዘረፉ ነበር (ዕብ. 10፡34)። ከዚህም የተነሣ ለድሸነትና ለችግር ተዳርገው ነበር፤ ይህም ቢሆን በመንፈሳዊ ነገር በጣም ሀብታሞች ነበሩ (ማቴ. 6፡19-20፤ ያዕ. 2፡5 ይመለከታል)።

በሰምርኔስ ይኖሩ የነበሩ አይሁዳውያን፤ ክርስቲያኖችን ያሳድዱና ይሰድቡአቸው ነበር፤ ታዲያ እነርሱ ራሳቸው ሐሰተኞች አይሁዳውያን ነበሩ፤ የሚገኙትም በሰይጣን ምክራብ ውስጥ ነበር፤ የተሰዳቢው፤ የሰይጣን አገልጋዮች ነበሩ።

10 ከሁሉ በላይ በሰምርኔስ የነበረችው ቤተ ክርስቲያን ስደትን እንድትታገሥ መጽናናትና መበረታት ያስፈልጋት ነበር፤ እስከ መጨረሻው ማለትም እስከ ሞት ድረስ ጸንተው የሚቆዩ ከሆኑ የሕይወትን እክሊል ማለትም ዘላለማዊ ሕይወትን ይወርሳሉ (ማር. 13፡13፤ 1ቆሮ. 9፡25፤ 1ኢጥ. 5፡4 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። እዚህ ላይ የተጠቀሱት ዐሥር የመከራ ቀናት በዓለም መጨረሻ ላይ በሰዎች ሁሉ ላይ ስለሚመጣው መከራ የሚናገሩ አይደሉም (ራእ. 3፡10)፤ ይልቁንም ለአጭር ጊዜ በጣም ለየት ያለ ስደት በሰምርኔስ፤ ቤተክርስቲያን ላይ ይመጣ እንደነበር ነው የሚናገሩት።

11 እዚህ ላይ የተጠቀሰው ሁለተኛ ሞት ዘላለማዊ ሞት ማለት ነው፤ እርሱም ለከፋ እድራጊዎች ሁሉ የመጨረሻ ቅጣት ነው፤ በራእይ 20፡14 የእሳት ባሕር ተብሎ ይጠራል፤ ደግሞም በራእይ 21፡8 በዲን የሚቃጠል የእሳት ባሕር ተብሎ ይጠራል።

ለኢርጋሞን ቤተክርስቲያን የተላከ መልእክት (2፡12-17)

12 ኢርጋሞን የሮም ግዛት የነበረችው የእስያ ክፍለ ሀገር ዋና ከተማ ነበረች፤ ስለሆነም የሮም ገዥ የሚኖርባት ከተማ ነበረች። ገዥውም ሰዎችን በሞት ለመቅጣት ሥልጣን ነበረው፤ ይህም «የሰይፍ ሥልጣን» ነበረው ማለት ነው። ነገር ግን ክርስቶስ ከገዥው ይልቅ በጣም ገደለኛ ሰይፍ እንዳለው ለኢርጋሞን ቤተክርስቲያን ያስታውሳታል። በእርግጥም ክርስቶስ በሁለት በኩል ስለት ያለው ሰይፍ አለው (ራእ. 1፡16 ይመለከታል)። በሞትና በሕይወት ላይ የመጨረሻው ሥልጣን ያለው እርሱ ነው፤ ክርስቶስ ሰዎችን በዘላለማዊ ሞት ለመቅጣት የሚያስችል ብቻ ሳይሆን፤ ዘላለማዊ ሕይወት ሊሰጣቸውም የሚያስችል ገይል አለው።

13 ኢርጋሞን የክፍለ ሀገሩ ዋና ከተማ ስለሆነች የሮም ንጉሠ ነገሥት ሥልጣን መክላዊ ቦታ ነበረች። እዚህ ላይ ክርስቶስ የሚለው ኢርጋሞን ሰይጣን ዙፋኑን ያስቀመጠባት ቦታ ነች፤ ይህም ንጉሠ ነገሥቱ (ገዥዎቹም ጭምር) በሥልጣን የተቀመጡት በዚያ ነበር ማለት ነው። በዮሐንስ ዘመን ክርስቲያኖች የሮማን ንጉሠ ነገሥትና ገዥዎቹንም የሰይጣን ወኪሎች አድርገው ይቆጥሩአቸው ነበር።

አንድሳለ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ በሌላ ቦታ ስሙ አልተጠቀሰም፤ የኢርጋሞን ከተማ ነዋሪ፤ ነበር፤ እርሱ በክርስቶስ በግመት ምክንያት ተገድሎአል። እዚህ ላይ ክርስቶስ በራእ. 1፡5 ላይ ታማኝ ምስክር ብሎ ለራሱ የሰጠውን ስም ለእንቲኦስ ይሰጣል።

14 ክርስቶስ በኢርጋሞን የነበረችውን ቤተክርስቲያን ካመለከነ በኋላ አሁን ደግሞ ጉድለታቸውን ይጠቁማቸዋል። የበለጸገውን ሐሰተኛ ትምህርት መቃወም ሊገባቸው ዝም ብለዋል። ትምህርቱ ወደ ቤተክርስቲያናቸው እንዲገባ ፈቅደዋል። በለጻም የብሉይ ኪዳን ነቢይ ነበር፤ የሞአብን ንጉሥ ባላቅን እስራኤላውያንን (አይሁዳውያንን) በሚቃወምበት ጊዜ የረዳ ነበር። በለጻም አይሁዳውያንን የሚያዳክምበት ዘዴ በጋጢአት እንዲፈቱ በማድረግ ነበር፤ በለጻም ባላቅን ሲመክረው በመንግሥትህ ውስጥ ያሉትን ሴቶች የአይሁዳውያን ወንዶችን በጋጢአት እንዲፈትኩአቸው አድርገዋል፤ ለጣባት የተሠዋ ምግብን እንዲበሉና በግብረ ሥጋ ግንኙነት እንዲሰሩ ያድርጓቸው አለው (ዘኁ. 25፡1-3፤ 31፡15-16)፤ ስለዚህ የበለጸገው ትምህርት ሰዎች እግዚአብሔርን እንዳይታዘዙ፤ ሐሰተኞች አማልክትንና የዓለምንም ምኞት እንዲፈጽሙ የሚያደርግ መሆኑን እንረዳለን።

15 የኒቆላውያንም ትምህርት ከበለጸገው ትምህርት ጋር ተመሳሳይ ነበር (ቁ. 6 ይመለከታል)።

16 ክርስቶስ ይህን የመሰለውን የሐሰት ትምህርት እንደሚቃወምና ከአቶ በሚወጣ ሰይፍ እንደሚዋጋ ተናግሮአል (ራእ. 1፡16 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ሐሰተኞች መምህራንም ይቀጣሉ፤ የሚቀጡትም በመጨረሻው በፍርድ ቤት ብቻ ሳይሆን በዚህኛውም ሕይወት ጭምር ነው።

ምንም እንኳ ከኢርጋሞን ቤተ ክርስቲያን አባሎች ጥቂቶቹ ይህንን የሐሰት ትምህርት የተከተሉ ቢሆኑም ሁሉም በደለኞች ነበሩ። ምክንያቱም ሐሰተኞች መምህራንን ከመካከላቸው ሳያስወጡ ዝም ብለው ታግሠዋቸው ነበር፤ ስለሆነም የረከሰ ነገር በቤተ ክርስቲያናቸው ሥር እንዲሰድ ፈቅደዋል። የእነርሱ ኃጢአት ከኤፌሶን ቤተክርስቲያን ኃጢአት ተቃራኒ ነበር፤ በእንደ በኩል የኤፌሶን ክርስቲያኖች ሐሰተኛ ትምህርትን ሊታገሙ አልቻሉም፤ እነርሱ በጣም ጥብቅና ንጹሕ ነበሩ። ነገር ግን ፍቅራቸውን አጥተው ነበር። በሌላ በኩል የኢርጋሞን ክርስቲያኖች ፍቅራቸውን አላጡም፤ ነገር ግን ንጽሕናቸውን አጥተው ነበር። እነዚህን ሰባት መልእክቶች ስናነብ እያንዳንዱ ቤተ ክርስቲያን የራሷ ብርታትና ድክመት እንዳላት እናያለን። እስከ ስለራሳችን ቤተ ክርስቲያን እናስብ ብርታታዋ እና ድክመታዋ እምን ላይ ነው? ክርስቶስ ለእኛ ቤተክርስቲያን ዛሬ ምን ይጽፍ ይሆን?

17 «ድል ለንሣ ከተሰወረው መና፤ እስጠዋለሁ» በማለት ክርስቶስ ተናግሮአል፤ ይህም መንፈሳዊ እንጆራ ማለት ነው (ዮሐ. 6፡48-51 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በዚህ ዓለም ለጣባት የተሠዋውን ምግብ የማግበላ ብንሆን በመንግሥተ ሰማይ የክርስቶስን ምግብ አብረን የምንበላ እንሆናለን። እዚህ ላይ የተጠቀሰው ነጭ ድንጋይ የብሉይ ኪዳንን ልማድ የሚያሳይ ሲሆን በእንደ በዓል ላይ የሚጋበዙ ሰዎች የሚሰጣቸውን ነጭ ድንጋይ የሚያመለክት ነው። ድንጋይ በዚያ በዓል ላይ ለመጋበዛቸው ማስረጃ ምልክት ይሆናል። ስለዚህ እዚህ ላይ ክርስቶስም ለማለት የፈለገው ስሞቻቸው የተጻፉባቸውን ነጫዊ ድንጋይ የሚያገኙ ሰዎች በመንግሥተ ሰማይ በተሰወረው መና በዓል ላይ ለመግኘት የሚችሉ ይሆናሉ።

8 በግሪክ ቋንቋ ሰይጣን ማለት ተሳዳሪ ማለት ነው።
9 በዓለም መጨረሻ ላይ የሚሆነው ስደት በዚያን ዘመን የሚኖሩት ሰዎች ብቻ የሚካፈሉት ነው፤ ከዚያ በፊት የሚሞቱት በሚሞቱበት ጊዜ የዓለም ፍጻሜ ይሆንላቸዋል።

10 በዚህ ጥቅስ ላይ የተመለከተው መና የጥንት አይሁዳውያን በበረሃ በነበሩ ጊዜ እግዚአብሔር ከሰማይ የላከላቸው ግብረት የሚመስል ነገር ነው (ዘኁ. 3፡4፤31-35)።

ለትያጥሮን ቤተክርስቲያን የተጻፈ መልእክት (2+18-29)

18-19 ትያጥሮን ባለጸጋ የሆነች የንግድ ማዕከል ነበረች (የሐዋ. 18+14)። በትያጥሮን የነበረው ሁኔታ እንደሚከተለው ነበር፤ እያንዳንዱ የንግድ ዓይነት የራሱ የሆነ የተለየ አምላክ ነበረው፤ በአንድ በተለየ ንግድ አሸናፊ ለመሆን አንድ ሰው የዚያን ንግድ አምላክ የሚያመልክ መሆን አለበት። ስለዚህ በትያጥሮን የሚኖሩ ክርስቲያን ነጋዴዎች እነዚህን አማልክት ለማምለክ ብርቱ ተጽዕኖ ነበረባቸው፤ ታላቅ ፈተናም ይፈተኑ ነበር። እነዚህን አማልክት አናመልክም ብለው እምቢ ቢሉ ሌሎች የከተማይቱ ነዋሪዎች ይሰድቡአቸዋል፤ ከዚህም የተነሣ በንግዳቸው ብዙ ይከሰራሉ።

ኢየሱስ እዚህ ላይ ራሱን የሚያስተዋውቀው በራእ. 1+14-15 በተሰጠው ማስረጃ መሠረት ነው። በሌሎች መልእክቶቹ እንዳደረገው ሁሉ ኢየሱስ በመጀመሪያ በትያጥሮን የነበሩትን አማኞች ያመለግናቸዋል።

20 አሁን ግን ኢየሱስ ስትሰታቸውን አጉልቶ ያሳያል። ያችን ሴት ኤልሃቤልን ታግሠው ይዘዋታል፤ ምንድን ሲሆን ይህች ኤልሃቤል በቤተ ክርስቲያናቸው የታወቀች ሴት ነበረች። በዚያን ጊዜ የሮማውያን ቤተ መቅደሶች በአመንዝራ ሴቶች የተሞሉ ነበሩ፤ ስለሆነም የትያጥሮን ወንዶች ለማምለክ ወደ ቤተ መቅደስ ሲሄዱ ከአመንዝራዎቹ ሴቶች ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት ያደርጋሉ። ለዚያ ቤተ መቅደስ ጣዖት በሚደረገውም የክብር በዓል ተካፋዮች ይሆናሉ። ምናልባትም ይህች ኤልሃቤል ጣዖቶች ምንም አይደለም፤ ስለዚህም በእነርሱ ቤተ መቅደስ ማምለክም ምንም አይደለም፤ በሌላ አነጋገር «ምንም ያልሆነውን» ነገር ማምለክ ጋጢአት አይደለም፤ በማለት አስተምራ ይሆናል (1ቆሮ. 6+12-13+15፤ 8+417)።

21-23 ኤልሃቤል ንስሐ አልገባም ብላ እምቢ ስላለች በሥቃይ አልጋ ላይ እጥላታለሁ (ቁ. 22)። ተከታይዎችዋም ንስሐ እንዲገቡ ጊዜ ሰጥቻቸዋለሁ፤ ንስሐ ባይገቡ በሕመምና በሞት እቀጣቸዋለሁ። በጋጢአት ቅጣት ምክንያት ብዙውን ጊዜ እግዚአብሔር የተለያዩ ሕመሞችንና ሞትን በሰዎች ላይ ያመጣል (መዝ. 82+12፤ ኤር. 17+10፤ ማቴ. 16+27፤ ሮሜ 2+6 እና ማጠራሪያውን ይመለከታል)።

24-25 ኤልሃቤልንና የሰይጣንን ጥልቅ ምስጢር ላልተከተሉት (ቁ. 24) ክርስቶስ መጽናናትንና ታላቅ ኃላፊነትን ይሰጣቸዋል። እኔ እስከመጣ ድረስ ያላችሁን አጥብቃችሁ ያዙ ይላቸዋል (1ጢዋ. 8+13-14+20፤ 2ጢዋ. 1+13-14 ይመለከታል)። ክርስቶስ ለትያጥሮን ክርስቲያኖች ሌላ ሸክም ወይም ትእዛዝ አይሰጣቸውም። ከኤልሃቤል የዝሙትና የጣዖት አምልኮ ሥራ የተለያችሁ ትሆኑ ዘንድ ይህን ብቻ አድርጉ ይላቸዋል (የሐዋ. 15+28-29 ይመለከታል)።

26-27 ድል የሚነሣው እስከ መጨረሻው የክርስቶስን ፈቃድ የሚያደርግ ሰው ብቻ ነው፤ ክርስቶስም በሕዝቦች ላይ ሥልጣን ይሰጣል (መዝ. 2+8-9፤ ማቴ. 19+28 ይመለከታል)።

28-29 እዚህ ላይ የተጠቀሰው የንጋት ኮከብ ትርጉሙ ግልጽ አይደለም፤ በራእ. 22+16 መሠረት የንጋት ኮከብ ራሱ ክርስቶስ ነው፤ በዚህ ቦታ ያለውም ትርጉም ይህ ከሆነ ይህ ጥቅስ የሚለው የንጋትን ኮከብ የሚቀበሉ ክርስቶስን ይቀበላሉ ማለት ነው፤ ይህም ክርስቶስን ሙሉ በሙሉ ይቀበሉታል፤ ጎብረቱን፤ ፍቅሩንና መንፈሱን በሙሉ ያገኛሉ።

ምዕራፍ 3

ለሰርዲስ ቤተክርስቲያን የተላከ መልእክት (3+1-6)

1 ክርስቶስ እዚህ ላይ ሰባቱን መንፈሶችና . . . ሰባቱን ከዋክብት የያዘው ብሉ ራሱ ይጠራል (ራእ. 1+4+16+20 እና ማጠራሪያውን ይመለከታል)። ከእዚህ ከሰባት አብያተክርስቲያናት መካከል ክርስቶስ የሰርዲስን ቤተ ክርስቲያን ከበድ ባለ ሁኔታ ይወቅላል፤ በስም ሕያው ነህ ነገር ግን ምትሃል! ይላል።

በሰርዲስ የነበሩ ክርስቲያኖች ምን ነካቸው? እነርሱ እንደ ሌሎቹ ከበድ ያለ ችግርና ስደት አልደረሰባቸውም፤ የሐሰት ትምህርትም አልተከተሉም፤ በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ሕያዋን የሆኑ ይመስላሉ፤ ነገር ግን በመንፈሳዊ ሕይወታቸው የሞቱ ነበሩ።

በእነርሱ ላይ የሆነው ነገር ይህ ነበር፤ ቤተክርስቲያን ልክ በአካባቢዋ እንደነበረው ጎብረተሰብ ሆናለች፤ ክርስቲያኖችን ክርስቲያን ካልሆኑት ሰዎች ለይቶ ለማወቅ በጣም አስቸጋሪ ነበር። ክርስቲያኖች ለክርስቶስ የሚያደርጉት ምስክርነት በጣም ደብዝዞ ነበር። ክርስቲያን ካልሆኑት ጎረቤቶቻቸው በምንም ነገር ላይ እንዳይሆኑ ይሞክሩ ነበር፤ የሕዝቡን ልምድና ባሕል መቃወም አይፈልጉም ነበር፤ ስለዚህም ቤተ ክርስቲያኖቻቸው በዙሪያቸው ከሚኖሩ ጎብረተሰብ ጋር በሰላም ትኖር ነበር፤ ስደት አልነበረባቸውም፤ በዚህ ዓለም በሁሉ ነገር ተመቶአቸው ይኖሩ ነበር፤ የሚፈልጉት ነገር ሁሉ ነበራቸው፤ ነገር ግን መንፈሳቸው ደክሞ ነበር እንዲያውም ወደ ሞት ቀርቦ ነበር (መዝ. 108+15)።

2-3 ነገር ግን በሰርዲስ የነበሩ ክርስቲያኖች ሙሉ ለሙሉ አልሞቱም፤ ሕይወታቸው ባይ ሆኖአል፤ ሥራቸውም ፍጹም አልነበረም። ክርስቶስ እንደዚህ ባሉ ክርስቲያኖች አልተደሰተም፤ ይሁን እንጂ፤ ትንሽ መንፈሳዊ ሕይወት በእነርሱ ዘንድ ቀርቶ ነበር፤ ስለዚህ ኢየሱስ እንዲህ ብሎ ይነግራቸዋል፤ ከእንቅልፋችሁ ጉብ! (ኤፌ. 5+14 ይመለከታል)። የማይነቁና ተዘጋጅተው የማይኖሩ ከሆነ ሰይጣን ጨርሶ ይበላቸዋል (1ኢጥ. 5+8)። ስለዚህ የቀረውንና ሊምት የተቃረበውን ትንሹን ነገር ያበርቱ! ይህም ከመንፈሳዊ ሕይወታቸው የቀረላቸውን ነገር ያጠናክሩ ማለት ነው፤ አለበለዚያ ግን ኢየሱስ ባልተጠበቀበት ሰዓት እንደ ሌባ ከተፍ ይላል፤ በእነርሱም ላይ ፍርድን ያመጣቸዋል። እዚህ ላይ ኢየሱስ የሚናገረው በዓለም መጨረሻ ላይ ስለሚሆነው የመጨረሻ ፍርድ ብቻ አይደለም፤ (ማቴ. 24+42-44፤ 1ተሰ. 5+2)። ነገር ግን በዚህም ሕይወት በሰዎች ላይ ስለሚያመጣቸውም ቅጣት ጭምር ነው (ራእ. 2+16 ይመለከታል)።

4 በእያንዳንዱ ቤተክርስቲያን እውነተኛች ክርስቲያኖች አሉ፤ እንዲሁም ሐሰተኞች ክርስቲያኖች አሉ (ማቴ. 13+24-30፤ 2ጢዋ. 2+20-21 ይመለከታል)። በሰርዲስ ቤተክርስቲያን በጣም ጥቂት እውነተኛች ክርስቲያኖች ነበሩ፤ ራሳቸውን ከዓለም መንገድ የጠበቁ በጣም ጥቂት ሰዎች ብቻ ነበሩ። የዓለምን ልማድና ምኞት የሚከተሉ ልብሳቸውን አሳድረዋል (ይሁዳ 23)። ራሳቸውን ከዓለም ርኩስት ያጸዱት እነዚያ እውነተኛች ክርስቲያኖች የሚለብሱት ነጭ ልብስ ይሰጣቸዋል፤ ከኢየሱስ ጋር የሚፈጫ ይሆናሉ፤ ነጭ ቀለም የጽድቅና የንጽሕና ምልክት ነው።

5-6 በእነዚህ በሰባት መልክቶች ውስጥ ድል ለሚነሣው ክርስቶስ ተስፋ ሰጥቶታል፤ ድል የሚነሡት በእምነታቸው እስከመጨረሻ የሚጸኑት ናቸው። በዚህ መልእክት ባየው መሠረት ነጭ ልብስ ይለብላሉ፤ በእግዚአብሔር ፊት ጻድቃን እንደሆኑ ይነገርላቸዋል። ስማቸውም ከሕይወት መጽሐፍ (ቁ. 5) ጨርሶ አይፋቅም፤ የሕይወት መጽሐፍ የዘላለም ሕይወት የሚወርሱት ስሞቻቸው የተጻፈበት ነው (ሉቃ. 10+20፤ ራእ. 20+12+15፤ 21+27 ይመለከታል)። በእምነታቸው የማይጸኑት ስሞቻቸው እንደሚፋቁ ከዚህ ልንረዳ እንጥላለን። በአብ ፊት ያል የነሡትን ክርስቶስ ስሞቻቸውን ያውቃል (ማቴ. 10+32-33 ይመለከታል)። ክርስቶስ በእግዚአብሔር ፊት

11 እንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት እንደሚያምኑት ኤልሃቤል የሚለው ስም ለአንድ ግለሰብ የተሰጠ አይደለም፤ ነገር ግን አንድ የክፋት መለዩ ሆኖ የሚታወቅ ነገር ነው። (1ገ. 16+31፤ 21+25፤ 27፤ 9+22)።

ጠበቃችን ነው (ሮሜ 8:34፤ ዕብ. 7:25)፤ ስለዚህ በእርሱ ላይ የግንደርጥ እምነት ይኑረን።

ለፊላደልፍያ ቤተክርስቲያን የተላከ መልእክት (3፡7-13)

7 ክርስቶስ የዳዊትን ቁልፍ ይዞልል፤ ይህም ክርስቶስ ሰዎችን ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የማስገባት ሥልጣን አለው ማለት ነው (የንጉሥ ዳዊት መንፈሳዊ መንግሥት)፤ እንዲሁም ሰዎችን ከመንግሥቱ የማስወጣትም ሥልጣን አለው (ኢሳ. 22፡22)።

8 ክርስቶስ በፊላደልፍያ ቤተክርስቲያን ፊት ለፊት የተከፈተ በር አስቀምጦአል፤ እዚህ ላይ «በር» የሚለው ቃል ሁለት ትርጉሞች ሊኖሩት ይችላል። መጀመሪያው የመንግሥተ ሰማይ በር ሲሆን፤ ሁለተኛው ክርስቶስን ለማገልገል የሚኖረውን አጋጣሚ ያመለክታል። ክርስቶስን ለናገለግል አንዳንድ በሮችን ይከፍታልናል፤ እንዲሁም ሌሎችን በሮች ይዘጋል። ክርስቶስ በዘጋቸው በሮች አልፈን ለመሄድ መዋከር የለብንም፤ ነገር ግን እርሱ በከፈታቸው በሮች ውስጥ አልፈን መሄድ አለብን። ማንም ሰው ሌላው ቀርቶ ሰይጣንም እንኳ በሮቹን በእኛ ላይ ሊዘጋ አይችልም፤ ስለዚህ በእነዚህ በተከፈቱ በሮች ለመገባት ሁልጊዜ የተዘጋጀን እንሁን (የሐዋ. 16፡6-10፤ 1ቆሮ. 16፡8፤ 2ቆሮ. 2፡12 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)።

9 አይሁዳውያን ሁልጊዜ በክርስቲያኖች ላይ በሮችን ለመዝጋት ይሞክሩና እነርሱ ብቻ እውነተኛች የእግዚአብሔር ልጆች እንደሆኑ ያስቡ ነበር። ነገር ግን የእግዚአብሔርን ልጅ ኢየሱስን ከድተው በእርሱ ያመኑትን ሁሉ ይሰድቡና ይቃወሙ ስለነበር የእግዚአብሔር ልጅነት መብታቸውን አጥተዋል። እንደዚህ ዓይነት አይሁዳውያን እውነተኛች አይሁዳውያን አልነበሩም፤ ሐሰተኞች ነበሩ (ሮሜ 2፡28-29)። የእነርሱም አባት የሐሰት ሁሉ አባት የሆነው ሰይጣን ነበር (የሐዋ. 8፡44፤ ራእ. 2፡9)። በመጨረሻም እነዚህ ሐሰተኞች አይሁዳውያን የናቁአቸው ክርስቲያኖች በእርግጥም የእግዚአብሔር እውነተኛና የተወደዱ ልጆቹ እንደሆኑ ለማወቅ ይገደዳሉ።

10 የፊላደልፍያ ክርስቲያኖች ትዕግሥተኛ ሁኑ የሚለውን የኢየሱስን ትእዛዝ ያከበሩ በመሆናቸው ይህን ተስፋ ይሰጣቸዋል፤ እኔም ከመከራ ሰዓት አድንሃለሁ፤ ኢየሱስ እዚህ ላይ ምን ማለቱ እንደሆነ መረዳት በጣም አስፈላጊ ነው፤ መከራና ችግር በክርስቲያኖች ላይ ጨርሶ አይመጡም ማለቱ አይደለም፤ ይልቁንም እዚህ ላይ ኢየሱስ የሚለው የክርስቲያኖችን መንፈስ እንደሚጠብቅ ነው፤ ይህም ከሰይጣን ያድናቸዋል ማለት ነው (የሐዋ. 17፡15 ይመለከታል)።

እዚህ ላይ የተጠቀሰው የመከራ ሰዓት ክርስቶስ ተመልሶ ከመምጣቱ በፊት በዓለም ላይ ስለሚሆነው እጅግ ከባድ የመከራ ጊዜ ነው። እነዚህ የመጨረሻ መከራዎች ገና አልተጀመሩም (ዳን. 12፡1፤ ራእ. 13፡5-10)። እነዚህ የመጨረሻ መከራዎች አሁን ከምንታገዛቸው መከራዎች የተለዩ ናቸው፤ የአሁኑ መከራዎቻችን ወደ እኛ የሚላኩት እምነታችን እንዲፈተንባቸውና እምነታችንንም እንዲያጸኑ ነው (1ኢጥ. 1፡6-7፤ 4፡12-13፤ ራእ. 2፡10 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)። ነገር ግን የመጨረሻዎቹ መከራዎች በዓለም ፍጻሜ ላይ በሰዎች ላይ እንደፍርድ የሚመጡ ናቸው፤ እነዚህ የመጨረሻ መከራዎች በጣም አስከሬ ይሆናሉ (ማር. 13፡19)፤ የክርስቲያኖች መንፈስ ከእነዚህ መከራዎች¹² ይጠበቃሉ።

11 እዚህ ላይ ኢየሱስ ለሰምርኔስና ለትያጥሮን የተናገረውን ያንኑ ነገር አሁን ለፊላደልፍያ ቤተክርስቲያን

ይናገራል (ራእ. 2፡10፤25 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። እምነታችንን ይዘን የማንጸና ከሆነ አክሊላችንንም ይዘን መጽናት እንችላለን፤ ሰይጣን ሊነጥቀን ይችላል።

12-13 ሰይጣንን ድል የሚነሣ፤ በእግዚአብሔር ሰማያዊ ቤተ መቅደስ ዐምድ ይሆናል። ይህም ቤተ መቅደስ ጨርሶ የማይፈርስ ነው፤ ይህ ቤተ መቅደስ እግዚአብሔርና ክርስቶስ ራሳቸው ናቸው (ራእ. 21፡22)። ስለዚህም ድል የሚነሡት ከእግዚአብሔርና ከክርስቶስ ጋር አብረው ለዘላለም ይኖራሉ፤ በእነርሱ ላይ የእግዚአብሔር ስም ይጻፍላቸዋል፤ የእግዚአብሔር የራሱ ሕዝብ ይሆናሉ ማለት ነው (1ኢጥ. 2፡9 ይመለከታል)። የእግዚአብሔር ከተማ ስም፤ አዲሲቱ ኢየሱሳም በእነርሱ ላይ ይፃፋል (ራእ. 21፡2)፤ ይህም የእግዚአብሔር መንግሥት ዜጎች ይሆናሉ ማለት ነው። ክርስቶስም የራሱን አዲስ ስም ይጽፍባቸዋል። ምክንያቱም ድል የነሡት ሁሉ የክርስቶስ ወገኖች፤ የእርሱ ወንድሞችና አብረው የሚወርሱ ናቸው (ሮሜ 8፡17፤19)፤ ስለዚህም ስሙን ለመቀበል የተገቡ ናቸው።

ለሎዶቅያ ቤተክርስቲያን የተላከ መልእክት (3፡14-22)

14 በሎዶቅያ ያለችው ቤተ ክርስቲያን የተቋቋመችው ጳውሎስ በኤፌሶን በሚኖርበት ጊዜ ነው (የሐዋ. 19፡10)። ኤፓፍራ የሚባል የሎዶቅያ ሰው ወንጌልን በኤፌሶን ከነበረው ከጳውሎስ ከሰማ በኋላ ከዚያ ተመልሶ በሎዶቅያ ቤተክርስቲያንን እንዳቋቋመ የሚያምኑ ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት አሉ (ቆላ. 4፡12)። ጳውሎስ በሎዶቅያ ለምትገኘው ቤተክርስቲያን ደብዳቤ ጻፈ፤ ነገር ግን ያ ደብዳቤ ጠፍቶአል (ቆላ. 4፡16)።

እዚህ ላይ ክርስቶስ ራሱን አሜን ብሎ ይጠራል፤ በብለይ ኪዳን «አሜን» የሚለው ቃል «አዎ ይህ እውነት ነው» እንደ ማለት ነው፤ እዚህ ላይ ክርስቶስ «አሜን» ለሚለው ቃል የራሱን ትርጉም ይሰጣል፤ «ታማኝና እውነተኛ ምስክር»።

15-16 በእነዚህ በሁለት ጥቅሶች ውስጥ ክርስቶስ ለአብያተክርስቲያናት ሁሉ አስፈሪ ማስጠንቀቂያ ይሰጣል፤ «ለብ ያለህ አትሁን፤ አለበለዚያ ከአፈ አውጥቼ እተፋሃለሁ»። እነዚህ ጥቅሶች ሁለት ትርጉም ይኖራቸዋል፤ ሁለቱም ትርጉሞች እውነት ናቸው፤ የመጀመሪያው ትርጉም ይህ ነው፤ በሚበርደን ጊዜ ትኩስ ነገር መጠጣት እንወዳለን፤ በሚጥቀን ጊዜም ቀዝቃዛ ነገር መጠጣት እንፈልጋለን፤ ነገር ግን ማንም ሰው ቢሆን ለብ ያለ ነገር መጠጣት የሚፈልግ የለም። በሎዶቅያ የነበረችው ቤተክርስቲያን ለብ እንዳለ መጠጥ ነበረች፤ የቤተክርስቲያኒቱ አገልግሎት ትኩስ ወይም ቀዝቃዛ ያለ አልነበረም፤ ነገር ግን ለብ ያለ ነበር፤ ከዚህም የተነሣ ሰው ምንም ዓይነት ችግር ይታረው ቤተክርስቲያኒቱ ልታረካው አትችልም፤ ስለሆነም ቤተክርስቲያኒቱ ከአፍ ተተፍታ ልትጣል የተገባት ነበረች።

ስለ ሎዶቅያ ከተማ የሚነገር አንድ በጣም አስገራሚ የሆነ ታሪካዊ ነገር አለ። በከተማይቱ አጠገብ በጣም ዝነኛ የሆኑ የፍል ውሃ ምንጮች ነበሩ፤ ከነዚህ ምንጮችም ብዙ ፍል ውሃ በትልልቅ ጅረቶች ይፈስ ነበር፤ ውሃው የመፈወስ ጎደል ነገደ፤ነበረው ይታመን ነበር፤ ስለዚህ ብዙ ሰዎች እንፈወሳለን በሚል ተስፋ ውሃውን ለመጠጣት ወደዚያ ይመጡ ነበር፤ ነገር ግን ፍል ውሃው ከምንጮቹ ወደ ታች በሚወርድበት ጊዜ ወዲያውኑ በፍጥነት ለብ ያለ ይሆናል፤ የማዳን ጎደሉንም ያጣል (እንዲህ ተብሎ ይታሰብ ነበር)፤ ማንንም ለማዳን ካለመቻሉም ሌላ፤ የማንንም ውሃ ጥም ለማርካት አይበቃም፤ ለምንም የማይጠቅም ነገር ይሆናል፤ ስለዚህ በሎዶቅያ የነበሩ ክርስቲያኖች ኢየሱስ እናንተ ለብ ያላችሁ ናችሁ ባላቸው ጊዜ ትርጉሙ ወዲያውኑ ገብቶአቸዋል። እነርሱም ከዝነኛው ምንጫቸው እንደሚወርደው ለብ ያለ ውሃ ለምንም የማይጠቅሙ ነበሩ።

ለብ ያለ የሚለው ቃል ሁለተኛ ትርጉም ይህ ነው፤ ኢየሱስ የሎዶቅያ ቤተክርስቲያን በመንፈሳዊ ሕይወትም ለብ ያለች ነች ነው የሚለው። የሎዶቅያ ክርስቲያኖች እንደ ስርዴስ ክርስቲያኖች (ቁ. 1) የምቱ አይደሉም፤ እንደ ራሳ

12 ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት እንደሚያምኑት ይህ ጥቅስ የሚያስተምረው የክርስቲያኖች መንፈስ ብቻ ሳይሆን ሥጋቸውም ጭምር ከዚህ መከራ ይጠበቃል፤ ነገር ግን ሌሎች ጥቅሶች ብዙ ክርስቲያኖች በዚህ በመከራው ዘመን ይገደላሉ የሚሉ ይመስላል (ራእ. 6፡9-11፤ 7፡9-14፤ 13፡15 ይመለከታል)። አንድ ነገር እርግጠኛ ነው፤ ዘላለማዊ የሆኑት ነፍሶቻችን ይጠበቃሉ፤ የእግዚአብሔር የጥፋት ፍርድ በአጣኞች ላይ አይወድቅም።

የቀዘቀዘው አይደለም፤ ነገር ግን በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ትኩስ አልነበሩም፤ የመንፈስ ቅዱስ እሳት በውስጣቸው የለም፤ መንፈሳዊ ብርታት ወይም ትጋት አልነበራቸውም፤ በመንፈሳዊ ደረጃ በግማሽ ሕይወት ነበር የሚኖሩት።

ለብ ያለች ቤተክርስቲያን ከቀዝቃዛ ቤተ ክርስቲያን ይልቅ በጣም በአደገኛ ሁኔታ ላይ የምትገኝ ነች፤ ምክንያቱም ይህ ነው፡ በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ቀዝቃዛ የሆኑ ክርስቲያኖች አብዛኛውን ጊዜ ቀዝቃዛ መሆናቸውን ያውቃሉ፤ ደግሞም ንስሐ ይገባሉ፤ ነገር ግን በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ለብ ያሉ ክርስቲያኖች ብዙውን ጊዜ ትኩስ የሆኑ ይመስላቸዋል፤ ንስሐ መግባት እንደሚገባቸውም አይስማቸውም። በመንፈሳዊ ሕይወታቸው ሁኔታ ምንም አሳብ የለባቸውም፤ ልክ በምንጭ ውስጥ እንደሚፈሰው ፍል ውሃ የሎዶቅያ ክርስቲያኖች ቀስ በቀስ ለብ እያሉ መጥተዋል፤ ይህንንም እነርሱ ሊገነዘቡት አልቻሉም።

ስለዚህ ከእነዚህ ሁለት ትርጉሞች ስለየትኛውም የምናስብ ብንሆን ለብ ያልን ክርስቲያኖች እንዳንሆን እርግጠኞች መሆን አለብን፤ አለበለዚያ ኢየሱስ ከአቶ አውጥቶ ይተፋናል (ሉቃ. 13፡24-28 ይመለከታል)።

17 ለእነዚህ ለብ ላሉ የሎዶቅያ ክርስቲያኖች ኢየሱስ እንዲህ ይላቸዋል፡ «በመንፈሳዊ ሕይወት የከበራችሁ ይመስላችኋል፤ ነገር ግን ራሳችሁን አታታልሉ፤ እንዲያውም እናንተ በመንፈሳዊ ሕይወታችሁ ድሽች ናችሁ»። እነዚህ የሎዶቅያ ክርስቲያኖች ዕውሮች ናቸው፤ የራሳቸውን መንፈሳዊ ሕይወት አዳም በትክክል ማየት አይችሉም፤ ደግሞም ራቁታቸውን ናቸው፤ የጽድቅና የቅድስና ልብስ አልነበራቸውም።

ከእነዚህ ከሎዶቅያ ክርስቲያኖች ምሳሌነት ለራሳችን ማስጠንቀቂያ ልንወስድ ይገባናል፤ እነርሱ ስለ ራሳቸው የነበራቸው አሳብ፡ ክርስቶስ ስለ እነርሱ ከነበረው አሳብ ጋር ሲነፃፀር በጣም ልዩ ነበር። እኛ ራሳችንን ስንመለከት ክርስቶስ እኛን እንደሚመለከተን መመልከት አለብን፤ አለበለዚያ ልክ የሎዶቅያ ክርስቲያኖች ራሳቸውን እንዳታለሉት እኛም ራሳችንን ስናታልል እንገኛለን። «እኛ በመንግሥተ ሰማይ መንገድ ላይ ነን» ብለው በማለብ ዛሬ ወደ ገሃንም ገብተው ያሉ ሰዎች ብዙዎች ናቸው።

18 የሎዶቅያ ክርስቲያኖች እውነተኛ ሀብት ከክርስቶስ መግዛት አለባቸው፤ ይህም መንፈሳዊ ወርቅ በእሳት የነጠረ ወርቅ ነው። የሚለብሱትንም ነጭ ልብስ ከክርስቶስ መግዛት ይኖርባቸዋል (ቁ. 4)፤ መንፈሳዊ ድሽነታቸውንና ራቁትነታቸውንም ለማየት ለዐይናቸውም ብርሃን ከክርስቶስ መቀበል ይኖርባቸዋል፤ ሰው የራሱን ሁኔታ ለማየት የማይችል ከሆነ የተሻለ ሊያደርገው አይችልም።

ስለ ሎዶቅያ ከተማ ሌላ አስገራሚ የሆነ ታሪካዊ ቁም ነገር አለ። በዮሐንስ ጊዜ ሎዶቅያ በተለይ በሦስት ነገሮች በጣም ገነኛ ነበረች፤ በገንዘብ የነበራት ብልጽግና፣ በልብስ ማምረት እንዲሁም በገንዘብ የነበራት ውስጥ የሚሠራና በዓለም ዙሪያ ሰዎች የሚጠቀሙበት ለየት ያለ የዓይን ቅባት። ይህ ሁሉ ሲሆን በመንፈሳዊ ነገሮች ድሽች ነበሩ፤ ራቁታቸውን ነበሩ፤ ደግሞም ዕውሮች ነበሩ (ቁ. 17)።

19 ምላ. 3፡11-12፤ ዕብ. 12፡5-11 እና ማብራሪያውን ይመለከታል።

20 እነዚህ ትዕቢተኞች፣ ዕውሮችና ለብ ያለ ሕይወት የነበራቸው የሎዶቅያ ክርስቲያኖች ከቤተክርስቲያናቸው ክርስቶስን አስወፃተውታል፤ ነገር ግን ክርስቶስ አሁንም ይወዳቸዋል፤ በቤተ ክርስቲያናቸው በር ላይ ቆሞ ያንኳኳል፤ በራቸውንም ከፍተው ና ግባ እንዲሉትም ተስፋ ያደርጋል።

ነገር ግን ክርስቶስ የቤተክርስቲያንን በር ማንኳኳት ብቻ ሳይሆን፣ የእያንዳንዱንም ክርስቲያን ልብ ያንኳኳል። የክርስቲያኖችንም ልብ ማንኳኳት ብቻ ሳይሆን የሁሉንም ሰው ልብ ያንኳኳል። ይህ እንግዲህ ታላቅና አስገራሚ የሆነ የክርስቶስ ወንጌል እውነት ነው። በዓለም ላይ ከሁሉ የሚበልጠው ታላቅ አምላክ ወደ እያንዳንዱ ሰው መጥቶ «የልብህን በር ከፈትልኝ፤ እኔም ወደ ውስጥ እገባለሁ» ይለዋል። በዓለም ውስጥ ከሚገኙ ሃይማኖቶች የትኛውም ቢሆን፤ አምላክ ወደ መጥቶ ከእነርሱ ጋራ ባብረት ማድረግ ይፈልጋል ብሎ አያስተምርም።

ስለዚህ ወዳጆ ሆይ! ኢየሱስ ሲያንኳኳ አዳምጠው፤ የልብህንም በር ከፈትለት፤ አትዘግይ! አለበለዚያ ኢየሱስ ጥሱህ ይሄዳል፤ እርሱ ታጋሽ ነው፤ ነገር ግን ለዘላለም ቆሞ አይጠብቅህም።

ዛሬ የዚያች የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን መታሰቢያ ሊሆን የሚችል ምንም የቀረ ነገር የለም፤ ለምን? ምክንያቱም እነዚያ የሎዶቅያ ክርስቲያኖች ለኢየሱስ በሩን አልከፈቱለትም፤ ኃጢአታቸውን አልተናዘዙም፤ ኩራታቸውን፣ ዕውርነታቸውን፣ ራቁትነታቸውን አልነገሩትም፤ ኢየሱስ እንዲህ አላቸው፡- «ስለዚህ ትጋ ንስሐም ግባ» (ቁ. 19)፤ ነገር ግን እርሱን አልሰሙትም፤ ስለዚህ ሰሚ ጆሮ ያለው ይሰማ! (ቁ. 22)።

21-22 ድል የነሣው የክርስቶስን ውርስና ከብር ብቻ ተካፋይ አይሆንም፤ ነገር ግን ክርስቶስ ጋር አብሮ ይነግሣል፤ ከክርስቶስም ጋር በዙፋኑ ላይ ይቀመጣልና (ማቴ. 19፡28)። ሐዋርያው ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ እንዲህ ብሎ ጽፎለታል፡ ከእርሱ ጋር ከምትን ከእርሱ ጋር በሕይወት እንኖራለን፤ በትዕግሥት ጸንተን ከተገኘን ከእርሱ ጋር እንንግሣለን (2ጢሞ. 2፡11-12)።

ምዕራፍ 4

በሰማይ ያለው ዙፋን (4፡1-11)

1 የሐንስ የክርስቶስን ቃል ለሰባቱ አብያተክርስቲያናት ጽፎ ከጨረሰ በኋላ የመለከት ድምፅ የመሰለ (ራእ. 1፡10) ድምፅ እንደገና እንዲህ አለው፡ «ከዚህ በኋላ ምን መሆን እንደሚገባው አሳይሃለሁ»። ከዚህ ነጥብ ጀምሮ እስከ ራእይ መጽሐፍ መጨረሻ ድረስ የተጻፈው ሁሉ፤ በዋናነት የሚገልጠው በዚህ ዓለም መጨረሻ ላይ ሊሆኑ ያሉትን ድርጊቶች ለማሳየት መሆኑን ማስተዋል ይገባናል።

2 የሐንስ መልእክቶችን ለሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ሲጽፍ ሳለ፡ አእምሮው በተለመደ ሁኔታ ላይ ነበር፤ አሁን ግን እንደገና በመንፈስ ነው (ራእ. 1፡10 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በመሆኑም አሁን የቀረውን መገለጥ ለመቀበል ተዘጋጅቶአል።

በመጀመሪያ የሐንስ ያየው ነገር በሰማይ ላይ ዙፋን መኖሩን ነው። ይህ ዙፋን እግዚአብሔር ለማስተዳደርና ለመፍረድ የሚጠቀምበት ኃይልና ሥልጣን ምልክት ነው።

3 በዚህ ጥቅስ ላይ የተጠቀሱት በጣም ውብ የሆኑ ድንጋዮች በዙፋኑ ላይ የተቀመጠውን ከብርና ብርሃን የሚገልጡ ናቸው። እንጸባብሩ ብርሃን ከሆነው በቀር የእግዚአብሔር መልክ ራሱ የሚታይ አይደለም፤ እውሉስ ሲጽፍ እግዚአብሔር «ማንም ሊቀርበው በማይችል ብርሃን ይኖራል፤ እርሱን ከቶ ማንም አሳየውም፤ ማንም ሊያየውም አይችልም» ይላል (1ጢሞ. 6፡16)።

ቀስተ ደመና እግዚአብሔር ከኖሳና ከቀሩትም የምድር ፍጥረታት ጋር ከጥፋት ውሃ በኋላ ለገባው ቃል ኪዳን ምልክት ነው (ዘፍ. 9፡12-17፤ ሕዝ. 1፡26-28)።

4 በዙፋኑ ዙሪያ የተቀመጡት ሃያ አራት ሽማግሌዎች የተከበሩ መላእክት ናቸው። እነርሱም ባለ ማዳረጥ እግዚአብሔርን ያመልካሉ። አንዳንድ ሰዎች እነዚህ ሃያ አራት ሽማግሌዎች ዓሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶችና ዓሥራ ሁለቱ የክርስቶስ ሐዋርያት ምሳሌ ናቸው ይላሉ።

5 ከዚህ በኋላ ከዙፋኑ ፊት ለፊት፡ የሐንስ ሰባት መቅረዞችን አየ፤ እነርሱም የሰባቱ የእግዚአብሔር መንፈሶች ምሳሌ ናቸው። እነዚህ ሰባት መንፈሶች መላእክት ሊሆኑ ይችላሉ ወይም በምግባሩ «ሰባት ከፍሎች» ያሉትን መንፈስ ቅዱስን ሊወክሉ ይችላሉ (ራእ. 1፡4 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ከዙፋኑ የሚመጡት መብረቅና ነገድንድ አስፈሪ የሆነውን የእግዚአብሔርን ኃይል ያመለክታል (ዘጸ. 19፡16-19)።

6 አራቱ ሕያዎች ፍጥረቶች ዙፋኑን የሚጠብቁ ለየት ያሉ መላእክት ናቸው፤ በዙሪያቸው ዓይን ስላላቸው ሁሉን ነገር ለማየት ይችላሉ ነበር።

የብሉይ ኪዳን ነቢይ የነበረው ሕዝቅኤልም ራእይ ነበረው፤ በራእዩም ጥርት ያለ የሚያንጸባርቅ የመስተዋት ወለል ያይ ነበር (ሕዝ. 1:22)።

7-8. የእነዚህ የአራት ሕያዋን ፍጥረቶች ልዩ ልዩ መልኮች የሚያመለክቱት ለእግዚአብሔር የሚጠቅሙ አራት የተለያዩ ዓይነት ችሎታዎችን ነው። አንበሳው ብርታትን፣ በሬው ትጋትን፣ ሰውዬው ጥበብን፣ ገሥሩ ደግሞ ፍጥነትን ያመለክታል። የእነዚህ የአራት ፍጥረቶች ዋና ሥራ ሳያደርጉ እግዚአብሔርን ማመስገን ነው (ሕዝ. 1:4-10)።

እግዚአብሔር ምስጋናና አምልኮ ለመቀበል የተገባው ነው። እርሱ ሁሉን የሚችል ጌታ አምላክ ነው። የሁሉ ነገር ፈጣሪ፣ የነበረ፣ ያለና የሚመጣ ነው (ራእ. 1:4 ይመለከታል)። እግዚአብሔር ሙሴን እንዲህ አለው፡ «እኔ ያለሁና የምኖር ነኝ» (ዘጸ. 3:14)፤ ይህም እግዚአብሔር ሁልጊዜ የሚኖር መሆኑን የሚያመለክት ነው። ከመጀመሪያውም በፊት ይኖር ነበር፤ ወደፊትም ለዘላለም ይኖራል (ቁ. 9)።

9-11 በጣም የተከበሩት መላእክት በዚህ መንገድ በሰማይ እግዚአብሔርን የሚያመሰግኑ የሚያመልኩ ከሆነ እኛ ዝቅተኞቹ የሰው ልጆች ምን ያህል እግዚአብሔርን ለናመልክና ለናመሰግን በተገባን!

ምዕራፍ 5

መጽሐፉና በጉ (5:1-14)

1 ከዚህም በኋላ የሐንሰ በእግዚአብሔር እጅ አንድ መጽሐፍ ወይም አንድ ጥቅል¹³ አየ። እርሱም በሰባት የተለያዩ ማኅተሞች የታተመ ሲሆን በዓለም መጨረሻ ላይ የሚሆኑት ነገሮችና ፍርዶች ሁሉ በዚህ መጽሐፍ ላይ ተጽፈው ነበር። እነዚህ ነገሮች የተጻፉት በመጽሐፉ ጥቅል ለሁለቱም በኩል ነበር።

2-4 ይሁን እንጂ፡ በመጀመሪያ በመጽሐፉ ላይ ያሉትን ማኅተሞች ለመክፈት የተገባው ማንም ሰው አልነበረም። በሰማይም ሲሆን ወይም በምድር ወይም ከምድር በታችኛ በመጽሐፉ ውስጥ የተጻፉትን ነገሮችና ፍርዶች ሁሉ በሥራ ላይ እንዲውሉ ለማድረግ የተገባው ማንም ሰው አልነበረም። በዚህም ሁኔታ የሐንሰ የእግዚአብሔር ዓላማዎች የሚፈጸሙ ስላልመሰለው ማልቀስ ጀመረ።

5 ነገር ግን የመጽሐፉን ሰባት ማኅተሞች ሊፈታ የሚችል አንድ ሰው ነበር፤ ይህም ሰው የይሁዳ ነገድ አንበሳና የዳዊት ሥር ተብሎ የሚጠራው ራሱ ክርስቶስ ነበር። ይሁዳ ከያዕቆብ ዐሥራ ሁለት ልጆች አራተኛው ሲሆን ያዕቆብ የአንበሳ ግልገል በማለት ይጠራው ነበር (ዘፍ. 49:9)። ለልጆቹ በረከትን በሰጠበትም ጊዜ ያዕቆብ እንዲህ ብሎአል፡ «ለዘላለም የሚነግሠው እስኪመጣ ድረስ፤ በትረ መንግሥት ከይሁዳ እጅ አይወጣም»። ይህም በዓለም መጨረሻ ክርስቶስ እስከሚመጣበት ጊዜ ድረስ ማለት ነው (ዘፍ. 49:10)። ክርስቶስም ከይሁዳ ዘር የተገኘ ነው (ማቴ. 1:2፤ ሉቃ. 3:33)። ስለዚህ ክርስቶስ የይሁዳን በትረ መንግሥት ይወስዳል፤ መንግሥቱም መጨረሻ የለውም።

ክርስቶስ ደግሞ ከንጉሥ ዳዊት የተገኘ ነው (ማቴ. 1:6፤ ሉቃ. 3:31)። ስለዚህም የዳዊት ሥር ተብሎ ይጠራል። ነቢዩ ኢሳይያስ ክርስቶስን የእሴድ¹⁴ ሥር በማለት ይጠራው ነበር (ኢሳ. 11:1-10፤ ሮሜ 15:12)። መጽሐፉን ለመክፈትና ዓለምን ወደ ፍጻሜ ለማድረስ የሚችለው ይኸው መሴሐ ክርስቶስ ነው። እርሱ ዓለምን፣ ሰይጣንን፣ ሞትን ድል ነሥቶአል (ዮሐ. 16:33)፤ ይህን ሁሉ ለማድረግ የተገባውም ክርስቶስ ብቻ ነው።

6 ከዚህም በኋላ የሐንሰ አንድ በግ አየ፤ ምናልባት አንበሳ ማየት ሳይፈልግ አልቀረም፤ ማለትም፡ የይሁዳን ነገድ አንበሳ። ነገር ግን በዚህ ፈንታ አንድ በግ አየ፤ እንዴት የሚያስገርም ነገር ነው! የዓለም አዳኝ፣ ለመንግሥቱ መጨረሻ የሌለው ንጉሥ፣ አንበሳ ሳይሆን በግ ነው! ይህም ብቻ አይደለም የታረፈ የሚመስል በግ ነው። ክርስቶስ መንግሥቱንና ሥልጣኑን የተቀበለው በኃይልና በብርታት አይደለም፤ ይልቁንም የእኛን ኃጢአት ሊያስወግድልን መሥዋዕት በመሆን በተቀበለው መከራና ሞት ነው (ኢሳ. 53:3፤ ዮሐ. 1:29፤ ዕብ. 9:14-15፤ 28፤ 1ጴጥ. 1:18-19 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)።

በየሐንሰ ራእይ መሠረት ይህ በግ ሰባት ቀንዶችና ሰባት ዓይኖች አሉት። «ሰባት» የሚለው ቁጥር በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የተለየ ትርጉም አለው፤ ፍጹምነት ወይም ሙሉነት ማለት ነው። «ቀንድ» የሚለው ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ አብዛኛውን ጊዜ የኃይልና የሥልጣን ምልክት ነው። ስለዚህ ሰባቱ ቀንዶች የተሟላ ኃይልና ሥልጣንን የሚወክሉ ሲሆኑ በዚሁ መንገድ ሰባቱ ዓይኖች ሙሉ ዕውቀትና ጥበብን የሚወክሉ ናቸው። ከዚህ በጉ ሙሉ ኃይልና ሥልጣን እንዲሁም ሙሉ ጥበብና ዕውቀት እንዳለው ልንረዳ እንችላለን። ሰባቱ ዓይኖች እንዲሁ ሰባት መንፈሶች ናቸው፤ ወይም በአድራጉ ሰባት ክፍል የለውን መንፈስ ቅዱስን የሚወክሉ ናቸው (ራእ. 1:4፤ 4:5 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። «ሰባት መንፈሶች» ያሉት ሰው በተሟላ ሁኔታው መንፈስ ቅዱስን ተቀብሎአል ማለት ነው፤ ስለዚህ ይህ በግ ክርስቶስ፣ መንፈስ ቅዱስን ወሰን በሌለው ሁኔታ ተቀብሎታል ብለን እንረዳለን (ዮሐ. 3:34 ይመለከታል)።

7-8 በጉ መጽሐፉን በወሰደ ጊዜ አራቱ ሕያዋን ፍጥረቶችና ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች በፊት ለፊቱ ወድቀው ስንዳሉት። እያንዳንዳቸው በገና ይዘው ነበር፤ ይህ በገና በተለይ እግዚአብሔርን ለማምለክ የሚሟወቱበት የሙዚቃ መሣሪያ ነበር (መዝ. 33:2)። በወርቅ ሙዳዩ ውስጥ የነበረው ዕጣን የአማኞችን ጸሎት የሚወክል ነው (መዝ. 141:2)። እግዚአብሔር ጸሎታችንን እንደሚሰማ መጠራጠር የለብንም፤ ጸሎታችን እንደ ዕጣን በፊቱ ይወጣል።

9-10 አራቱ ሕያዋን ፍጥረቶችና ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች አዲስ መዝሙር ዘመሩ (መዝ. 98:1)። ይህ መዝሙር ለበጉ ክብር የሚዘመር መዝሙር ነበር፤ ይህም በግ በደሙ ከየነገዱ፣ ከየዳንዳው፣ ከየወገኑ፣ ከየሕዝቡ፣ መንግሥታትንና ሰዎችን ሁሉ ለእግዚአብሔር የዋጀ ነበር (ማር. 10:45፤ 14:24፤ 1ቆሮ. 6:20፤ ኤፌ. 1:7 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)። እንግዲህ ክርስቶስ የዋጃቸውን ነገሥታትና ካህናት አድርጎአቸዋል (ራእ. 1:6 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በምድርም ላይ ይነግሣሉ (ቁ. 10)። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት እንደሚያምኑት ይህ መንግሥት የሚያመለክተው፤ በዓለም መጨረሻ ላይ ቅዱሳን ለአንድ ሺ ዓመት ከክርስቶስ ጋር የሚነግሡበትን ነው (ራእ. 20:4-6 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

11-12 ከዚህም በኋላ የሐንሰ ከብዙ ሚሊዮን በላይ የሆኑ መላእክት ለበጉ ማለትም ለክርስቶስ ሲሰጡ አየ (ዳን. 7:10)። ክርስቶስ በቁ. 12 ላይ የተጠቀሱትን ነገሮች ለመቀበል የተገባው ብቻ ሳይሆን፣ አስቀድሞ ተቀብሎአቸዋል። ክርስቶስ ኃይልና ጥበብን (1ቆሮ. 1:24)፣ ብልጥግናን (2ቆሮ. 8:9፤ ኤፌ. 3:8)፣ ብርታትን (ሉቃ. 11:22)፣ ከብርን (ፊል. 2:11)፣ ምገሥን (ዮሐ. 1:14) እንዲሁም ምስጋናን¹⁵ (ሮሜ 15:29) ተቀብሎአል። እነዚህ ሁሉ ምርጥና ቁም ነገር ያላቸው ነገሮች ሁሉ ፍጹምነትን የሚያገኙት በመጨረሻው ነገር ማለትም በምስጋና ነው። እኛ ምንም ነገር የሌለን ሁሉ ነገር ላለው የምንሰጠው ነገር ምስጋና ብቻ ነው።

ምን ዓይነት አዳኝ ነው ያለን! እርሱን ከማመስገን መቆጠብ የለብንም!

¹³ በአዲስ ኪዳን ዘመን መጽሐፍት በጥቅል መልክ ይዘጋጁ ነበር።

¹⁴ ከምድር በታች የሚለው እነጋገር ሊያልን የሚያመለክት ነበር፤ የሞቱ ሰዎች መንፈሶችና የወደቁ መላእክት የመጨረሻውን ፍርድ የሚጠብቁበት ቦታ ነው (ፊል. 2:10፤ ይሁ. 81 ራእ. 1:18፤ 5:13)።

¹⁵ እሴዩ የዳዊት አባት ነበር።

¹⁶ ምስጋና በሚለው ቃል ፈንታ አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ትርጉሞች «በረከት» ይሉታል።

13-14 ዮሐንስ የተሰጠውን ይህን እስደናቂ ራእይ እስቲ እናስብ። ዮሐንስ በመንግሥተ ሰማይና በምድር፣ ከምድር በታችና በባሕር ላይ ያለውን ፍጥረት ሁሉ ተመለከተ፤ እግዚአብሔርንና በጉን ማለትም ክርስቶስን ያመለካገጥ ነበር፤ በዚህ ምድር ላይ ሰው ሁሉ ክርስቶስን አያመለካገም፤ ነገር ግን በክብሩ በሚመጣበት ጊዜ እያንዳንዱ ፍጥረት በፊት ተንበርክኮ ይሰግድለታል (ፊል. 2፡9-11 ይመለከታል)።

ምዕራፍ 6

ማኅተሞቹ ተፈቱ (6፡1-17)

1-2 በዚህ ምዕራፍ በመጽሐፉ ላይ ከነበሩት ሰባት ማኅተሞች ስድስቱ ተፈቱ፤ በዚህም ዓይነት እግዚአብሔር በዓለም ላይ የሚያደርገው የመጨረሻ ፍርድ ይጀምራል፤ እዚህ ላይ የተጠቀሱት በጣም አስፈሪ የሆኑት ድርጊቶች ክርስቶስ ከመመለሱ በፊት ይፈጸማሉ።

በጉ የመጀመሪያውን ማኅተም በፈታ ጊዜ ከአራቱ ሕያዋን ፍጥረቶች አንዱ ዮሐንስን «ና» አለው፤ ዮሐንስም በነጭ ፈረስ ላይ የሚጋልበውን ሰው አየ፤ ነጭ ፈረስና ጋላቢው በምድር ላይ ሊመጣ ያለውን ታላቅና በጣም አስፈሪ የሆነውን ጦርነት የሚያመለክቱ ናቸው። ኢየሱስም እንዲህ ብሎ ነበር «ይህ ሁሉ እንደ ምጥ ጣር ያለ የጭንቅ መጀመሪያ ነው» (ማር. 13፡7-8)። የነጭ ፈረስ ጋላቢ በምድር ላይ ጦርነትን ለማምጣት የተሾመ መልአክን ወይም መንፈስን የሚወክል ነው።

3-4 ሁለተኛው ማኅተም በተፈታ ጊዜ ሁለተኛው ሕያው ፍጥረት ቀይ ፈረስ ላይ የተቀመጠውን ጋላቢ ጠራ፤ እርሱም የሚወክለው መግደልና ደም ማፍሰስን የሚያመጣውን መልአክ ወይም መንፈስ ነው።

5-6 ለዮሐንስ የተገለጠለት ሦስተኛው ጋላቢ ጥቁር ፈረስ ላይ የተቀመጠው ሲሆን፤ እርሱም የረሃብ መልአክ ወይም መንፈስ ነበረ። እርሱ በምድር ላይ ረሃብን የሚያመጣ ነው፤ ይህ ጋላቢ እህል የሚመዝንበት ሚዛን በእጁ ይዞ ነበር፤ እህል ከመጥፋቱ የተነሣ እህሉ በሚዛን እየተለካ መከፋፈል ነበረበት (ዘሌ. 26፡26)። አንድ እርቦ ስንዴ ወይም ሦስት እርቦ ገብስ ለአንድ ቀን ደመወዝ፣ ይሰጣል፤ ይህም ዋጋ ለእነዚህ እህሎች ከሚሰጣቸው መደበኛ ዋጋ ዐሥር እጥፍ መሆኑ ነው፤ ይህም በረሃብ ዘመን ያወጣል ተብሎ እንደሚገመት ነው።

ከአራቱ ሕያዋን ፍጥረቶች አንዱ ጥቁር ፈረስ ለሚጋልበው «... ዘይትንና ወይንን ግን አትጉዳ» አለው፤ ይህም ያ ጋላቢ ዘይቱና ወይኑን የሚገኙባቸውን የወይራ ዛፎችንና የወይን ተክሎችን ማጥፋት እንደሌለበት ነበር፤ ጋላቢው ማምጣት የነበረበት ሙሉ ረሃብን ሳይሆን መካከለኛ ረሃብን ነበር።

7-8 የአራተኛው ፈረስ ማለትም የግራጫው ፈረስ ጋላቢ የሞት መልአክ ወይም መንፈስ ነው። ከእርሱ ጋር የሚጋልበውም ሁለተኛው ጋላቢ ሲሆን እርሱም ሲያል ነው (ፊሊ. 1፡18 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)፤ እነዚህ ጋላቢዎች በምድር ላይ ያለውን ሕዝብ¹⁷ አንድ አራተኛ እንዲገድሉ ሥልጣን ተሰጥቶአቸዋል።

9 አምስተኛው ማኅተም በተፈታ ጊዜ ዮሐንስ ለክርስቶስ ሲሉ የሞቱትን ሠማዕታት ነፍሶችን አየ። መስቀላቸውን አንገሥተው ኢየሱስን በመከተል እስከ ሞት ድረስ አብረው ተጉዘዋል (ማር. 8፡34-35 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በእግዚአብሔር ዐይን የእነርሱ ሞት በሰማይ መሠዊያ ላይ እንደቀረበ መሥዋዕት ነበር (2ጢዎ. 4፡6)።

10 ሠማዕታቱ በታላቅ ድምፅ «የሁሉም በላይ የሆንህ ጌታ ሆይ! በምድር ባሉት ሰዎች ላይ የማትፈርደውና ስለ ደማችንም የማትበቀለው እስከ መቼ ነው? እያሉ ጮኹ» (መዝ. 94፡31 ዕን. 1፡2)። እነርሱ የግል በቀል የሚፈልጉ አልነበሩም፤ የእነርሱ ፍላጎት ግን ፍትሕ እንዲደረግላቸው ነው።

11 ከዚህ በኋላ ለሠማዕታቱ ለእያንዳንዳቸው ነጭ ልብስ ተሰጣቸው፤ እርሱም የጽድቅና የቅድስና ምልክት ነበር። ሌሎቹ ተገድለው ሠማዕታት እስኪሆኑ ድረስ መጠበቅ ነበረባቸው፤ የሠማዕታቱ ቁጥር ሙሉ በሆነ ጊዜ በምድር ላይ በተረፉት ላይ እግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርዱን ያመጣል።

12-14 ስድስተኛው ማኅተም በተፈታ ጊዜ ታላቅና እጅግ አስፈሪ የሆነ የምድር መናወጥ ተከሰተ፤ ፀሐይ እንደ ጥቁር ልብስ¹⁸ ጠቆረች፤ ጨረቃም በሙሉ እንደ ደም ቀላች፤ ከዋክብትም ከሰማይ ላይ ወደቁ (ማር. 13፡24-25፤ ዮሐ. 2፡20)።

15-17 ከዚህም በኋላ ከምድር ነዋሪዎችም መካከል ንስሐ ያልገቡትና በክርስቶስ ያላመኑት በፍርሃት ተሞጥተው ተራራዎች በላያቸው እንዲወድቁና በእግዚአብሔር አስፈሪ ቁጣ ከመገኘታቸው በፊት እንዲገድሉአቸው ለመኑ (ሆሴ. 10፡8)፤ «ታላቁ የቁጣቸው ቀን መጥቶአል! ግን መቆም ይችላል» አሉአቸው (ቁ. 17)። ነቢዩም ሚልክያስ፤ «እርሱ በተገለጠ ጊዜ በፊቱ ጸንቶ መቆም የሚችል ስለሌለ የሚመጣበትን ቀን መቋቋም የሚችል የለም» ብሏል (ሚል. 3፡2)። በዚያን ቀን ንስሐ ያልገቡ ሰዎች በእግዚአብሔር ፊት ከሚቆሙ ይልቅ መሞት ይቀላቸዋል።

እግዚአብሔር የፍቅር አምላክ ብቻ እንዳይደለ ጨርሶ አንርሳ፤ እርሱ በጋጢኤትም ላይ የሚቆጣ አምላክ ነው። የጌታ የመጨረሻ ቀን ያውም የፍርድ ቀን በጣም አስፈሪ ቀን ይሆናል (ኢዱ. 2፡11)። የእርሱን ቁጣ መቋቋም የሚችል ግን አለ? ብረቱ ቁጣውንስ መታገሥ ማን ይችላል? (ናሆ. 1፡6)። ያንን ቀን ሊታገሡ የሚችሉት በክርስቶስ ታምመው የጸኑ ብቻ ናቸው (ማር. 13፡13)። ስለዚህ እንዘግይ፤ ነገር ግን ንስሐ ገብተን እምነታችንን በክርስቶስ ላይ እናድርግ።

ምዕራፍ 7

የታተመባቸው 144,000 ሰዎች (7፡1-8)

1 ሰባተኛው ማኅተም ከመፈታቱ በፊት (ምዕ. 8) ዮሐንስ ሁለት ሌሎች ራእዮችን አየ፤ እነዚህ ራእዮች በዚህ ምዕራፍ ተገልጠዋል፤ መጀመሪያ የ144000 ሰዎች መታተም (ቁ. 1-8)፤ ሁለተኛ የታላቅ ሕዝብ ራእይ (ቁ. 9-17)።

በቁ. 1 ላይ የተጠቀሱት የምድር አራት ነፋሳት የጥፋት ነፋሳት ናቸው፤ 144000 የእግዚአብሔር አገልጋዮች እስኪታተሙ ድረስ (ቁ. 3) አራት መላእክት እነዚህን አራት ነፋሳት እንዲይዙ ተመድበዋል።

2-3 ከዚህም በኋላ ዮሐንስ የእግዚአብሔርን ማኅተም ይዞ ከምሥራቅ በኩል የሚመጣውን ሌላ መልአክ አየ፤ በዚህ ማኅተም ላይ የእግዚአብሔር ሰዎችና የበጎ፤ የክርስቶስ ሰዎች ተጽፈውባቸው ነበር (ፊሊ. 14፡1 ይመለከታል)። በዚህ ማኅተም የታተሙት ሁሉ ከዚያን ጊዜ ጀምሮ የእግዚአብሔርና የበጎ ንብረቶች ሆኑ፤ የማኅተሙ ዓላማ የእግዚአብሔርን አገልጋዮች ከሰይጣን ንይል ለመጠበቅ ነው፤ የታተሙት ሰዎች ቁጥር 144000 ነበር (ቁ. 4)።

እነዚህ 144000 የእግዚአብሔር አገልጋዮች በዓለም መጨረሻ ላይ በሕይወት የሚኖሩትን አማኞች የሚወክሉ ናቸው። እነርሱ የመጨረሻው የክርስቲያን ትውልድ ናቸው ማለት ነው። ይህ ማኅተም ከመሠቃየትና ከሞት ሊያድናቸው አይችልም፤ ነገር ግን ወደ መንግሥተ ሰማይ የመግባት መብት ይሰጣቸዋል። በዚህ ሕይወታቸው መከራን መታገሥ አለባቸው፤

17 አንድ እርቦ ስንዴ አንድን ሰው ለአንድ ቀን መግብ የሚበቃ ነው፤ ነገር ግን ቤተሰቡንም ጨምሮ ለመግብ አይበቃም፤ ገብስ ረከሰ ያለ እህል ነው፤ ሦለት እርቦ ገብስ በቀን ለአንድ ቤተሰብ የሚበቃ ምግብ ይሆናል።

18 የብሉይ ኪዳን ነቢይ ዘካርያስ ተመሳሳይ ራእይ ነበረው፤ በዚህም ራእይ ቀይ፤ ጥቁር፤ ነጭና ቡፊቡፊ ፈረሶች አራቱን ሠረገላዎች ይሰቡ ነበር (ዘካ. 6፡1-6)።

19 የሐዘን ጥቁር ልብስ የሚሠራው ከጥጽቁር ፍየሎች ጠጉር ነው፤ የሚለብሰውም በሐዘን ጊዜ ነው።

በእርግጥም የመጨረሻው ትውልድ ክርስቲያኖች በሙሉ ይገደላሉ (ራእ. 13:15 ይመለከታል)።

4 144000 የሚለው ቁጥር በመጽሐፍ ቅዱስ የተለየ ትርጉም አለው፤ ፍጹምነት²⁰ እንደግለት ነው። በሌላ አነጋገር እዚህ ላይ የሐንሰ የሚጠቅሰው የመጨረሻው ትውልድ ክርስቲያኖችን በሙሉ እንደሆነና የክርስቲያኖቹ ብዛት 144000 ብቻ ላይሆን እንደሚችል ነው።

እዚህ ላይ እንደተጻፈው 144000 የሚመጡት ከእስራኤል ነገዶች በሙሉ ነው። ይሁን እንጂ እስራኤል ማለት እንደ ተለምዶ ትርጉሙ የአይሁድ ሕዝብ ማለት አይደለም። ነገር ግን እውነተኛ መንፈሳዊ እስራኤል ማለት ነው፤ ይህም የክርስቶስ ቤተክርስቲያን ማለት ነው (ማቴ. 19:28፤ ሮሜ 2:28-29፤ ገላ. 3:29፤ ይ:1፤ ፊል. 3:3፤ 1ኢፕ. 2:9 ይመለከታል)።

5-8 በዚህ በያዕቆብ ዐሥራ ሁለት ልጆች ስም ዝርዝር ውስጥና በነገዶቻቸውም መካከል አንድ ያልተለመደ ነገር አለ፤ ከያዕቆብ ልጆች አንዱ የሆነው የዳን ስም ተወግዶአል (ዘፍ. 35:23-26)። በእርሱ በታ የያዕቆብ የልጅ ልጅ ምናል (የዮሴፍ ልጅ) ተጽፎአል (ቁ. 6)። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት እንደሚያምኑት የዳን ነገድ የተወገደበት ምክንያት ከመጀመሪያው የዳን ዝርያዎች ጣዖትን አመለከተ ስለሆነም የምናሰ ስም ዐስራ ሁለቱን ነገዶች ለማሟላት መጨመር ነበረበት።

ታላቅ ሕዝብ (7:9-17)

9-10 በዚህ ምዕራፍ የተገለጠው ሁለተኛው የዮሐንስ ራእይ ከመጀመሪያው ራእይ የተለየ ነው። በ144000 የእግዚአብሔር አገልጋዮች ምትክ፤ ሊቆጠር የማይቻል እጅግ ታላቅና በዙ የሆነ ሕዝብ የሐንሰ አየ። እነርሱም ከታላቁ መከራ ወጥተው የመጡ ናቸው (ቁ. 14)፤ በሌላ አነጋገር አሁን መንግሥተ ሰማይ ደርሰዋል፤ በምድር ላይ የወደቀው እጅግ አስፈሪ የሆነው ፍርድና እልቂት አሁን አብቅቶአል። የዓለም ፍጻሜ ከሆነ በኋላ አሁን የሐንሰ በራእይ የሚያየው የሰማዩን ሁኔታ ነበር፤ በክርስቶስ የሚያምኑ ትውልዶች ሁሉ ከበጉ ዙፋን ፊት ለፊት ቆመው ነበር። የክርስቶስ ጽድቅ ምልክት የሆነውን ነጭ ልብስ ለብሰው፤ የደስታና የድል ምልክት የሆነውን የዘንባባ ዝንጣፊ በእጃቸው ይዘው ነበር (ዮሐ. 12:13)።

11-12 መላእክቱ ሁሉ በዙፋኑ ዙሪያ ቆመው ነበር፤ ቁጥራቸውም ዐሥር ሺ ጊዜ ዐሥር ሺ ነበር (ራእ. 5:11)። በራእ. 5:12 ላይ በጉን እንዳመለኩ ሁሉ በዚህ ራእይም በተመሳሳይ ቃላት ያመልኩታል።

13-14 ከሽማግሌዎቹ አንዱ የሐንሰን እንዲህ ሲል ጠየቀው፤ «እነዚህ ነጭ ልብስ የለበሱት ከወዴት እንደመጡ ታውቅ የለምን?» የሐንሰም «ይህን የምታውቅ አንተ ስለሆንክ እባክህ ንገረኝ» ይለዋል። ስለዚህ ሽማግሌው የሐንሰን እነዚህ ከታላቁ መከራ የመጡ ናቸው፤ ይህም በዓለም ፍጻሜ የሚሆነው ታላቁ የችግርና የሥቃይ ጊዜ ነው (ዳን. 12:1-3)፤ እነዚህ ከእያንዳንዱ ነገድ እስከ መጨረሻው በእምነታቸው ጸንተው የተገኙ ናቸው (ማር. 13:13፤ ዮሐ. 14:22)፤ ልብሶቻቸው በክርስቶስ ደም ታጥበው አሁን በጽድቁ ነጭ ሆነዋል፤ ይህም የክርስቶስ ደም ኃጢአታቸውን ሁሉ ስላጠበና ስላወገደ ነው (ዕብ. 9:14፤ 1ዮሐ. 1:7) በማለት ነገረው።

15 ቁጥራቸው በጣም ታላቅ የሆነ አማኞች፤ በክርስቶስ ጽድቅ ነጭ ልብስ ለብሰው ስለነበረ በእግዚአብሔር ዙፋን ፊት ለመቆም ተፈቅዶላቸዋል። እዚያም ቀንና ሌሊት²² ያገለግሉት ነበር፤ ይህም ባለማድረግ እንደሚያገለግሉት የሚያሳይ ሊሆን የሚያገለግሉትም በራሱ ቤተ መቅደስ ውስጥ

ነው። እዚህ ላይ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ስንላ ሕንፃ ግለት አይደለም፤ ይልቁንም የእግዚአብሔር እዚያ መገኘት ማለት ነው። መንግሥተ ሰማይ ራሱ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነው፤ እግዚአብሔር በአማኞች ላይ ድንኳኑን ይጣላል፤ እነርሱን ይጠብቃል ደግሞም ይከባከባቸዋል ማለት ነው። ስለዚህ በዚህ ራእይ እግዚአብሔር በሕዝቡ መካከል ይኖራል የሚለው በብሉይ ኪዳን የተጻፈው ተስፋ አሁን ፍጻሜውን አግኝቷል ማለት ነው (ሕዝ. 37:27፤ ዘካ. 2:10)። 16-17 በመንግሥተ ሰማይ አማኞች ጨርሶ አይራሱም ወይም አይጠሙም (ኢሳ. 49:10)። ኢየሱስም እንዲህ ብሎአል «ጽድቅ እንደ እህል የሚርባቸውና እንደ ውሃ የሚጠግቸው፤ ጽድቅን አግኝተው ስለሚረኩ ደስ ይበላቸው» (ማቴ. 5:6)። «የሕይወት እንጅራ እኔ ነኝ ወደ እኔ የሚመጣ ከቶ አይራብም፤ በእኔ የሚያምን ከቶ አይጠግም» (ዮሐ. 6:35)። የእግዚአብሔር በግ የበላች እርሻ ሆኖአል! (ዮሐ. 10:11)። እግዚአብሔር እርሻዬ ስለሆነ የሚያስፈልገኝን ሁሉ አላጣም... ጸጥ ወዳለ ጥሩ ውሃ ይመራኛል (መዝ. 23:1-2)። ወደ ሕያው ውሃ ምንጭ ይመራቸዋል (ዮሐ. 4:14፤ 7:37-38 ይመለከታል)። እግዚአብሔር እንባን ሁሉ ከዓይኖቻቸው ላይ ያብላል።

እዚህ ላይ የሐንሰ የዘላለም ቤታችንን የመንግሥተ ሰማይን ራእይ አሳይተናል። በመንግሥተ ሰማይ ከእግዚአብሔርና ከክርስቶስ ጋር በዚህ ሁኔታ መኖር ሽልማታችን ይሆናል፤ ከእኛ መካከል በክርስቶስ ምክንያት በሕግም ወይም በሕዝን የሚሠቃይ ሰው አለን? ያለ ከሆነ የኢየሱስን ቃላት ያስታውስ፡- «በመንግሥተ ሰማይ የምታገኙት ዋጋ ትልቅ ስለሆነ ደስ ይበላችሁ» (ማቴ. 5:12)።

ምዕራፍ 8

ሰባተኛው ማኅተምና ሰባቱ መለኮቶች (8:1-13)

1-2 በምዕራፍ 6 በጥቅሉ ላይ ታትመው ከነበሩት ሰባት ጥቅሎች መካከል ስድስቱን ማኅተሞች በጉ እንደፈታ አይተናል፤ በእነዚህም ማኅተሞች ላይ የተጻፈው በምድር ላይ ሊመጡ ያሉት ፍርዶች ነበር (ራእ. 5:1)። አሁን ደግሞ በጉ ሰባተኛውን ማኅተም የሚፈታበት ጊዜ ደረሰ። ሰባተኛው ማኅተም በተከፈተ ጊዜ የሐንሰ ሰባት መላእክትን አየ፤ እነርሱም ሰባት መለኮቶች ተሰጥቶአቸው ነበር። እነዚህ ሰባት መለኮቶች በዓለም ላይ እምነት በሌላቸው ሰዎች ላይ ሊመጣ ያለውን መቅሠፍት እንዲያውጁ የተመደቡ ነበሩ።

3-5 ለሌላው መልእክ በቅዱሳን ጸሎት ሁሉ ላይ የሚጨምረው ዕጣን ተሰጠው (ቁ. 3)፤ በራእ. 5:8 መሠረት የቅዱሳን ጸሎት ራሱ እንደ ዕጣን ነበር። የአማኝ ሠማዕታት ጸሎትም እንደ ዕጣን ወደ እግዚአብሔር ያርግ ነበር (ራእ. 6:9-10)። እነዚህ ሁሉ ጸሎቶች አሁን ፍጻሜ ሊያገኙ ነው፤ መልእክ ማጠናቀቅ ከመሠዊያው እሳት ወስዶ ሞላው፤ ወደታች ወደ ምድር ላይም ወረወረው፤ የሰባቱ መለኮቶች መቅሠፍትም ወዲያው ጀመረ።

6 በዮሐንስ ራእይ መሠረት እግዚአብሔር እነዚህን ሰባት መቅሠፍቶች በምድር ላይ የላከው ሰዎችን ወደ ንስሐ ለመምራት ነበር። የእነዚህ መቅሠፍቶች ዓላማ ምድርን በከፊል ለማጥፋት ነበር እንጂ መላውን ምድር ለማጥፋት አልነበረም። ይሁን እንጂ፤ ሰዎች ንስሐ አልገቡም፤ ይልቁንም ልባቸው በጣም ጠነከረ። ልክ በግብጽ አገር እግዚአብሔር በግብፃውያን ላይ መቅሰፍትን በላክ ጊዜ የፈረደን ልብ እንደጠነከረ ሁሉ፤ በዓለም መጨረሻም ላይ እንዲሁ የሰዎች ልብ ይጠነከራል። በዚያን ጊዜ የመጨረሻ ታላቅ መከራ በሚመጣበት ጊዜ የሰዎች ልብ በጣም ይጠነከራል፤ እግዚአብሔርንም መሳደብ ይጀምራሉ። እግዚአብሔር ሕዝቡን፤ አይሁዳውያንን ከግብጽ አውጥቶ ተስፋ ወደሰጣቸውም ምድር እንደመራ፤ በዓለም መጨረሻም እግዚአብሔር አማኞችን ከታላቁ መከራ አውጥቶ በመንግሥተ ሰማይ በፊቱ እንዲገኙ ያደርጋቸዋል።

20 «ሰባት» ቁጥር በተመሳሳይ የተለየ ትርጉም አለው (ራእ. 5:6 ይመለከታል)።

21 «ነጭ» ቀለም የንጽሕናና የጽድቅ ምላህ ነው (ራእ. 3:4 ይመለከታል)።

22 በመንግሥተ ሰማይ ሌሊት የሚባል ነገር የለም (ራእ. 22:5)።

7 የመጀመሪያው መቅሠፍት የበረሶ መቅሠፍትና ከደም ጋር የተቀላቀለ እሳት ነው፤ ይህም የመሬትን አንድ ሦስተኛ ያቃጥላል (ዘጸ. 9:23-24)።
8-9 ሁለተኛው መቅሠፍት በምድር ላይ ያሉትን የውቅያኖስንና የባሕርን አንድ ሦስተኛ አጠፋ (ዘጸ. 7:20-21)።
10-11 ሦስተኛው መቅሠፍት የመሬትን ወንዞችንና ምንጮችን አንድ ሦስተኛ መሬራ አደረገ (ኤር. 9:15)፤ በውሃዎች ላይ የወደቀው ኮከብ ሬቶ ይባላል፤ ሬቶ ከተከሰች ሁሉ በጣም መሬራ የሆነ ተከል ነው።
12-13 አራተኛው መቅሠፍት የጨለማ መቅሠፍት ነው (ዘጸ. 10:21-23፤ ማር. 13:24)፤ ይህ መቅሠፍት ከመጣ በኋላ አንድ ንስር «ከእንግዲህ ወዲህ የቀሩት ሦስቱ መቅሠፍቶች ከሁሉ ይልቅ የከፋ ይሆናሉ» በማለት ማስጠንቀቂያ ሰጠ።

ምዕራፍ 9

የመጨረሻዎቹ ሦስቱ መቅሠፍቶች ወይም ወዮዎች (9:1-21)

1 አምስተኛው መለከት በተነፋ ጊዜ የሐንስ ከሰማይ ወደ ምድር የወደቀውን አንድ ኮከብ አየ፤ ያ ኮከብ እንደ መልአክ ዓይነት ነው፤ ይህ መልአክ አምስተኛውን መቅሠፍቶች ለማምጣት የተመደበ ነው፤ አምስተኛውም መቅሠፍት የአንበሳዎች መንጋ ነው (ቁ. 3)።
2-3 እነዚህ አንበሳዎች ወይም አጋንንቶች ከጥልቁ ገደል ወጥተው የመጡ ናቸው (ሉቃ. 8:31)። በብሉይ ኪዳን አንበሳ እግዚአብሔር በሰዎች ላይ የሚያመጣውን ፍርድ የሚያመለክት ነው (ዘጸ. 10:13-15፤ ኢዩ. 1:2-7፤ 2:1-11)። አሁንም እንኳ ቢሆን በሰሜን አፍሪካ ትልቅ የአንበሳ መንጋ በተለያዩ ጊዜ ይመጣል፤ እርሱም ወደፊት ሲሄድ በፊት ያለውን ነገር ሁሉ ይበላል፤ ምድሪቱንም ባዶ ያደርጋል። አንዳንድ ጊዜ አንበሳዎቹ ቁጥራቸው እጅግ ብዙ ከመሆኑ የተነሣ የሰልፍ ረድፋቸው አራት ማይልስ ሰፋት ያለው ቢሆን ጥልቀቱ ደግሞ ሦስት ሜትር ይሆናል።
4 የሐንስ በራእዩ ያያቸው አንበሳዎች ጊጉም ይመስሉ ነበር፤ ለእነርሱም የእግዚአብሔር ማጎተም በግንባራቸው ላይ የሌላቸውን ሕዝብ (ራእ. 7:2-3) ማለትም የማያምኑ ሰዎችን ለማሳደግ የገደቡ ተሰጥቷቸው ነበር። ይሁን እንጂ፤ ሌሎችን በምንም ዓይነት አይጎዱም ነበር፤ እዚህ ላይ ማስታወስ የሚገባን የሰይጣን ሠራዊት እንኳ በእግዚአብሔር ቁጥጥር ሥር እንደሆነ ነው።
5-6 አንበሳዎቹ ሰዎችን ለመግደል ጎደል አልተሰጣቸውም፤ ነገር ግን ለአምስት ወር²³ እንዲያሠቃዩባቸው ብቻ ነበር። በዚህ እግዚአብሔር ለማያምኑ ሰዎች ንስሐ ገብተው ወደ ክርስቶስ እንዲመለሱ አንድ ተጨማሪ ዕድል ሰጥቶባቸው ነበር።
7-11 በእነዚህ ጥቅሶች የሐንስ ስለእነዚህ አንበሳዎች ገለጻ ይሰጣል፤ አንበሳዎቹ የፈረስ ያህል ትልቅ ነበሩ፤ ንጉሣቸው አባዶን የተባለ ከቶ መልአክ ነበር፤ አባዶን ማለት አጥፊ ማለት ነው።
12 እዚህ ላይ የሐንስ ይህንን አምስተኛውን መቅሠፍት የመጀመሪያው ወዮ ይለዋል፤ ስድስተኛውና ሰባተኛው መቅሠፍቶች ሁለተኛውና ሦስተኛው ወዮዎች ተብለዋል።
13-14 ከዚህ በኋላ ከቁ. 13-19 የሐንስ ስድስተኛውን መቅሠፍት ወይም ሁለተኛውን ወዮ፤ ይገልጣል። እግዚአብሔር ስድስተኛውን መልአክ እንዲህ ሲል አዘዘው፤ «በታላቁ በኤፍራጥስ²⁴ ወንዝ የታሠሩትን አራት መላእክት ፍታቸው»።

15-16 እነዚህ አራት መላእክት የሁለት መቶ ሚሊዮን የፈረሰኛ ሠራዊት ጀነራሎች ናቸው፤ ይህ ሠራዊት ከግያምት ሰዎች አንድ ሦስተኛውን እንዲገድል የታዘዘ ነበር። ይህ ሠራዊት የእግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርድ በዓለም ላይ እስከሚሆን ድረስ ትክክለኛውን ጊዜ እንዲጠብቅ የተደረገ ነበር።
17-19 እዚህ ላይ የሐንስ የፈረሰኛና የጋላቢዎቻቸውን ሁኔታ ይገልጣል፤ ጋላቢዎቹ ሳይሆኑ ሰውን የሚገድሉት ፈረሰኛ ነበሩ፤ በአፋቸውና በጭራቸው ሰውን ይገድሉ ነበር።
20-21 ይህ ሁሉ አስከፊ ጥፋት ቢሆንም ሰዎች አሁንም ንስሐ አልገቡም፤ ለባቸው በእግዚአብሔር ላይ ጠንክሮ ነበር። አጋንንትንና ጣዖታትን²⁵ ማምለካቸውንም ቀጥለው ነበር፤ እነዚህም እነርሱን በማጥፋት ላይ የሚገኙ ናቸው፤ ታዲያ እነርሱን ወደዚህ ሁሉ ስሕተት እንዲገቡ ያቃለላቸው ሰይጣን ነበር (መዝ. 115:4-8፤ ዳን. 5:22-23)።

ምዕራፍ 10

መልአኩና ትንሿ የመጽሀፍ ጥቅል (10:1-11)

1-4 እስከ አሁን ስድስት መለከቶች ተነፍተዋል፤ ነገር ግን ሰባተኛው መለከት ከመነፋቱ በፊት የሐንስ ሌሎች ሁለት ራእዮችን ተቀበለ። ከእነዚህም የመጀመሪያው የአንድ መልአክና የትንሿ የመጽሀፍ ጥቅል ራእይ ነው (ቁ. 1-11)። ቀጥሎ የሁለቱ ምስክሮች ራእይ ነው (ራእ. 11:1-13)።
በዚህ በመጀመሪያው ራእይ የሐንስ አንድ ትልቅ መልአክ ከሰማይ ሲወርድ አየ፤ ይህ መልአክ ማን እንደሆነ የሐንስ አይነግረንም፤ ይህ መልአክ በጭሽ ጊዜ የሐንስ የሰባት ነገድጓዶችን ድምፅ ሰማ (ቁ. 3)። ነገር ግን እነዚያ ሰባት ነገድጓዶች ያሉትን ነገር የሐንስ እንዳይጽፍ ተነገረው።
5-6 ያም ትልቅ መልአክ እንዲህ አለ፤ «ከእንግዲህ ወዲህ መዘግየት አይሆንም» (ቁ. 6)፤ እነሆ አሁን የእግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርድ ይመጣል፤ ታማኞቹ ሠግዕታት እንዲህ በማለት ወደ እግዚአብሔር ጮኹዋል፤ «የሁሉም በላይ የሆንህ ጌታ ሆይ! በምድር ባሉት ሰዎች ላይ የማትፈርደው እስከ መቼ ነው?» (ራእ. 8:10)። መልአኩም እንዲህ በማለት መልስ ሰጣቸው፤ «ከእንግዲህ ወዲህ መጠበቅ አይኖርባችሁም፤ የሰይጣን መሸነፍ የከፋ አድራጊዎችም የመጨረሻ ቅጣት በቅርብ ጊዜ ውስጥ ይፈጸማል» (ዳን. 12:5-7)።
7 ከዚህ በኋላ መልአኩ እንዲህ ብሎ አወጀ፤ «ሰባተኛው መለከት በሚነፋበት ጊዜ የእግዚአብሔር ምስጢር ይፈጸማል»። የእግዚአብሔር ምስጢር የክርስቶስ መንግሥት መፅደቃምና የከፋት ሁሉ መሸነፍ ነው፤ የእግዚአብሔር ምስጢር ይህ ነው፤ «የላለም መንግሥት የጌታ የአምላካችንና የመሲሔ ሆናለች፤ እርሱ ለዘላለም ይነግሣል» (ራእ. 11:15)። ስለሆነም የእግዚአብሔር የመጨረሻ ዓላማ ከእንግዲህ ወዲያ ምስጢር መሆኑ ቀርቶአል፤ ለነቢያት ተገልጦአል (ዳን. 12:1-3)፤ አሁን ደግሞ ለየሐንስ ሊገለጥለት ተቃርቦአል።
8-11 ከዚህ በኋላ ጥቅሱን መጽሐፍ ከትልቁ መልአክ እንዲወስድ ለየሐንስ ተነገረው፤ የሐንስ ጥቅሱን እንዲሰጠው መልአኩን በጠየቀው ጊዜ መልአኩም እንኳ ብላ አለው (ሕዝ. 2:9-10፤ 3:1-4)። የሐንስ ጥቅሱን ከበላ በኋላ እንደገና ትንቢት እንዲናገር ተነገረው፤ የራእዩም ትርጉም ይህ ነው። ለእግዚአብሔር ትንቢት ለመናገር ቃሉን በሙሉ ወደ ውስጣችን ማስገባት ይኖርብናል፤ ይህም ምግብን እንደምንመገብ ማለት ነው። ከዚህ ሌላም የምናየው ነገር አለ፤ የሐንስ በዚህ በራእዩ መጽሐፍ ያሰፈራቸው ነገሮች እውነት መሆናቸውን እናረጋግጣለን። የእግዚአብሔርን ቃል ወደ ራሱ

23 በተለያዩ የሚታወቁት አንበሳዎች በሕይወት የሚኖሩት ለአምስት ወራት ብቻ ነው።

24 የኤፍራጥስ ወንዝ የሚፈስሰው ዘመናዊ እራትን አጽርጦ ነው፤ ርዝመቱም 1600 ማይል ነው፤ በአዲስ ኪዳን ዘመን ለርም ንጉሠ ነገሥት አንግሥት በምሥራቅ በኩል እንደ ወሰን ነበር፤ እንዲሁም እግዚአብሔር ለአብርሃምና

ለዘርቆ እስጣቸዋለሁ ላለው ምድር በምሥራቅ በኩል መጨረሻው የኤፍራጥስ ወንዝ ነው (ዘፍ. 15:18)።

25 ጣዖትን ጣዖላክ አጋንንትን እንደግምለክ ነው፤ አንድ ሰው ጣዖት በሚያመለክበት ጊዜ አጋንንትን ወይም ከዚያ ጣዖት ጋር የተያያዙትን አጋንንት ጣዖላኩ ነው (ዘጸ. 32:17፤ 1ቀር. 10:14፤ 19-20 ይመለከታል)።

አስገብቶአልና የሚጽፋቸው ነገሮች የእግዚአብሔር እውነተኛ ቃል ናቸው።

በትንሿ ጥቅል መጽሐፍ ላይ ምን እንደተጻፈ እርግጠኞች መሆን አንችልም። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት የሚቀጥለው ራሳይ ማለትም የሁለቱ ምስክሮች ራሳይ (ራእ. 11፡1-3) ተጽፎበት ነበር ብለው ያምናሉ። ትንሿ ጥቅል በኮሎኒያል አፍ ውስጥ እንደ ግር የምትጻፍ ነበረች፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔር ቃል ስለነበረች ነው (መዝ. 119፡103)። የኮሎኒያልን ሆኖ ግን መራራ እደረገው፤ ምክንያቱም በዓለም ላይ ሊመጣ ያለውን እጅግ አስፈሪ የሆነ ታላቅ መከራ ይናገር ስለነበር ነው።

ምዕራፍ 11

ሁለቱ ምስክሮች (11፡1-14)

1 ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት በዚህ ክፍል የተገለጠው ትንቢት (ቁ. 1-14) የኮሎኒያል በበላት በትንሿ ጥቅል መጽሐፍ ውስጥ ተጽፎአል ብለው ያምናሉ (ራእ. 10፡10)። እዚህ ላይ የተጠቀሱት የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስና አምላኪዎቹ የሚያወሱት፤ እግዚአብሔር በዓለም ላይ የመጨረሻ ፍርድን ሲያደርግ የሚገኙትን አብያተክርስቲያንናት ነው።

የኮሎኒያል መቅደሱን እንዲለካ ተነገረው፤ መቅደሱን መለካት ማለት መቅደሱን መጠበቅ ማለት ነው፤ ስለዚህ የኮሎኒያል መቅደሱን (ቤተ ክርስቲያን) በለካ ጊዜ እዚያ የነበሩትንም አምላኪዎቹንም በቆጠረ ጊዜ በእግዚአብሔር የሚጠበቁ ይሆናሉ (ሕዝ. ምዕ. 40-42)።

2 በኮሎኒያል ራሳይ መሠረት አረማውያን ማለትም የማያምኑ ሰዎች ቤተ መቅደስን (ቤተ ክርስቲያንን) ለአርባ ሁለት ወራት ያሳድዳሉ። ነገር ግን የውጪውን መድረክ ብቻ ያሸንፋሉ፤ ይህም እግዚአብሔር ለኮሎኒያል እንዳይለካ የነገረው ክፍል ነው። በቤተ መቅደስ ውስጥ ያሉት ሁሉ ማለትም እውነተኛች አማኞች፤ የማያምኑ ሰዎች ሊያመጡባቸው ከሚችሉት ጥፋት እግዚአብሔር ይጠብቃቸዋል።

የአርባ ሁለት ወራት ጊዜ ወይም 1260 ቀናትን (ቁ. 3) ቤተክርስቲያንን ለሚያሳድዱ ለማያምኑ ሰዎች እግዚአብሔር ሰጥቶአቸዋል። ነቢዩ ዳንኤል አንድ ክፉ ንጉሥ ቤተ መቅደሲቱን ለአርባ ሁለት ወራት እንደሚይዛት በትንቢቱ ተናግሮአል (ዳን. 8፡9-14)፤ በ167 ክ.ክ.ል.በ አንድ የአሦር ንጉሥ ኢየሩሳሌምን ለሦስት ዓመት ተኩል (ለአርባ ሁለት ወራት) ይዞአት ስለነበር የዳንኤል ትንቢት በዚያን ጊዜ ተፈጽሞአል።

ስለዚህ በዓለም መጨረሻ ላይ የማያምኑ አረማውያን ቤተክርስቲያንን ስለሚያጠቁ ተመሳሳይ ጊዜ ይፈጸማል፤ ያም ጊዜ የአረማውያን ጊዜ ተብሎ ይጠራል (ሉቃ. 21፡24)።

3 በኮሎኒያል ራሳይ መሠረት በዚያ በአርባ ሁለት ወራት (ወይም 1260 ቀናት ውስጥ) ሁለት ምስክሮች ትንቢት ይናገራሉ። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት እነዚህ ሁለት ምስክሮች ነቢዩ ኤልያስና (ሚል. 4፡5) ሙሴ (ዘጸ. 18፡15) ናቸው ብለው ያምናሉ። ሌሎች ሊቃውንት ግን እነዚህ ሁለት ምስክሮች ሰዎች አይደሉም ብለው ያስባሉ፤ ይልቁምን በዓለም መጨረሻ ላይ መሳይቱን ቤተክርስቲያን የሚወክሉ ናቸው። በሌላ አነጋገር እነዚህ ሁለት ምስክሮች የምትመስከረዋ ቤተክርስቲያን ምላሴዎች ናቸው ብለው ይናገራሉ። የምስክርነት ቃላቸው ሰዎች ንስሐ መግባት አለባቸው የሚል ነው፤ ስለዚህ ንስሐ የመግባት ምልክት የሆነውን የሐዘን ልብስ ለብሰዋል።

4-6 ልክ እንደ ኤልያስና እንደ ሙሴ እነዚህ ሁለት ምስክሮች (ወይም ቤተክርስቲያን) ጠላቶቻቸውን በእሳት ለማጥፋት ታላቅ ጎይል ይኖራቸዋል (2ነገ. 1፡10)፤ ሰማይን

ለመዝጋትም ጎይል ይኖራቸዋል²⁶ (ነገ. 17፡1)፤ ውሃዎችንም ወደ ደም ለመለወጥ ጎይል ይኖራቸዋል (ዘጸ. 7፡14-18)፤ እንዲሁም በተለያየ መቅሠፍት ምድርንም ለመቃታት ጎይል ይኖራቸዋል (ዘጸ. 8፡12)።

እነዚህ ሁለት ምስክሮች ሁለት የወይራ ዛፎችና ሁለት መቅረዞች (ቁ. 4) ተብለው ይጠራሉ። እነሱም የመንፈስ ቅዱስ ምልክቶች ናቸው (ዘካ. 4፡1-6፡11-14)። መብራቶቹ የሚነዱት ከወይራው በሚገኘው ዘይት ነው፤ ዘይቱ የሚወክለው መንፈስን ራሱን ነው። በዚህ መንገድ የእነዚህ ሁለት ምስክሮች ጎይልና ብርሃን የሚመጣው በውስጣቸው ካለ ከመንፈስ ቅዱስ ነው።

7-10 ሁለቱ ምስክሮች (ወይም የቤተ ክርስቲያን አባላት) የመመስከርና ትንቢት የመናገር ሥራቸውን በጨረሱ ጊዜ ሰውነታቸው ከጉዳት አይጠበቅም። በዚያን ጊዜ ከጥልቁ ጉድጓድ ውስጥ የሚወጣው አውራ ያጠቃቸዋል፤ ይህ አውራ በራእ. ምዕ. 13 ተጠቅሶአል። አውራው የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥትና ሌሎችም በዓለም ላይ ያሉ የክፉ ጎይሎችንም የሚወክል ነው (ዳን. 7፡7፤ ራእ. 13፡1)።

የሁለቱ ምስክሮች ሬሣ በታላቂቱ ከተማ መንገድ ላይ ይጣላል። በራሳይ መጽሐፍ «ታላቂቱ ከተማ» የሚለው አነጋገር ለሮም ከተማ የተሰጠ ስያሜ (ሮም የንጉሠ ነገሥት መንግሥት ዋና ከተማ ነች) ወይም ራሱ የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ነው። ይሁን እንጂ፤ በዚህ ጥቅል ላይ ታላቂቱ ከተማ ምናልባት ኢየሩሳሌም ላትሆን አትቀርም፤ ምክንያቱም የኮሎኒያል ይህች ከተማ ጌታቸው የተሰቀለበት ነች ብሎ ጽፎአል። በኮሎኒያል አእምሮ የትኛይቱም ከተማ ብትሆን ማለትም ሮም ወይም ኢየሩሳሌም፤ ይህች ታላቁ ከተማ ልክ ብብሉይ ኪዳን ሲያምና ግብጽ የዓለም ጎይልና ክፋት ምላሴዎች እንደነበሩ የዓለማዊ ጎይልና ክፋት ምላሴ ነች።

11 ነገር ግን ከሦስት ቀን ተኩል በኋላ እነዚህን ሁለት ምስክሮች (ወይም ቤተ ክርስቲያንን) እግዚአብሔር ከምት ያስነሣቸዋል፤ እነርሱን የገደሉአቸው እነዚያ ክፉ ሰዎች በፍርሃት ይሞላሉ፤ ምክንያቱም ከምት በተነሡት ላይ ምንም ጎይል አይኖራቸውም።

12-13 ጠላቶቻቸው እያዩዋቸው እነዚህ ሁለት ምስክሮች (ወይም ቤተ ክርስቲያን - ማለት አማኞች ሁሉ) ወደ ሰማይ ይሄዳሉ (2ነገ. 2፡11፤ 1ተሰ. 4፡16-17)። ከዚህ በኋላ አንድ ታላቅ የምድር መናወጥ የዚያችን ታላቅ ከተማ አንድ ዐሥረኛውን ያጠፋል፤ ከምድር መናወጡ የሚተርፋትም ሁሉ ለእግዚአብሔር ክብር ይሰጣሉ። የኮሎኒያል ይህንን ሊል እንግዚአብሔር ክብር የሚሰጡት በእውነት ንስሐ ገብተው ይሁን ወይም በፍርሃት እርግጠኞች አይደሉም፤ ይህ የምድር መናወጥ ሁለተኛው ወጥ ነው (ቁ. 14)።

14 እዚህ ላይ የኮሎኒያል ሁለተኛው ወጥ (ስድስተኛው መቅሠፍት) አልፎአል ይላል፤ ሦስተኛው ወጥ (ሰባተኛው መቅሠፍት) አሁን በቅርብ ጊዜ ይመጣል።

ሰባተኛው መለከት (11፡15-19)

15 ሰባተኛው መለከት የሚያውጀው በዓለም ላይ የእግዚአብሔርን የመጨረሻ ፍርድና የክርስቶስን መንግሥት መቋቋም ነው። በዚህ ክፍል (ቁ. 15-19) የኮሎኒያል ሰባተኛው መለከት ከተነፋ በኋላ የሚሆኑትን ነገሮች አሳጥሮ ይገልጻል። ማለትም ይህ አጭር ክፍል በራሳይ መጽሐፍ ውስጥ ለቀሩት ምዕራፎች ማጠቃለያ ነው ማለት ይቻላል። የኮሎኒያል እዚህ ላይ ሲጽፍ እነዚህ ሁሉ ወደፊት የሚሆኑ ነገሮች አስቀድሞ እንደተፈጸሙ አድርጎ ነው። ከሁሉም በጣም አስፈላጊ የሆነው ነገር እዚህ በቁ. 15 እንዲህ ተገልጦአል፡ «የዓለም መንግሥት የጌታ የአምላካችንና የመሲሔ ሆናለች» (ዳን. 2፡44፤ 7፡13-14፡27)።

16-18 ሃያ አራቱ ሽማግሌዎች (ራእ. 4፡4) ከቶዎችን መንግሥታት ስለ ቀጣና ነቢያትንና ቅዱሳንን (አማኞች) ሁሉ

26 ኤልያስ ለሦስት ዓመት ተኩል (42 ወራት)፤ «ሰማይን ከጥቅል» በዚያን ጊዜም ምንም ዝናም አልነበረም (ሉቃ. 4፡25፤ ያል. 5፡17)።

ስለ ሸለመ ለእግዚአብሔር ምስጋና ያቀርባሉ። ለነቢያትና ለትዳላን የተሰጠው ሽልማት በክርስቶስ መንግሥት ውስጥ ለዘላለም መኖር ነው።

ሕዝቦች ሁሉ በእግዚአብሔር ላይ በቁጣ ተነሡ፤ ምድርንም አጠፉ (ቁ. 18)፤ አሁን ግን እግዚአብሔር እነርሱን አጥፍቶአቸዋል (መዝ. 2፡2+51 ሮሜ 2፡5-6)።
19 ከዚህ በኋላ በዮሐንስ ራእይ መሠረት የእግዚአብሔር ሊቀ መቅደስ በሰማይ ተክፈተ፤ በቤተ መቅደሱም ውስጥ የቃል ኪዳን ታቦት ታየ (ዘጸ. 25፡10-22)። ታቦት ማለት እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር መሆኑን የሚያሳይ ምልክት ነው። በዚህ መንገድ አማኞች ሽልማታቸው ስለሆነ በእግዚአብሔር ፊት ለመገኘት በሰማይ በቤተ መቅደስ ውስጥ ይገባሉ (ቁ. 18)። ነገር ግን በምድር ላይ የእግዚአብሔር ፍርድ በመብረቅ በምድር መናወጥና በታላቅ በረዶ ራስባላል።

ምዕራፍ 12

ሴቲቱና ዘንዶው (12፡1-17)

1-2 በዮሐንስ ራእይ ሰባተኛው መለከት አሁን ተነፍቶአል (ራእ. 11፡15)። ሰባተኛው መለከት የሚያውጀው ከዚህ ጊዜ ጀምሮ እስከ ራእይ መጽሐፍ መጨረሻ ድረስ የሚሆኑትን ነገሮች ነው። አሁን የእግዚአብሔር አስፈሪ የሆነ የመጨረሻ ፍርድ በዓለምና በሰይጣን ላይ ሊወርድባቸው ነው። በሚቀጥሉት ሁለት ምዕራፎች ማለትም በምዕ. 12-13 በሰይጣንና በክርስቶስ ቤተ ክርስቲያን መካከል ስላለው ታላቅ ጦርነት ይገለጻል። በዚህ ጦርነት በአማኞች ላይ የሥጋ ሕመምና ሞት ይመጣቸዋል። የሰይጣን የመጨረሻ ሽንፈቱ እርግጠኛ ስለሆነ ይህን በማወቅ በእምነታቸው እስከ መጨረሻ መጽናት ይኖርባቸዋል።

ሰባተኛው መለከት እንደተነሳ ወዲያውኑ የሐንስ አንዲት በጣም የከበረች ሴት ልትወልድ ተቃርባ በመንግሥተ ሰማይ አየ። ሴቲቱ የምትወክለው እውነተኛይቱን እስራኤልን ነው፤ እርሷም የእግዚአብሔር ምርጥ ሕዝብ ያለባት ቤተ ክርስቲያን ናት (1ኳጥ. 2፡9)። በዘውዱ ላይ ያሉት ዐሥራ ሁለት ከዋክብት የሚወክሉት ዐሥራ ሁለቱን የእስራኤል ነገዶች ነው፤ እንዲሁም ዐሥራ ሁለቱን የክርስቶስ ሐዋርያት ሊወክሉ ይችላሉ።

3-4 ከዚህ በኋላ የሐንስ በጣም ትልቅ የሆነ ቀይ ዘንዶ አየ፤ እርሱም ሰይጣን ነበር (ቁ. 9)። በሰባቱ ራሶቹ ላይ ሰባት ዘውዶች ነበሩ፤ ዘውዶቹ የዘንዶው ሥልጣን ምልክት ነበሩ፤ ነገር ግን የዘንዶው ሥልጣን ከራሱ አልነበረም፤ ከእግዚአብሔር የተሰረቀ ነበር፤ ልክ ንጉሥ ሄሮድስ ሕፃኑን ክርስቶስን ለመግደል እንደ ሞከረ (ማቴ. 2፡13-16) ይህም ዘንዶ የዚህችን ሴት ልጅ ለመዋጥ ይሞክር ነበር (1ኳጥ. 5፡8)።

5 የሴቲቱ ልጅ ክርስቶስ ነበር፤ እርሱም ሕዝቦችን ሁሉ በብረት በትር የሚገዛ ይሆናል (መዝ. 2፡6-9)። ይህ ሕፃን ሕዝቦችን ሁሉ ለመግዛት የተሾመ መሆኑን ባወቀ ጊዜ ዘንዶው ሰይጣን በጣም ተቆጣ፤ ምክንያቱም በምድር ላይ ያሉት ሕዝቦች ሁሉ የእርሱ እንደሆኑ አድርጎ ያስብ ነበር (ማቴ. 4፡8-9)። ዘንዶው ሕፃኑን ለመግደል ታላቅ ሙከራ ያደረገው ለዚህ ነበር፤ ይሁን እንጂ፤ ዘንዶው ሕፃኑን ለመዋጥ ዕድል አላገኘም፤ ሕፃኑ (ክርስቶስ) ወደ እግዚአብሔርና ወደ ዙፋኑ ተነጠቀ፤ ክርስቶስ ከሞት ተነሥቶ ወደ ሰማይ ተወሰደ፤ እዚያም በእግዚአብሔር ቀኝ ተቀመጠ።

6 ሴቲቱ፡(ቤተ ክርስቲያን)፤ ዘንዶው ሰይጣን ሊውጣት ወደ ማይቸልበት እግዚአብሔር ወዳዘጋጀላት የሰላም ስፍራ በርራ ሄደች፤ እዚያም ሴቲቱ ለ1260 ቀናት የነበረውን የሰደት ጊዜ በሰላም አስለፈች (ራእ.11፡1-3 እና ማብራሪያውን ይመለከቷል)።

7-9 ከዚህ በኋላ የሐንስ በዘንዶው ሰይጣንና በእግዚአብሔር ዋና መልእክ በሚካሄድ መካከል የነበረውን ታላቅ ትግል አየ (ዳን. 12፡1-3)።

ከዚህ በኋላ ዘንዶው፤ ማለትም ያ ዲያብሎስን የተባለው የጥንቁ እባብ (ዘፍ. 3፡11+14-15)፤ እንዲሁም ከቶምቹ መላእክቱ ሁሉ ወደ መሬት ተወርውረው ተጣሉ (ሉቃ. 10፡18 ይመለከቷል)።

10 ሰይጣን በተሸነፈ ጊዜ በመንግሥተ ሰማይ ታላቅ ደስታ ነበር። እዚህ ሰይጣን የወንድሞች ከላሽ ተብሎ ይጠራል፤ ከሰይጣን ከቶ ሥራዎች አንዱ አማኞችን በእግዚአብሔር ፊትና እንዲሁም በሌሎች አማኞች ፊት መከሰስ ነው (ኢዮ. 1፡8-11)። እንዲሁም ሰይጣን ዓለምን በሙሉ ወደ ሰሕተት የሚመራ ነው (ቁ. 9)፤ ሰይጣን በእግዚአብሔር ሕዝብ ላይ ጉዳት የሚያመጣበት ዋና ዘዴ ማታለል ነው (ማር. 13፡22፤ 2ቆሮ. 11፡13)።

ምንም እንኳ በዮሐንስ ራእይ ሰይጣን ወደ መሬት መወርወሩ በዓለም መጨረሻ ላይ ቢሆንም በሌላም መንገድ ሰይጣን አስቀድሞ ወደ መሬት ተጥሎአል (ቁ. 9)። በመንግሥተ ሰማይ የነበረውን ቦታ አጥቷል፤ ገና ድሮ በክርስቶስ ተሸንፎአል፤ ከእንግዲህ ወዲህ አማኞችን በእግዚአብሔር ፊት ለመከሰስ አይችልም፤ ምክንያቱም በክርስቶስ በኩል ንጹሐን ሆነዋል፤ እንዲሁም በእግዚአብሔር ፊት ዳድቃን ሆነዋል (ሮሜ 8፡33-34 እና ማብራሪያውን ይመለከቷል)።

11 በሰማይ ያሉ መላእክት ብቻ ሳይሆኑ በምድር ላይ ያሉትም አማኞች ሁሉ በበጎ ደም ሰይጣንን ሊያሸንፉት ችለዋል። ክርስቶስ ለኃጢአታቸው በመሞቱ ምክንያት አማኞች የሰይጣን እስረኛ መሆናቸው ቀርቶአል። ደግሞም የክርስቶስ መንፈስ ቅዱስ በውስጣቸው ይኖራል ስለሆነም አማኞች ከሰይጣን ይልቅ የበረታ ነይላ አላቸው (1ዮሐ. 4፡4 እና ማብራሪያውን ይመለከቷል)። አማኞች የሰይጣንን ከቶ ነይላ ለማሸነፍ የሚችሉት ለክርስቶስ በሚሰጡት ታማኝ የምስክርነት ቃልና በእምነታቸውም እስከ ሞት ድረስ ታማኞች ሆነው በመገኘታቸው ነው። የራሱን ሕይወት የማይወድ፤ ነገር ግን ለክርስቶስ አላልፎ የሚሰጠው በመጨረሻ ድል አድራጊ ይሆናል (ማቴ. 10፡32፤ ማር. 13፡13)።

12 ሰይጣን ከመንግሥተ ሰማይ ስለተጣለ በጣም ተቆጥቷል፤ የቀረለትም ጊዜ በጣም ጥቂት ነው፤ በአዳኞች እንደተከበበ አውራ በየአቅጣጫው በቁጣ ይራወጣል።

13 ሕፃኑን ለመግደል ባለመቻሉ ዘንዶው ሰይጣን፤ ሴቲቱን (ቤተ ክርስቲያን)፤ ማሳደድ ጀመረ። ሰይጣን በክርስቶስ ላይ ስለተቆጣ እንዲሁ በክርስቶስ ቤተክርስቲያንም ላይ ተቆጥቶአል። ኢየሱስ ለደቀ መዛሙርቱ እንዲህ ብሎአል፡ «ዓለም ቢጠላችሁ ከእናንተ በፊት እኔን እንደጠላኝ ዕውቁ፤ እኔን ካሳደዱኝ እናንተንም ያሳደዱኦቻል. . . በእኔ ምክንያት ይህን ሁሉ ያድርጉባቸዋል» (ዮሐ. 15፡18+20-21)። ስለዚህ ምንም ዓይነት የሰደት ሥቃይ የሚመጣው በክርስቶስና በሰይጣን መካከል በሚደረገው ታላቅ ጦርነት ነው፤ እኛ የክርስቶስ ደቀ መዛሙርትና ወንድማማቾች ከመሆናችን የተነሣ፤ ሰይጣን ያጠቃናል።

14 ዘንዶው ሰይጣን ያችን ሴት ከመያዙ በፊት የታላቅ ንስር ሁለት ከገፍቶ ተሰጣት፤ ይህም የእግዚአብሔር ማዳን ምልክት ነበር (ኢሳ. 40፡31)። ሴቲቱም ለእርሷ ወደ ተዘጋጀላት ወደ ሰላም ቦታ በርራ ሄደች (ቁ. 6)፤ ከዚያም ሴቲቱ ለጊዜ፤ ለጊዜያትና ለጊዜ²⁸ ግማሽ ማለትም ለእርባ ሁለት ወር ወይም 1260 ቀናት ተቆያለች (ቁ. 6)።

15-17 በዚህ ዓይነት ሰይጣን ሴቲቱን ሊጎዳት አልቻለም፤ ስለዚህ ዘልጆችም ጋር ጦርነት ለማድረግ ሄደ (ቁ. 17)። ይህም ከሌሎች አማኞች ጋር ለመዋጋት ሄደ ማለት ነው፤ የሴቲቱ የመጀመሪያ ልጅ ክርስቶስ ነው፤ ስለሆነም የሴቲቱ ሌሎች ልጆች የክርስቶስ ትናንሽ ወንድሞችና እጎቶቹ ናቸው።

27 በግሪክ ቋንቋ ዲያብሎስ የሚለው ቃል «አላቹ» ወይም «ተላዳቢው» ተብሎ ይተረጎማል።

28 እዚህ ላይ ጊዜ ማለት እንደ ዓመት ነው፤ ጊዜያት ማለት ሁለት ዓመት ነው፤ የጊዜ ተኩል ማለት ግማሽ ዓመት ነው፤ እነዚህ ተደምርው ሦስት ዓመት ተኩል ይሆናሉ ወይም 42 ወራት ወይም 1260 ቀናት ይሆናሉ።

ማለትም አማኞች ሁሉ የክርስቶስ ታናሽ ወንድሞችና እንቶች ናቸው (ሮሜ 8:29)፤ ስለዚህም ሰይጣን ያሳድዳቸው ጀመር።

ስለ ሴቲቱና ስለ ዘንዶው በታየው የፋሽንስ ክምፊ. 12 ጋር ባዛመደው በዚህ ራዕይ ልናስታውሰው የሚገባ ነገር አለ፤ እርሱም እዚህ ላይ የተገለጡት ድርጊቶች ከአሁን በፊት የሆኑትን ድርጊቶችና በዓለም መጨረሻ ላይም የሚሆኑትን ድርጊቶች ሊያመለክቱ ይችላሉ። መጀመሪያ ራዕይ ስላለፈው ነገር እንደሚዘረዝር ሊተረጎም ይችላል፤ ማለትም ክርስቶስ ገና ድሮ ተወልዶአል፤ በመስቀልም ላይ ሰይጣንን አሸንፎአል፤ ሰይጣንም ከዚያን ጊዜ ጀምሮ የክርስቶስን ቤተክርስቲያን ያሳድዳል። ሁለተኛው፣ ራዕይ ወደ ፊት ስለሚሆኑ ነገሮች ዝርዝር በመስጠት ይተረጎማል፤ በዓለም መጨረሻ ላይ በሰይጣንና በእግዚአብሔር መካከል ባለው የመጨረሻ ትግል ይሆናል፤ በዚያን ጊዜም ሰይጣን እንደገና ከሰማይ ወደ መሬት ይወረወራል፤ በዚያም በሚያስፈራ ሁኔታ ቤተ ክርስቲያንን ያሳድዳል፤ በመጨረሻ ለዘላለም ከመጥፋቱ በፊት በምትቀረው በዚያች በአጭር ጊዜው ውስጥ ቤተ ክርስቲያንን በጣም ያጠቃቃል።

ምዕራፍ 13

ከባሕር የወጣው አውሬ (13:1-10)

1-2 ከዚህ አንድ አስከ ራዕይ መጽሐፍ መጨረሻ ድረስ የፋሽንስ የሚያያቸው ራዕዮች በዋናነት ከአሁን እስከ ዓለም መጨረሻ የሚሆኑትን ድርጊቶች የሚያውቁ ይሆናሉ። ይሁን እንጂ፣ የፋሽንስ የዓለም መጨረሻ በእርሱ ዘመን እንደሚመጣ ያምን ስለነበረ፤ እነዚህን ራዕዮች የተረጎመው እነዚህ ድርጊቶች በራሱ ቀን በተለይም በሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ጊዜ እንደሚፈጸሙ አድርጎ ነበር። በዚህ መልኩ የዚህን መጽሐፍ ቀሪውን ክፍል የሚያጠና ሰው በእእምሮው እንደዚህ ማሰብ ይኖርበታል።

በዚህ ምዕራፍ የፋሽንስ ስለ ሁለት አውሬዎች ያወራል፤ አንዱ ከባሕር የሚወጣ (ቁ. 1-10)፣ ሌላው ከምድር የሚወጣ (ቁ. 11-18)። ሰይጣን በመጨረሻው የአማኞች ትውልድ ላይ ጦርነት የሚያነሣው በእነዚህ በሁለቱ አውሬዎች አማካይነት ነው።

ባለፈው ራዕይ፣ ዘንዶው ሰይጣን (ራእ. 12:3) እንደነበረው ሁሉ ከባሕር የሚወጣውም አውሬ ዐሥር ቀንዶችና ሰባት ራሶች አሉት። በየፋሽንስ እእምሮ ከባሕር የሚወጣው አውሬ የሮምን ንጉሠ ነገሥት መንግሥት የሚወክል ነው። ሰባቱ ራሶች እያንዳንዱ የተለያዩ የሮምን ንጉሠ ነገሥት ነገሥታት ይወክላል፤ በእያንዳንዱ ራስ ላይ የሰድብ ስም²⁹ ተጽፎበታል (ራእ. 17:3 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ዘንዶው ሰይጣን፣ ያለውን ኃይልና ሥልጣን ሁሉ ለዚህ ለመጀመሪያው አውሬ (የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት) ሰጠው፤ ስለዚህ በሰይጣን ስም አውሬው ወዲያውኑ የክርስቶስን ቤተክርስቲያን ማሳደድ ጀመረ።

ለየፋሽንስ ይህ አውሬ ልክ እንደ ሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ነበር። ነገር ግን እኛ የአውሬው ትርጉም ከዚህ ይልቅ ሰፊ እንደሆነ እናስታውላለን፤ በየዘመናቱ ክፉ ለሆነ ለእያንዳንዱ ዓለማዊ ኃይል ክርስቶስንና ቤተክርስቲያንን ለሚቃወም ይህ አውሬ ምልክት ነው።

ነበዩ ዳንኤል ከባሕር የወጡ የአራት አውሬዎችን ራዕይ ተቀብሎአል (ዳን. 7:3-7)፤ በየፋሽንስ ራዕይ ያለው አውሬ በዳንኤል ራዕይ የነበሩትን አራት አውሬዎች በአንድነት አጠቃሎ የያዘ ይመስላል።

3 ከአውሬው ሰባቱ ራሶች (ንጉሠ ነገሥቶች) አንዱ ከፋኛ እንደቆለለ መስሎ ታይቶ ነበር፤ ነገር ግን ወዲያውኑ

ዳን³⁰ ከዚህም የአውሬውን ታላቅ ኃይል ለማየት እንችላለን፤ ይህን አውሬ ለመግደል በጣም አስቸጋሪ ነበር፤ ሌላውን ለመግደል በሚያስችል ቁስል ተመትቶ ድኖአል።

4 በዓለም ላይ እምነት የሌላቸው ሰዎች ሁሉ ይህን አውሬ ተከትለውት ነበር (ቁ. 3)፤ ይህ ኃይለኛና እጅግ አስፈሪ የሆነ አውሬ ኃይሉን ከሰይጣን ተቀብሎ ስለነበር (ቁ. 2)፣ ሰዎች ወዲያውኑ ሰይጣንንና አውሬውንም ያመልኩት ጀመር። በየፋሽንስ ጊዜ ሰዎች የሮምን ንጉሠ ነገሥት እንደ አምላክ እንዲያመልኩ ይገደዱ ነበር፤ ስለሆነም ከዚህ ጥቅስ በጣም ጠቃሚ የሆነ እውነት እንግራለን፤ አንድን ንጉሥ ወይም መሪ እንደ አምላክ በምናመልከበት ጊዜ በእውነት የምናመልከው ሰይጣንን ነው ማለት ነው።

5 ይህ አውሬ ሥልጣኑን በሥራ ላይ እንዲያውል እግዚአብሔር የሦስት ዓመት ተኩል ጊዜ ሰጥቶት ነበር (ራእ. 11:21 12:6 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

6-7 እዚህ ላይ በተሰጠው መግለጫ መሠረት አውሬው በብዙ መንገድ በየፋሽንስ ዘመን የነበረውን የሮምን ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ይመስል ነበር (2ተሰ. 2:4 ይመለከታል)። ሮማውያን በአንድ እውነተኛ አምላክ አያምኑም ይልቁንም ንጉሠ ነገሥታቸውን ያመልኩ ነበር። ክርስቲያኖችም ያሳድዱ ነበር፤ በምዕራብ አውሮፓ፣ በሰሜን አፍሪካና በመካከለኛው ምሥራቅ ይኖሩ የነበሩ ሕዝቦች ሁሉ በሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ሥልጣን ሥር ገብተው ነበር፤ በየፋሽንስ እእምሮ አውሬው የሮምን ንጉሠ ነገሥት መንግሥት የሚወክለው በዚህ ምክንያት ነበር።

ሰይጣን አንድ ጊዜ ለኢየሱስ የዓለምን መንግሥታት ሥልጣን ሁሉ ለመስጠት ሞክሮ ነበር፤ ኢየሱስ ግን የእርሱን ስጦታ አልተቀበለውም (ማቴ. 4:8-10)፤ አሁን ደግሞ ሰይጣን ሥልጣን ለአውሬው እንደ ሰጠ አይተናል።

8 ይህን አውሬ እናመልከውም ብለው አምቢ የሚሉት በክርስቶስ ያመኑት ሰዎች ብቻ ናቸው፤ ሰዎቻቸውም የበጎ በሆነው በሕይወት መጽሐፍ ተጽፎአል (ፊል. 4:31 ራእ. 3:5)። የፋሽንስ እዚህ ላይ ይህ በግ ዓለም ከተፈጠረበት ጊዜ ጀምሮ ታርዶ ነበር ይላል፤ ይህም ማለት ዓለም ከመፈጠሩ በፊት እግዚአብሔር ሰዎችን ሁሉ ለማዳን ዕቅድ ነበረው፤ ይህም ዕቅድ የኢየሱስን ሥጋ በመስቀል ላይ መሥዋዕት በማድረግ ነበር። ዓለም ከመፈጠሩ በፊት ጀምሮ ሰዎቻችን በዚያ መጽሐፍ ተጽፎዋል (ኤፌ. 1:4)። ይሁን እንጂ፣ በራዕይ 3:5 መሠረት በዚህ ሕይወት እምነታችንን የምንጥል ብንሆን ሰዎቻችን ከዚያ መጽሐፍ ይደመስላሉ ብለን እንረዳለን።

9-10 እዚህ ላይ የፋሽንስ በችግርና በመከራ ላሉ ለአማኞች የምክርና የመጽናናት ቃላትን ጽፎአል። እግዚአብሔር ክርስቲያኖችን ለእስር የመረጣቸው ከሆነ በደስታ ይቀበሉት፤ ሰይፍ አይምዘዙ፤ አለበለዚያ ራሳቸው በሰይፍ ይጠፋሉ (ማቴ. 26:50-52)። ይልቁንም ጠላቶቻቸውን ይውደዱ፤ በብርቱ ትዕግሥትና እምነት ሥቃያቸውን ይቀበሉ (ቁ. 10)።

ከምድር የወጣው አውሬ (13:11-18)

11 በዚህ ክፍል የተገለጠው ሁለተኛው አውሬ፣ ሌላው የሰይጣን ረዳት ነበር። ዋና ሥራውም ሰዎችን አታልሎ ከመንገድ ማስወጣት ነው። በግ ይመስል ነበር፤ ነገር ግን ንግግሩ እንደ ዘንዶው ነበር (ማቴ. 7:15 ይመለከታል)። በራዕይ 16:13 ላይ ይህ ሁለተኛው አውሬ ሐሰተኛ ነበረ ተብሎ ይጠራል።

12 የዚህ የሁለተኛው አውሬ የተለየ ሥራው ሰዎች የመጀመሪያውን አውሬ እንዲያመልኩ ማድረግ ነው፤ ስለዚህ ይህ ሁለተኛው አውሬ የሐሰተኛ ሃይማኖትና የሐሰተኛ ቀሳውስት ምልክት እንደሆነ እንረዳለን።

13-14 ሁለተኛው አውሬ (ሐሰተኛው ነበይ) በምልክቶችና በተአምራት አማካይነት ሰዎችን አታልሎ ከመንገድ ያስወጣል

29 በየፋሽንስ ጊዜ የሮም ንጉሠ ነገሥታት ለራሳቸው የአማልክትን ስም አውጥተው ነበር፤ እንዲያውም ራሳቸው አማልክት እንደሆኑ ይቆጥሩ ነበር፤ አንድ ሰው ራሱን አምላክ ብሎ ሲጠራ፣ በአንዱ እውነተኛ አምላክ ላይ ስድብ ይሆናል።

30 የቆለለው ራስ እንዲድን ሲናገር የፋሽንስ ስለ ምን እንደሚናገር አይታወቅም።

(ዘጸ. 13+1-41 ማር. 13+221 2ተስ. 2+9-10 ይመለከታል)። ሁለተኛው አውራጅ የመጀመሪያውን አውራጃ ምስል እንዲያቆሙ ለሰዎች ትእዛዝ ሰጠ።

15 በዮሐንስ ጊዜ ብዙ ሰዎች ምስሎች እንደሚናገሩ ያምኑ ነበር፤ በዮሐንስ ራዕይ መሠረት ይህ ሁለተኛው አውራጅ የመጀመሪያውን አውራጃ ምስል እንዲናገር አድርጎታል፤ ምስሉም የሚናገረው በእርሱ የግንዛቤ ስም ሰዎች ሁሉ እንዲገደሉ ትእዛዝ መስጠት ነበር።

16-17 ሁለተኛው አውራጃ ሰዎች ሁሉ የመጀመሪያውን አውራጃ ምልክት በእጃቸው ላይ ወይም በግንባራቸው ላይ እንዲያደርጉ አስገደዳቸው። ይህ ምልክት የመጀመሪያው አውራጃ ስም ነበር፤ ወይም የስሙ³² ቁጥር ነበር (ቁ. 17)። ልክ የእግዚአብሔር ታማኝ አገልጋዮች በእግዚአብሔር ስም እንደታተሙ ሁሉ (ራእ. 7+2-3)፤ የአውራጃውም ተከታዮች በአውራጃው ስም ወይም በስሙ ቁጥር ይታተሙ ነበር። የአውራጃው ምልክት የሌለባቸው ሰዎች ምንም ነገር ሊገዙ ወይም ሊሸጡ አይችሉም፤ በሕይወት ለመኖር በጣም ታላቅ ችግር ውስጥ ነበሩ፤ ይህን የመሰለ ተመሳሳይ ነገር በሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ውስጥ ይኖሩ የነበሩ ክርስቲያናትም ገጥመዋቸው ነበር።

18 የመጀመሪያው አውራጃ ቁጥር 666 ነበር፤ ይህ ቁጥር የሰው ቁጥር እንደሆነ ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት ይናገራሉ፤ ነገር ግን ሰውዬው ማን እንደሆነ ማወቅ አይችሉም። አንዳንዶች 666 የሮም ንጉሠ ነገሥት የኔር ቁጥር እንደሆነ ያስባሉ፤ ኔር ከ54 እስከ 68 ዓ.ም. ይገዛ የነበረ ንጉሥ ነው፤ (የሐዋ. 18+14-16፤ 25+10-11 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ምዕራፍ 14

በጉና 144,000ዎቹ (14+1-5)

1 ከዚህ በኋላ ዮሐንስ በጉን ክርስቶስን በጽዮን ተራራ ላይ ቆሞ አየው፤ የጽዮን ተራራ ሰማያዊቱ ጽዮን ነች፤ ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም ማለት ነው (ዕብ. 12+221 ራእ. 21+2+10)። የእግዚአብሔርና የበጉ ስም በግንባራቸው ላይ ያላቸው 144000³³ ሰዎች በየትውልዱ የነበሩትን አማኞች ሁሉ የሚወክሉ ናቸው። ቁጥራቸው በ144000 ብቻ የሚወሰን አይደለም፤ እነዚህ ድል የነሡት ናቸው፤ እነዚህ አዲስ ስም የተጻፈባቸው ናቸው (ራእ. 3+12 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት፤ እዚህ የተጠቀሱት 144000 ሰዎችና በራእይ 7+3-4 የተጠቀሱት 144000 ሰዎች ሁለቱም አንድን ተመሳሳይ ሕዝብ³⁴ የሚወክሉ አይደሉም ብለው ያምናሉ። እዚህ ላይ ያለው 144000 ቁጥር በየትውልዱ ለነበሩ ክርስቲያናት ሁሉ የቆመ ነው፤ የእግዚአብሔር ማኅተም የተደረገባቸው ሁሉ አይጠፉም፤ በመሆኑም እዚህ ላይ የተጠቀሰው 144000 በራእይ 7+9 ላይ የተጠቀሰውን ታላቅ ሕዝብ የሚወክሉ ናቸው።

31 በሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ጊዜ የተለያዩ የሮም ንጉሠ ነገሥታትን ምስል ሰዎች ይሠሩ ነበር።

32 በጉንት የግሪክና የዕብራውያን ቋንቋዎች ለቁጥሮች ምልክት አልነበራቸውም፤ በዚህ ፊንታ ፊደሎችን ለቁጥር ይጠቀሙባቸው ነበር። ስለዚህ የእያንዳንዱ ሰው ስም የራሱ «ቁጥር» ነበረው፤ ግለትም ከሰሙ ፊደሎች የተወጣጡ ሆነው የሚለየው ናቸው።

33 እዚህና በራእ. 7+3-4 144000 ቁጥር የፍጹምን ወይም የሙስትን ምልክት ነው፤ 144000 ሳይሆን ይችላል።

34 ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት በራእ. ምዕ. 7 የተጠቀሰው 144000 የመጨረሻውን ትውልድ ክርስቲያናት የሚወክል ነው፤ እነርሱም በዓለም መጨረሻ ላይ በሕይወት የሚገኙ ናቸው ብለው ያምናሉ (ራእ. 7+2-4 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ይሁን እንጂ፤ ሌሎች የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት የተለየ አላባባ አላቸው፤ እነርሱ እንደሚሉት በሁለቱም በታዩት የተጠቀሱት እነዚህ ተመሳሳይ ቁጥሮች ግለትም 144000 ሁለቱም አንድ ናቸው፤ ሁለቱም ከፍሎች የሚወክሉት በየትውልዱ ያሉትን ክርስቲያናት ነው።

2-3 በክርስቶስ የዳኑት ብቻ፤ በእርሱም የታተሙት ብቻ አዲሱን የድልና የደገንነት መዝሙር በመንግሥተ ሰማይ መዘመር ይችላሉ።

4 በዚህ ቁጥር ስለነዚህ በ144000 ስለተጠቃለሉት ሰዎች ሦስት ነገር መናገር ይጀምራል። መጀመሪያ ከሌተች ጋር በግብረ ሥጋ በመገናኘት አልረከሱም፤ ይህም ግለት ሌሎች አግልከትን በግምልክ ወይም አንድን ንጉሥ ወይም ንጉሠ ነገሥት በግምልክ ራሳቸውን አላረከሱም። በብሉይ ኪዳን ትምህርት መሠረት ከአንዱ ከእውነተኛው አምላክ ሌላ ምንም ነገር ግምልክ ልክ በሚስት ላይ እንደ ግመንዘር የሚቆጠር ነው። አይሁዳውያን ጣዖታትን በሚያመልኩበት ጊዜ የአይሁዳውያን ነቢያት እናንተ አመንዝራዎች ብለው ይከሱአቸው ነበር (ኤር. 3+6+20)። ምክንያቱም እውነተኛ ባላቸውን እግዚአብሔርን ትተው ጣዖታትን ስለተከተሉ ነው። በራእይ 17+1-2 የሮም ከተማ ታላቂቷ አመንዝራ ትባል ነበር፤ ምክንያቱም የምድር ወንዶች ሁሉ ከእርሷ ጋር አመንዝረው ነበር። ነገር ግን እነዚህ 144000 ራሳቸውን ከዚህ ርኩሳት ንጹሕ አድርገዋል፤ የክርስቶስ ንጹሕና ድንግል መሸርች ሆነው ለመገኘት የተገባቸው ነበሩ (2ቆር. 11+21 ራእ. 21+9 ይመለከታል)። ከጣዖታትም ጋር በጭራሽ አላመነዘሩም።

ዮሐንስ ስለእነዚህ ስለ 144000 ሁለተኛ ነገር ሲናገር፤ በሄደበት ቦታ ሁሉ በጉን ተከትለው ይሄዱ ነበር ይላል፤ ይህም የክርስቶስ ታማኝና ታዛዥ ደቀ መዛሙርት ናቸው ማለት ነው።

ሦስተኛ እነርሱ በክርስቶስ የተገዙ ነበሩ (ራእ. 5+9 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)፤ ደግሞም እንደ በኩር ወይም እንደ መጀመሪያ ፍሬ³⁵ ለእግዚአብሔር መሥዋዕት ሆነው ይቀርባሉ ማለት ነው (ሮሜ 12+1)።

5 በ144000 ውስጥ ያሉት ነውር የሌለባቸው ነበሩ፤ በክርስቶስ ባላቸው እምነት አማካይነት በእግዚአብሔር ፊት ጻድቃን ሆነው ተቆጥረዋል (ሮሜ 3+221 5+2)፤ ለብላቸውም በበጉ ደም ታጥቦ ነጭ ሆኖአል (ራእ. 7+14 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ሦስቱ መላእክት (14+6-13)

6-7 የመጀመሪያው መልአክ የዓለም ሕዝቦች ንስሐ ገብተው ወደ እግዚአብሔር እንዲመለሱ የመጨረሻውን ጥሪ ሰጠ፤ «እግዚአብሔርን ፍሩ አከብሩትም፤ ምክንያቱም የእርሱ የፍርድ ሰዓት ደርሶአል» (ቁ. 7)። ይህ ለሰው ልጆች የተሰጠ የመጨረሻ ግስጠንቀቂያና የሰው ልጆች ደገንነትን ለማግኘት የተሰጣቸው የመጨረሻ ዕድል ነው። አንዳንድ ሊቃውንት ይህ ለሰዎች የተሰጠ የመጨረሻ ጥሪ በኢየሱስ የተነገረው ቃል ፍጻሜ ሲያገኝ ነው ይላሉ፤ «የምሥራቹ ቃል ለዓለም ሕዝብ ሁሉ መጻፈስ ይገባዋል» (ማር. 13+10)።

8 ከዚህ በኋላ ሁለተኛው መልአክ እንዲህ አለ፤ «እነሆ ባቢሎን ወደቀች» (ኢሳ. 21+9)። በብሉይ ኪዳን ዘመን ባቢሎን በሀብቷና በከፋቷ የታወቀች ከተማ ነበረች (ዳን. 4+28-30፤ 1ኢጥ. 5+13 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ስለዚህ «ባቢሎን» የሚለው ስም ከተ ከተማ፤ መንግሥት ወይም ሥልጣንን የሚያመለክት መሆኑን ለንገረዳ እንችላለን፤ በዮሐንስ ጊዜ ሮም «ባቢሎን» ተብላ ትጠራ ነበር።

ሕዝቦች ሁሉ የዘመትዋ (የባቢሎን) ፍትወት የሆነውን የሚያሰክር የወይን ጠጅ ጠጥተዋል። ይህም የብልጥግናዋና የጣዖት እምልኮዋ ተካፋዮች ሆነዋል ማለት ነው። ስለሆነም በራሳቸው ላይ የእግዚአብሔርን ቁጣ እምጥተዋል (ኤር. 51+71 ራእ. 17+1-2 ይመለከታል)።

9-11 ሦስተኛው መልአክ ፍርዱን መግለጥ ጀመረ። ይህም ፍርድ የሚመጣው የአውራጃው ምልክት ባለባቸው ሰዎች

35 በዚህ ቁጥር የመጀመሪያ ፍሬ የሚለው ቃል መሥዋዕትን ያመለክታል፤ በሌሎች ጥቅሶች መጀመሪያ ፍሬ የሚለው ቃል የተለየ ትርጉም አለው (ሮሜ 8+231 ያዕ. 1+18 ይመለከታል)።

ሁሉ ላይ ማለትም ንስሐ ባልገቡና ወደ ክርስቶስ ባልተመለሱ ሰዎች ሁሉ ላይ ነው (ሬእ. 13:16-17)።

የአውሬው ምልክት ያለባቸው ሰዎች የእግዚአብሔርን ቁጣ የወይን ጠጅ እንዲጠጡ ይደረጋሉ (መዝ. 75:81 ኤር. 25:15-17)። «የእግዚአብሔር ቁጣ የወይን ጠጅ» ሳይበረዝ በቁጣው ጽዋ ውስጥ ይሞላል፤ ይህም ከውሃ ጋር አይበረዝም ወይም በምሕረት አይሆንም ማለት ነው። የአውሬው ምልክት ባላቸው ሰዎች ላይ እግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርድን ሲያደርግ ከምሕረት ጋር የተቀላቀለ አይሆንም፤ በሚገድ ዲን ለዘላለም ይሰቃያሉ (ዘፍ. 19:24+28፤ ማር. 9:44፤ ሉቃ. 17:29)።

12 ስለዚህ ይህ ፍርድ በእነርሱም ላይ እንዳይመጣ ክርስቲያኖች የሆኑ ሁሉ እስከ መጨረሻ በእምነታቸው ጸንተው ይቆዩ።

13 ደግሞም በፋሽንስ ራእይ አንድ ድምፅ ከሰማይ እንዲህ አለ፡ «ከእንግዲህ ወዲህ የፈታ ሊየሱስ ሆነው የሚሞቱ ዕድላቸው ናቸው»። በፋሽንስ ጊዜ እምነታቸውን ያልጣሉ፤ ንጉሠ ነገሥቱን ወይም ሌሎችን አማልክትን የማያመልኩ ብዙ ክርስቲያኖች ይገደሉ ነበር፤ ነገር ግን ዘላለማዊ ሽልማትን፣ ዘላለማዊ ዕረፍትን ይቀበላሉ (ዕብ. 4:1)። ፋሽንስም ሥራቸው፣ ማለትም የእምነትና የፍቅር ሥራቸው ይከተላቸዋል፤ በማለት ጽፎላቸዋል። የመልካም ሥራቸው ዜና መንግሥተ ሰማይ ይደርሳል ማለት ነው።

መከርና ምድር (14:14-20)

14-15 ከዚህ በኋላ ፋሽንስ የለውን ልጅ የሚመስል አንድ ሰው እየ (ዳን. 7:13-14)። በእጁም ስለታም ማዋድ ይዞ ነበር (ቁ. 14)፤ ይህም በእርግጥ ክርስቶስ ነው። በመጽሐፍ ቅዱስ ማጭና የፍርድ ምልክት ነው፤ ጻድቃን በእግዚአብሔር መንግሥት ውስጥ ይሰበሰባሉ ከተዎችም ወደ ገሃነም እሳት ይጣላሉ (ኤር. 51:33፤ ማቴ. 13:30፤ 36-43፤ ማር. 4:26-29)።

16 ከዚህም በኋላ የሰውን ልጅ የሚመስለው ክርስቶስ ማጭዲን በምድር ላይ ሰደደው፤ እርሱም ይህን ባደረገ ጊዜ ሰባተኛው መለክት ሲነፋ የመጨረሻው ፍርድ ተጀመረ (ሬእ. 11:15፤ 15:1 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

17-18 ከዚህ በኋላ ፋሽንስ አንድ መልአክ አየ፤ ይህም መልአክ ስለታም ማጭድ ይዞ ነበር። በእሳቱ ላይ ጎሳፊነት ያለው መልአክ (ሬእ. 8:3-5) ማጭድ የያዘውን መልአክ በምድር የወይን ተክሎች ላይ ያለውን የወይን ዘለላ በሙሉ ሰብስብ አለው። ወይኖቹ የአውሬው ምልክት ያለባቸውን ሰዎች የሚወክሉ ናቸው፤ ይህም ንስሐ ያልገቡና ወደ እግዚአብሔር ያልተመለሱ ሰዎች ናቸው ማለት ነው።

19-20 በእነዚህ ጥቅሶች በከተሞች ላይ ምን እንደሚደረግ ሌላ ገለግ እናያለን፤ ተቆርጠው ወደ እሳት የሚጣሉ ብቻ አይሆኑም፤ ነገር ግን እንደ ወይን³⁰ በእግዚአብሔር እግር ሥር የሚረገጡ ይሆናሉ (ኢሳ. 63:1-6፤ ኢዩ. 3:12-13፤ ሬእ. 19:15)። ደግሞም ይፋላል፤ ጥልቀቱ ሁለት ሚትር፣ ርዝመቱ ደግሞ ሁለት መቶ ማይል፤ የሆነም ባሕር ይሠራል።

በፋሽንስ ራእይ እነዚህ ሰባት የመጨረሻ መቅሠፍቶች ሰባተኛው መለክት ከተነፋ³¹ በኋላ የሚጀመሩ ናቸው (ሬእ. 11:15፤ 14:16)። እነዚህ ሰባቱ የመጨረሻ መቅሠፍቶች ስድስቱ መለክቶች በተነፉ ጊዜ ከነበሩት ስድስት መቅሠፍቶች ይልቅ በጣም የበረቱ ናቸው (ሬእ. 8-9)።

2 ከዚህ በኋላ በሬእዩ ፋሽንስ በአውሬው ላይ ድል ያደረጉትን ሰዎች ሁሉ አየ፤ ይህም ለአውሬው ምስል ያልሰገዱትን ሁሉና (ሬእ. 13:14-15) የአውሬውንም ምልክት ያልተቀበሉት ሁሉ ማለት ነው (ሬእ. 13:16)። አውሬውን ድል መንግት ማለት እርሱን ለማምለክና ለማገልገል እምቢ ማለት ነው። ፋሽንስ ያያቸው ድል አድራጊዎች ከዚህ በፊት ድንገትን የተቀበሉና ወደ እግዚአብሔር መንግሥት የገቡ ናቸው (ሬእ. 2:7፤ 11፤ 17፤ 26፤ 3:5፤ 12፤ 21 ይመለከታል)። 3-4 እነዚህ ድል የነሡ ሰዎች የመሳን መዝሙርና (ዘጸ. 15:1-18) የበጉን (ክርስቶስ) መዝሙር ይዘምሩ ነበር። ልክ እግዚአብሔር በሙሴ አማካይነት የአይሁድን ሕዝብ ከግብጻውያን ባርነት ነፃ እንዳወጣቸው ሁሉ በተመሳሳይ መንገድ፣ እግዚአብሔር በክርስቶስ በበጉ በኩል አማኞችን ከሰይጣን እስራት ነፃ አውጥቶ ደንገነትን ይሰጣቸዋል። በእግዚአብሔር ታላቅ የጽድቅ የማዳን ሥራ አማካይነት ሕዝቦች ሁሉ ወደ እርሱ መጥተው ያመልኩታል (ቁ. 4)። ይሁን እንጂ እነዚህ የመንግሥታት ሕዝቦች ሁሉ ደንገነትን ያገኛሉ ማለት አይደሉም፤ ይልቁንም የእግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርድ ከተሰጠ በኋላ ወደ ገሃነም የወረዱት ሁሉ አንዱን እውነተኛ አምላክ ያውቃሉ ማለት ነው (መዝ. 88:8-10፤ ፊል. 2:9-11 ይመለከታል)።

5-6 ከዚህ በኋላ ፋሽንስ የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ተከፍቶ አየ። ከቤተ መቅደሱም ውስጥ ሰባቱን የመጨረሻ መቅሠፍቶች የያዙ ሰባቱ መላእክት ሲወጡ ተመለከተ። እዚህ ላይ ፋሽንስ ሰማያዊ ቤተ መቅደሱን የምስክሩ ድንኳን (ቁ. 5) ብሎ ይጠራዋል፤ ይህም ስም የጥንት አይሁዳውያን ድንኳን የተጠራበት ስም ነው፤ ይህም አይሁዳውያን ከግብጽ አምልጠው በበረሃ ሲገዙ የነበራቸው ድንኳን ማለት ነው፤ እርሱም በእርግጥ ድንኳን ስለነበረ የምስክሩ ድንኳን ተብሎአል (ዘጥ. 9:15)። ምስክር የተባለበትም ምክንያት እግዚአብሔር በአይሁድ ሕግ ዐሥርቱን ትእዛዛት የጻፈባቸው ሁለት የድንጋይ ጽላቶች ምስክር ተብለው ተጠርተው ስለነበር ነው (ዘጸ. 32:15፤ ዘጸ. 10:4፤ የሐዋ. 7:44 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)። የአውሬው ተከታዮች እነዚህን ዐሥር ትእዛዛት አናከብርም ብለው እምቢ ብለዋል፤ ስለዚህ የእግዚአብሔር ቁጣና የጽቅ ፍርድ እነዚህን ትእዛዛት አናከብርም ብለው እምቢ ባሉት ሁሉ ላይ ከምስክር ድንኳን ወጥቶ በእነርሱ ላይ ማረፉ ተገቢ ነው።

7-8 ከሌላ ሕያዥ ፍጥረቶች (ሬእ. 4:6-8) አንዱ ለሰባቱ መላእክት በእግዚአብሔር ቁጣ የተሞሉትን ሰባት የወርቅ ጽዋዎች ሰጣቸው፤ ከዚህም በኋላ ድንኳኑ በጤስ ተሞላ፤ ይህም ጤስ የእግዚአብሔር መገኘትና የኃይሉና የግርማው መንጸላርቅ ምልክት ነበር (ዘጸ. 19:18፤ 40:34-35፤ 1ነገ. 8:10-11)።

ምዕራፍ 16

ሰባቱ የእግዚአብሔር ቁጣ ጽዋዎች (16:1-21)

1 በሬእይ ምዕ. 15 የተጠቀሱት የመጨረሻዎቹ ሰባት መቅሠፍቶች በምዕ. 16 በተጠቀሱት ሰባት የእግዚአብሔር ቁጣ ጽዋዎች ውስጥ ነበሩ። እነዚህ ሰባቱ የመጨረሻ መቅሠፍቶች (ወይም ጽዋዎች) በአንድነት ሲወሰዱ ሰባተኛው መለክት ሲነፋ (ሬእ. 11:15) የሚመጣውን የመጨረሻውን መቅሠፍት የሚያሟሉ ይሆናሉ። እነዚህ ሰባቱ የመጨረሻ «የጽዋ መቅሠፍቶች»፤ ከመጀመሪያዎቹ ስድስት «የመለክት

36 በመጽሐፍ ቅዱስ ዘመን የወይን ጠጅ ለመሥራት ሰዎች የወይን ፍሬን በትልቅ መጭመቂያ ውስጥ ይጨምሩታል፤ ከዚያም በእግራቸው ይረገጡታል፤ የወይኑ ጭጣቂ ወደ ታች ይወርዳል፤ በትልቅ ግጠራቀሚያ ይቀመጣል።

37 እነዚህ ሰባት መቅሠፍቶች እንደ አንድ ትልቅ መቅሠፍት ሊቆጠሩ ይችላሉ። ሰባተኛው መቅሠፍት በሰባተኛው መለክት የታወጀ ነው።

መቅሠፍቶች» በራእይ (ምዕ. 8-9) ከተገለጠው የተለየ ናቸው። ስድስቱ የመለከት መቅሠፍቶች ምድርን ለማጥፋት የቻሉት በከፊል ብቻ ነው፤ ነገር ግን እነዚህ ሰባቱ የመጨረሻ የጽዋ መቅሠፍቶች ምድርን በሙሉና በውስጡ የሚኖሩትን ሰዎች ሁሉ ማጥፋት ይችላሉ።

2 የመጀመሪያው ጽዋ የቃለል መቅሠፍቶችን የያዘ ነበር (ዘጸ. 9፡9-11፤ ኢዮ. 2፡7)።

3 በሁለተኛው ጽዋ ውስጥ የነበረው መቅሠፍት ባሕርን ወደ ደም ለወጠው (ራእ. 8፡8-9)።

4-7 በሦስተኛው ጽዋ ውስጥ የነበረው መቅሠፍት ወንዞችንና ምንጮችን ሁሉ ወደ ደም ለወጣቸው (ዘጸ. 7፡17-21፤ ራእ. 8፡10-11 ይመለከታል)። እግዚአብሔር ጻድቅ ነው፤ ፍርዱም ሁሉ በፍትሕ የተሞላ ነው። እነዚህ ሰዶማንና አወራውን የተከተሉ ሰዎች የእግዚአብሔርን ቅዱሳንና የነቢያትን ደም አፍሰሰዋል፤ ይህም የአማኞችን ደም አፍሰሰዋል ማለት ነው። ስለዚህ እግዚአብሔር ለእነዚህ ነፍሶች ገዳዮች ደም እንዲጠጡ ማድረግ በፍጹም ትክክልና ተገቢ ነው፤ ደም ጥምን የሚያረካ አይደለም።

8-9 በአራተኛው ጽዋ ውስጥ የነበረው መቅሠፍት ፀሐይን በጣም አግሎ ሰዎችን በእሳት እንድታቃጥል አደረገ (ራእ. 8፡12 ይመለከታል)። ይሁን እንጂ፣ ፀሐይቱ በመንግሥተ ሰማይ የዳኑትን ሰዎች አታቃጥልም ነበር (ራእ. 7፡16)።

10-11 በአምስተኛው ጽዋ ውስጥ የነበረው መቅሠፍት የጨለማ መቅሠፍት ነበር (ዘጸ. 10፡21-23)። ይህም ጨለማ በአውሬው ዙፋን ላይ ፈሰሰ ነበር፤ በዮሐንስ አእምሮ የአውሬው ዙፋን ሮምን የሚወክል ነበር፤ ምክንያቱም በእርሱ ጊዜ ሮም የሰይጣን መንግሥት ዋና ከተማ እንደነበረች ይታሰብ ነበር። ነገር ግን «የአውሬው ዙፋን» ማንኛውንም የከፋት መንግሥትና ጎይል የሚወክል እንደሆነ ልንረዳ ይገባል።

12 በስድስተኛው ጽዋ ውስጥ የነበረው መቅሠፍት በታላቂቱ በኤፍራጥስ ወንዝ ላይ ፈሰሰ (ራእ. 9፡13-14 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በኤፍራጥስ ወንዝ በምሥራቅ በኩል የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ወሰን ነበር፤ ስለሆነም በወንዙ ውስጥ የነበረው ውሃ በደረቀ ጊዜ የምሥራቅ ነገሥታትን እንዳይሻገሩ የሚከለክላቸው ምንም ነገር አልነበረም። እዚህ ስፍራ የዮሐንስ የሚጠቅሳቸው ነገስታት ምን እንደሆኑ አይታወቅም፤ ምናልባትም በራእይ 17፡12 የተጠቀሱት ዐሥር ነገሥታት ከእነዚህ ነገሥታት ጋር ተመሳሳይ ሊሆኑ ይችላሉ።

13 ከዚህ በኋላ የዮሐንስ እንቁራሪት የሚመስሉ ሦስት ከፋ መናፍስትን አየ። አንዱ ከዘንዶው ከሰይጣን አፍ ውስጥ የወጣ ነበር (ራእ. 12፡3፡9)፤ ሁለተኛው ከአውሬው አፍ ውስጥ የወጣ ነበር (ራእ. 13፡1)፤ እንዲሁም ሦስተኛው ከሐሰተኛው ነገደ³⁸ አፍ ውስጥ የወጣ ነበር።

14 በዮሐንስ ራእይ መሠረት፣ እነዚህ ሦስት ከፋ መናፍስት የዓለምን ሕዝቦች በተአምራታዊ ምልክቶች ያስታሉ (ማር. 13፡22፤ ራእ. 13፡13-14)። እነዚህ ሦስት መናፍስት የዓለምን ከፋ ገዢዎችና ነገሥታትን በአንድነት አስባስበው በመጨረሻ ከእግዚአብሔር ጋር ይዋጋሉ (ራእ. 19፡19)። ያም ጦርነት የሚሆነው ሁሉን በሚችል አምላክ ታላቅ ቀን ይሆናል፤ በዚያው ቀን አውሬውንና ሐሰተኛውን ነገደ እንዲሁም ተከታዮቻቸውን ለመጨረሻ ጊዜ ከርስቶስ ያጠፋአቸዋል (ራእ. 19፡11-21 ይመለከታል)። በዚያው ቀን ከርስቶስ በምድር ላይ ግዛቱን ይጀምራል (ራእ. 11፡17)።

15 እዚህ ላይ ከርስቶስ ለተከታዮቹ ተዘጋጁ በማለት ማስጠንቀቂያ ይሰጣቸዋል («እነሆ እኔ እንደ ሌባ አመጣለሁ» (ማቴ. 24፡42-44፤ 1ተሰ. 5፡2)። «ንቅጥ ልብሱን የሚጠብቅ ሰው የተመሰገነ ነው»። ከርስቶስና የከርስቶስን ጽድቅ ለብሰውና የእግዚአብሔርንም የጦር መሣሪያ ታጥቀው መገኘት አለባቸው (ኤፌ. 6፡13-17)።

16 አርማጊዶን በከርስቶስና በሰይጣን እንዲሁም በሁለቱ አውሬዎቹ መካከል የሚደረገው የመጨረሻ ጦርነት የሚፈጸምበት ቦታ ነው። አርማጊዶን የሚለው ቃል ትርጉሙ በትክክል አይታወቅም፤ አርማጊዶን የት እንደሆነም አይታወቅም።

17-18 በሰባተኛው ጽዋ ውስጥ የነበረው መቅሠፍት በአየር ላይ በፈሰሰ ጊዜ እግዚአብሔር «ተፈጸመ!» አለ። መቅሠፍቶቹ አሁን ተፈጸሙ፤ ከእንግዲህ ወዲህ የሰይጣን የመጨረሻ መሸነፍና የዓለም ፍጻሜ የሚሆንበት ጊዜ ተቃረበ፤ ከዚህ በኋላ የዮሐንስ አንድ ታላቅና አስፈሪ የሆነ የምድር መናወጥ አየ (ራእ. 11፡15፤19 ይመለከታል)።

19 ከዚህ በኋላ የዮሐንስ ታላቂቱ ከተማ፣ ማለትም ታላቂቱ ባቢሎን (ራእ. 14፡8) በሦስት ቦታ ስትከፋፈል አየ። በሌላ አነጋገር ከተማይቱ በሙሉ ተደመሰሰች ማለት ነው። የዮሐንስ ታላቂቱ ከተማ ሮም እንደሆነች ይገምታል፤ ነገር ግን ሮም (ማለትም በዮሐንስ ጊዜ የነበረችው ሮም) ከፈረሰች 1500 ዓመታት ሆናለች፤ የዓለም መጨረሻም ግን ገና አልመጣም። ስለዚህ ታላቂቱ ከተማ፣ ማለትም ታላቂቱ ባቢሎን የሚወክለው እግዚአብሔርን ሳይታዘዙ የቀሩትን የዓለምን ሥልጣናት፣ ነገሥታትና አገሮችን ነው። እግዚአብሔርን አንታዘዘም ያሉት ሁሉ በመጨረሻ ሳይበረዝ በቁጣው (በእግዚአብሔር) ጽዋ የተዘጋጀውን የወይን ጠጅ እንዲጠጡ ይደረጋሉ (ራእ. 14፡9-10 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

20-21 ይህን የመሰለ እስከፊ የሆነ የምድር መናወጥን ከተቀበሉ በኋላ እያንዳንዱ አርባ ኪሎ የሚመዝን በረዶ ከሰማይ ወረዳባቸው፤ ሰዎች ግን አሁንም ንስሐ አልገቡም (ዘጸ. 9፡22-26፤ ኢዮ. 10፡11)። ይልቁንም እግዚአብሔርን ተራገሙ። የመጨረሻ ፍርዳቸውም አሁን ተቃርቦአል።

ምዕራፍ 17

በአውሬው ላይ የተቀመጠችው ሴት (17፡1-18)

1 በዮሐንስ ራእይ ታላቂቱ አመንዝራ ሴት ሮም ነች፤ በብዙ ውሃዎች ላይ ተቀምጣለች፤ ይህም ሥልጣንም በሕዝቦች፣ ማለትም በብዙ ሕዝቦች ላይ፣ በመንግሥታት ላይና በቋንቋዎች ሁሉ ላይ ታካሂዳለች (ቁ. 15) ማለት ነው። ስለሆነም፣ አመንዝራይቱ ሴት ሮምን ብቻ የምትወክል አይደለችም፤ እርስዋ የምትወክለው በምግባራቸው ባለፈዎች የሆኑትንና ከፋዎችን ጎይሎች፣ እንዲሁም በየዘመኑና በየትውልዱ የነበሩትን ባለሥልጣናት ሁሉ ነው (ኢሳ. 23፡17፤ ናሆ. 3፡1-7)።

2 ብዙዎች ነገሥታትና ሕዝቦች የሮምን ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ከፋትና ብልግና ተካፋዮች ከሆኑ፤ ከአመንዝራ ሴት ጋር የግብረ ሥጋ ግንኙነት እንደሚያደርጉ ሰዎች ይሆናሉ።

3 እዚህ ላይ የዮሐንስ በመንፈስ ተወስዶአል (ራእ. 1፡10)፤ ከዚያም በኋላ ታላቂቱ አመንዝራ ሴት በቀይ አውሬ ላይ ተቀምጣለች። ይህ ቀይ አውሬ በራእ. ምዕ. 13 ላይ ተጠቅሶ የነበረውን የመጀመሪያውን አውሬ ይመስላል (ራእ. 13፡1-2፤17 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

4-6 እዚህ ላይ እንደምንረዳው አመንዝራይቱ ሴት ታላቂቱ ባቢሎን ወይም ሮም እንደሆነች ነው (ራእ. 16፡19 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በግንባሯ ላይ ባለው ርዕሰ መሠረት ሌሎች አመንዝራ ሴቶችንና ብዙ የርኩሶት ዓይነቶችን ወልዳለች፤ ደግሞም ይህንን ርኩሶቷን በምድር ሁሉ ላይ አዳርሳለች (ቁ. 5)። በቅዱሳንም ደም ሰከራለች፤ ይህም ለኢየሱስ ምስክርነት ይሰጡ የነበሩትን ብዙ ከርስቲያኖች ገድላለች ማለት ነው (ቁ. 6)።

7-8 ከዚህ በኋላ ማንድ መልእክ የቀዩን አውሬ ትርጉም ለዮሐንስ ነገረው፣ «ያየሽው አውሬ ቀድሞ ነበረ፤ አሁን የለም»። ይህም ካውሬው ራሶች አንዱ ለምት የሚያበቃ ቃለል ተቀብሎአል (ራእ. 13፡3 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ነገር ግን አውሬው አልሞተም፤ ከቁስሉ ተፈወሰ፤ እንደገናም ከጥልቁ ወጥቶ ይመጣል (ራእ. 9፡11፤ 11፡7 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

38 ይህ ሐሰተኛ ነገደ በራእ. 13፡11-17 ከተጠቀሰው ሁለተኛው አውሬ ጋር ተመሳሳይ ነው።

ይመለከታል)። ስምቻቸው በሕይወት መጽሐፍ ያልተጻፉ የዓለም ሰዎች (ራእ. 3፡5) አውሬውን ይፈሩታል፤ ምክንያቱም ምንም እንኳ አውሬው ሰዎች የሚያበቃ ቁስል ቢገኝውም እንደገና በሕይወት እየተመለሰ ይመጣል። ያ አውሬ በዓለም ላይ ያሉት የክፉ መንግሥታት ሁሉ ምሳሌ ነው። ለምሳሌ እንደ ባቢሎን፣ እንደ ሮም፣ እንደ የሒትለር ጀርመን እና የመሳሰሉትን ያመለክታል። ከእነዚህ ክፉ መንግሥታት እያንዳንዱ በወደቀ ቁጥር፣ የወደቀውን ቦታ ለመያዝ ሌላው ይነሣል፤ አውሬው ልክ እንደዚህ ነው።

9-11 ልክ አመንዝራይቱ ሴት የሮም ምሳሌ እንደነበረች ሁሉ፣ በጥራት አእምሮ አውሬው የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ምሳሌ ነው። የአውሬው ሰባት ራሶች የሚወክሉት ሴቲቱ የተቀመጠችባቸውንም ሰባት ኮረብቶች ነው (ቁ. 9)። የአውሬው ራሶች በተጨማሪ ሰባት ነገሥታትን ይወክላሉ፤ እነዚህ ሰባት ነገሥታት የሚጠቅሱት ሰባት የሮምን ንጉሠ ነገሥታት ወይም ሰባት መንግሥታትን ነው። አውሬው ራሱ ስምንተኛ ንጉሥ ሲሆን (ቁ. 11)፤ በሆነ መንገድ ከሌሎቹ ሰባት ነገሥታት ጋር ብብረት ያለው ነው። ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት እንደሚያምኑት ይህ «ስምንተኛው ንጉሥ» ያ የአመጽ ሰው የሆነው ወይም የክርስቶስ ተቃዋሚ ነው። እርሱም በጳውሎስና በጥራት በሌላ ቦታ ጠቅሶአል (2ተሰ. 2፡7-10፤ 1ዮሐ. 2፡18፤ 4፡3 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

ስለዚህ ይህ አውሬ ሁለት የተለያዩ ነገሮችን እንደሚወክል ማየት እንችላለን። መጀመሪያ፣ በዓለም ላይ ያሉትን ክፉ መንግሥታትንና ሥልጣናትን ይወክላል። ሁለተኛ «ስምንተኛውን ንጉሥ» ወይም የክርስቶስ ተቃዋሚን ይወክላል። እነዚህ ሁለት ነገሮች ተመሳሳይ ናቸው፤ ምክንያቱም እያንዳንዱ ክፉ ንጉሠ ነገሥት ወይም ባለሥልጣን እንደ እውነቱ ከሆነ የክርስቶስ ተቃዋሚ ነው። ዋናው የክርስቶስ ተቃዋሚ ኃይል የሆነ ክፉ መንፈስ ሲሆን ይህም የሰይጣን ዋና ረዳት ነው። ነገር ግን አነስተኛ የሆኑ ብዙ የክርስቶስ ተቃዋሚዎችም አሉ፤ እነርሱም የሚያገለግሉት ሰይጣንን ነው (1ዮሐ. 2፡18 ይመለከታል)።

12-13 የአውሬው ዐሥር ቀንዶች ዐሥር ነገሥታትን ያመለክታሉ፤ እነዚህ ዐሥር ነገሥታት በራእ. 16፡12 ላይ ከተጠቀሱት የምሥራቅ ነገሥታት ጋር ተመሳሳይ ይመስላሉ። ወይም ኃይላቸውንና ሥልጣናቸውን ለአውሬው እንደሚሰጡት ነገሥታት ይመስላሉ። ይህም በፈቃዳቸው የአውሬው አገልጋዮች የሆኑትን ይመስላሉ ማለት ነው (ቁ. 13)። የእነዚህ ነገሥታት ግዛት በጣም አጭር ይሆናል፤ ማለትም ለአንድ ሰዓት ብቻ ይሆናል!

14 እነዚህ ሥልጣናቸውን ለአውሬው የሰጡት ነገሥታት የእግዚአብሔር በግ ከሆነው ከክርስቶስ ጋር ጦርነት ያደርጋሉ፤ ነገር ግን ከክርስቶስና ተከታዮቹ ድል ይነሡአቸዋል (ራእ. 2፡26-27)።

15-16 አመንዝራይቱ ሴት፣ ማለትም ሮም በብዙ ውሃዎች ላይ ተቀምጣለች (ቁ. 1)፤ ይህም ብዙ ሕዝቦችንና መንግሥታትን ታዛለች ማለት ነው። ነገር ግን አውሬው ከቀንዶቹ (ነገሥታት) ጋር አመንዝራይቱን ሴት መናቅ ይጀምራል፤ በመጨረሻም ያጠፋአታል። ይህ እንግዲህ በጣም አስደናቂ ነገር ነው፤ ምክንያቱም በመጀመሪያ አውሬውና አመንዝራይቱ ሴት በጣም ወዳጆች ነበሩ (ቁ. 3 ይመለከታል)፤ ከዚህ ማየት የምንችለው ክፉ ሰዎችና ክፉ ኃይሎች በመጨረሻ እርስ በርሳቸው ጦርነት ያነሣሉ፤ እርስ በርሳቸውም ይጠፋሉ፤ ይህም ሁኔታ በዓለም ታሪክ ውስጥ ብዙ ጊዜ ተደርጎአል።

17 ዐሥር ነገሥታት ኃይላቸውንና ሥልጣናቸውን ለአውሬው እንዲሰጡ የገፈፋቸው እግዚአብሔር ነው (ቁ. 13)። እንዲሁም እግዚአብሔር አውሬውና ዐሥር ነገሥታት

በአመንዝራይቱ ሴት ላይ እንዲኖሩና እንዲያጠፋሉት ያደርጋቸዋል። ኀይልና ሥልጣን ሁሉ በመጨረሻ የእግዚአብሔር ይሆናል፤ እግዚአብሔር ከፉ መንፈሶችንና ክፉ ኃይላትን ዓላማውን እንዲፈጸሙ ሊጠቀምባቸው ይችላል። 18 ቁ. 1 እና ማብራሪያውን ይመለከታል።

ምዕራፍ 18

የባቢሎን መውደቅ (18፡1-24)

1-2 ከዚህ በኋላ የሐንሰ የአንዲት የታላቅ ከተማን አወዳደቅ በራእይ እየገኘ የዚህችንም ከተማ ሁኔታ በዚህ ምዕራፍ ላይ ይገልጠዋል። በጥራት አእምሮ ታላቂቱ ከተማ የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ዋና ከተማ የነበረችው ሮም ነች። በራእዩም ታላቂቱ ባቢሎን ብሎ ይጠራታል (ራእ. 14፡8፣ 17፡5 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ይሁን እንጂ እዚህ ላይ የተገለጠችው ታላቂቱ ከተማ ሮምን ብቻ የምትወክል አይደለችም፤ ነገር ግን ማንኛውንም በከፋት የተዋላ ሥልጣኔ፣ እስከ አሁን ድረስ ያሉትን ዓለማውያን ሰዎችን ሁሉ የሚወክል ነው። ልክ እግዚአብሔር ከክርስቶስ ልደት ወዲህ በአምስተኛው መቶ ዓመት ላይ ጥንታዊቱን ሮምን እንዳጠፋት ሁሉ እንዲሁም እግዚአብሔር የዓለምን ጥፋት እርሱ በመረጠው ጊዜ ያመጣዋል።

ስለዚህ ለእኛ የሐንሰ በዚህ ምዕራፍ ሁለት ነገሮችን ይገልጻል፤ መጀመሪያ፣ ታሪካዊቱ ከተማ፣ ጥንታዊቱ ሮም እንዴት እንደምትወድቅ ይገልጻል። ሁለተኛ፣ ክፉ ከተሞችና በዓለም ላይ ያሉ መንግሥታዊ ኃይሎች ወደፊት እንዴት እንደሚወድቁ ይገልጻል። አንድ ቀን እግዚአብሔር ሁሉንም ያጠፋቸዋል።

ከዚህ በኋላ የሐንሰ በራእይ አንድ መልአክ እንዲህ ብሎ ሲጮህ ሰማ፣ «ታላቂቱ ባቢሎን ወደቀች! ወደቀች!» (ኢሳ. 21፡9፤ ራእ. 14፡8)። የዓለም ሰዎች ከፍተኛና ታላቅ ሥራ የሆነችው ከተማ አሁን እነሆ የአጋንንት መኖሪያ ሆናለች (ኢሳ. 13፡19-22)።

3 በዙሪያዋ የነበሩ ነገሥታት ከከተማይቱ (ባቢሎን) ጋር ተባብረዋል የከፋቷም ተካፋዮች ሆነዋል። ሕዝቦች ሁሉ የሚያስከርን የዝሙትዋን ወይን ጠጅ ጠጥተዋል፤ ነገሥታትም ከእርሷ ጋር አመንዝረዋል፤ ይህም ከእውነተኛው አምላክ ርቀው ከታላቂቱ አመንዝራ ሴት ከባቢሎን ጋር ተባብረዋል ማለት ነው (ራእ. 17፡1-2 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የምድር ነጋዴዎች ሁሉ ከከተማይቱ ጋር ነግደዋል፤ ከዚህም ንግድ የተነሣ በጣም ሀብታሞች ሆነዋል።

4-5 ከዚህ በኋላ አንድ ድምፅ ከሰማይ እንዲህ አለ፡ «ሕዝቦች ሆይ! . . . ከእርስዎ ውጡ!»። የእግዚአብሔር ወገኖች የሆኑ ሁሉ የባቢሎንን ክፉት አንካፊልም ብለው እምቢ ይበሉ፤ ከከተማይቱም ይውጡ (ኢሳ. 52፡11፤ ኤር. 51፡45፤ 2ቆሮ. 6፡14-18 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የባቢሎን ኃጢአት ተካፋዮች የሚሆኑ ሁሉ መቅሠፍቷንም ይቀበላሉ።

6-8 ከዚህም በኋላ ያ የሰማይ ድምፅ እንዲህ አለ፡ «በሰጠችው መጠን ሰጥዋት» (ቁ. 6)። ይህ ድምፅ የሚናገረው ታላቂቱን አመንዝራ ሴት ባቢሎንን ለማጥፋት ተመድበው ለነበሩት ለአውሬውና ለዐሥር ነገሥታት ሊሆን ይችላል (ራእ. 17፡12፤16)። እግዚአብሔር ክፉ ሰዎችን በሠሩት ክፉት መጠን ይከፍላቸዋል (መዝ. 62፡12፤ ኤር. 50፡29፤ ሮሜ 2፡5-6)። ባቢሎን ራሷን ከፍ አደረገች፤ በኩራትም እጅግ ተነፋች፤ በልዩም እንዲህ ብላ ተመካች «እኔ እንደ ንግሥት ተቀምጧለሁ» (ኢሳ. 47፡8-9)። ነገር ግን ዝቅ ብላ

39 የሮም ከተማ የተሠራችው በሰባት ኮረብቶች ላይ ነው፤ ዘመናዊቱ ሮምም የምትገኘው በእነዚያው በሰባት ኮረብቶች ላይ ነው።
40 ከቁ. 7-11 ያለውን ክፍል መተርጎም በጣም ያስቸግራል፤ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንትም የተለያዩ አሳብ አላቸው።

41 አንዳንድ ክርስቲያኖች እንደሚያምኑት በዓለም መጨረሻ ላይ አንድ ብቸኛ ታላቅና ክፉ የንጉሠ ነገሥት መንግሥት ይነሣል፤ እርሱም እንደ ድርው የሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ይሆናል፤ እንግዲህ ይህ እውነት ሊሆን ይችላል፤ ነገር ግን ግንኙ ሰው በእውነት ሊያውቀው አይችልም፤ ለናውቀው የምንችል አንድ ነገር፣ ምንም ዓይነት የንጉሠ ነገሥት መንግሥት ወይም መንግሥቶች ይኑሩ፤ በዚያን ጊዜ ሁሉም ይወድቃሉ፤ ልክ የጥንታዊቷ ሮም እንደወደቀችው ማለት ነው።

ትዋረዳላች (ምሳ. 29+231 ማቴ. 23+12)። የእርስዎ መቅሠፍቶችን ምት፣ ሐዘንና ረሃብ በእርስዎ ላይ ይመጣሉ (ቁ. 8)፤ በእሳትም ትጠፋሉት (ሉቃ. 17፡28-30)። 9-10 በባቢሎን ግዛት ተካፋዮች የነበሩ የምድር ነገሥታት በመውደዱ ያዝናሉ፤ ምክንያቱም የእነርሱም አገዛዝ እንደዚሁ እንደ እርስዎ እንደሚጠፋ ስለሚያውቁ ነው (ሕዝ. 26፡15-18)። 11-13 የምድር ነጋዴዎችም ሁሉ ከባቢሎን መውደቅ የተነሣ ያለቅሳሉ። ከባቢሎን ጋር የነበራቸው ንግድ ታላቅ ነበር፤ ሀብታሞችና ኃይለኞች የነበሩት የባቢሎን ሰዎች፣ ብዙ ዓይነት ሥጋዊ ደስታዎችን⁴² ይመች ነበር፤ እነዚህንም ሥጋዊ ደስታዎች ለባቢሎን በማቅረብ ለነጋዴዎቹ ብዙ ትርፍ የሚያስገኝ ነበር።

ነጋዴዎቹ ወደ ባቢሎን ከሚያመጡአቸው ብዙ ነገሮች መካከል እዚህ በመጨረሻ የተጠቀሱት የሰዎች ሥጋና ነፍስ ማለትም ባሮች⁴³ ነበሩ (ቁ. 13)። የባርያ ንግድ የሰዎችን ሥጋ መሸጥ ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን ነፍሶቻቸውንም በመሸጥ የሚተጋ ነው።

14-16 ነጋዴዎች ያዝናሉ ምክንያቱም ሀብታም ለመሆን ያላቸው ዕድል ከባቢሎን ጋር በመነገድ ስለነበረ አሁን ነፍሱ ማለትም በእርግጥም የባቢሎን ሀብት ከመጥፋት ጋር የእነርሱም ሀብት በሙሉ ይጠፋል (ሕዝ. 27፡1-4፣ 12-24)። 17-19 ኑሮአቸውን በባሕር ላይ የሚያካሄዱም ሁሉም ያዝናሉ፤ ምክንያቱም ቁላቁሶችን ወደ ባቢሎን በማጓጓዝ ብዙ ሀብት ያገኙ ስለነበር ነው (ሕዝ. 27፡25-26)።

20 በዓለም ላይ የማያምኑ ሰዎች ሁሉ ከባቢሎን መውደቅ የተነሣ ያለቅሳሉ። በክርስቶስ የሚያምኑት ግን፣ ማለትም ቅዱሳን፣ ሐዋርያትና ነገሥት ሁሉ ይደሰታሉ። በራእ. 6፡9-10 የተጠቀሱት ሰማዕታትም ይደሰታሉ፤ ምክንያቱም የደማቸው ዋጋ አሁን ተከፍሎላቸዋልና ነው።

21-24 ከዚህ በኋላ ዮሐንስ አንድ ብርቱ መልአክ ትልቅ የወፍጮ ድንጋይ የሚያህል አንድ ድንጋይ ወደ ባሕር ሲወረውር አየ (ቁ. 21)። በዚሁ ዓይነት ያ ድንጋይ በባሕር ውስጥ እንደ ጠፋ፤ የባቢሎን ሀብት፣ ኃይልና ውበትዋ ሁሉ እንደዚሁ ይጠፋል (ኤር. 51፡63-64)።

በባቢሎን አስማት ሕዝቦች ሁሉ ተታለዋል (ቁ. 23)፤ እነዚህ ሁሉ ሕዝቦች በባቢሎን ሀብት ኃይል ናላቸው ዞሮ ነበር፤ ባቢሎን በጭራሽ አትወድቅም ብለው ያምኑ ነበር።

ልክ ባቢሎን ወይም ሮም የክርስቶስን ነገሥትና ቅዱሳን ሥጋ እንዳጠፋች ሁሉ፣ እንዲሁም እግዚአብሔር ባቢሎንን ያጠፋታል (ኢሳ. 13፡1-22)።

ክርስቶስ ነው፤ የበጉም ሙሽራ ቤተ ክርስቲያን ነች። ይህም በሰማይ ያሉ እጅግ ብዙ አማኞችን ያመለክታል (ቁ. 1)

ሙሽራይቱ (ቤተ ክርስቲያን) ራሷን አዘጋጅታለች፤ እሯን ንጹሕ አድርጋለች፤ ልብሶችዋንም በበጉ ደም አጥባለች (ራእ. 7፡14 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ዕድፍ ወይም የፊት መጨማሪያ ወይም ይህን የመሰለ ሌላ መጥፎ ነገር የማይገኝባት ሙሽራ ሆናለች (ኤፌ. 5፡25-27)። የሚያንጸባርቅና ንጹሕ የሆነ ቀጭን ልብስ ለበሰች (ቁ. 8)፤ ይህም ቀጭን ልብስ የቅዱሳን ማለትም የአማኞች የጽድቅ ሥራ ነው፤ አማኞች ሁሉ በእግዚአብሔር የተፈጠሩት ይህን የጽድቅ ሥራ እንዲያከናውኑ ነው (ኤፌ. 2፡10)።

9 ከቁ. 6-8 ባለው ክፍል የተጠቀሱት አማኞች በአንድ መንገድ የክርስቶስ ሙሽራ ናቸው። ነገር ግን በቁ. 9 ዮሐንስ በሌላ መንገድ አማኞች በክርስቶስ የሠርግ ግብዣ ላይ እንዲገኙ የተጠሩ እንግዶች ናቸው ይላል። በአንድ በኩል ሙሽራ መሆን በሌላ በኩል የሠርጉ እንግዳ መሆን የተለያየ ነገር ነው፤ ነገር ግን በየትኛውም መልክ ቢሆን፣ የእነዚህ የሁለት ተመሳሳይ ነገሮች ትርጉም አንድ ነው። ክርስቶስን ለማባባት ሙሽራይቱ መዘጋጀትና ተገቢ ሆኖ መገኘት አለባቸው፤ ወደ ሠርጉ ግብዣ ለመግባት እንግዶቹም መዘጋጀትና ተገቢ ሆነው መገኘት አለባቸው፤ (ማቴ. 22፡1-14 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ስለዚህ እንደ ሙሽራይቱም ሆኑ እንደ እንግዳ አማኞች መዘጋጀትና ተገቢ ሆነው መገኘት ያስፈልጋቸዋል፤ በዚህም ዓይነት በበጉ ሠርግ ግብዣ ላይ ለመገኘት ይችላሉ።

10 ከዚህ በኋላ ዮሐንስ ወደ መሬት ወድቆ ያንን ብርቱ መልአክ ማምለክ ጀመረ (ራእ. 18፡21)። ይህንንም ያደረገው ያ መልአክ ክርስቶስ ስለመሰለው በስሕተት ነበር። መልአኩም ወዲያውኑ እንዲህ አለ፡ «ለእኔ አትስገድ፤ እግዚአብሔርን አምልከ! እኔ ልክ እንዳንተ አገልጋይ ነኝ» (የሐዋ. 10፡25-26)፤ ዕብ. 1፡14)። ከዚህ ታሪክ የምንረዳው ማንኛውንም ንጉሥ፣ ወይም ካህን ወይም መልአክ ወይም መንፈስን ማምለክ እንደሌለብን ነው። እኛ ማምለክ ያለብን ራሱን በሦስትነት የገለጠልንን እንዲያው እውነተኛ አምላክ ነው፤ አብ፡ ወልድና መንፈስ ቅዱስ።

የኢየሱስ ምስክርነት የትንቢት መንፈስ ነው። ይህም የመገለጥና የምስክርነት እውነተኛ መገኛዎች መላእክትና ነቢያት አይደሉም፤ ይልቁንም የእነዚህ ነገሮች መገኛ ራሱ ኢየሱስ ነው። ስለ እርሱም መላእክትና ነቢያት ተናግረዋል፤ በሥጋ የተገለጠ አንድ እውነተኛ አምላክ ኢየሱስ ክርስቶስ ሊመለከ የሚገባው እርሱ ብቻ ነው።

ድል አድራጊው ክርስቶስ (19፡11-16)

11 ከዚህ በኋላ ዮሐንስ መንግሥተ ሰማይ ተከፍቶ አየ፤ በነጭ ፈረስ ላይ የሚጋልብ ተገለጠ፤ እርሱም ክርስቶስ ነበር (2ተሰ. 1፡7-10)። ክርስቶስ እዚህ ላይ ታማኝና እውነተኛ ተብሎአል (መዝ. 96፡13፤ ራእ. 3፡14)።

12 ክርስቶስ ሚስጥራዊ ስም በሰውነቱ ላይ ተጽፎበታል (ራእ. 3፡12)፤ ያ ስም ምን እንደሆነ ማንም አያውቀውም።

13 በዮሐንስ ራእይ የክርስቶስ ልብስ በደም ተነክሮአል፤ ያም ደም የጠላቶቹ ደም ነበር (ኢሳ. 63፡1-6)። ክርስቶስ እዚህ ላይ የእግዚአብሔር ቃል ተብሎአል (ዮሐ. 1፡1-3፣ 14 ይመለከታል)። ያም ቃል አንድ ተራ ድምፅ አይደለም፤ ሕያድና የሚሠራ (የተላለ) ከማንኛውም ሁለት ላፍ ካለው ሰይፍ (ዕብ. 4፡12) ይልቅ ስለታም ነው። ያም ቃል ደግሞ የመንፈስ ሰይፍ ተብሎአል (ኤፌ. 6፡17)። ያም ቃል ክርስቶስ ጠላቶቹን ለማጥፋት የሚጠቀምበት የጦር መሣሪያ ነው (ቁ. 15)።

14 የሰማይ ሠራዊት ክርስቶስን ተከትሎት ነበር። ይህም ሠራዊት መላእክትና (ማቴ. 26፡53) ከሞት የተነሡ አማኞች በአንድነት ነበሩ (ራእ. 2፡26-27፤ 17፡14)። በዮሐንስ ራእይ የነበሩት ሠራዊት የሚያንጸባርቅና ንጹሕ የሆነ ቀጭን ልብስ ለብሰው ነበር (ራእ. 7፡9፤14)፤ 19፡8 እና ማብራሪያውን

ምዕራፍ 19

የበጉ ሠርግ (19፡1-10)

1-5 ከዚህ በኋላ ዮሐንስ እጅግ ብዙ የሆነ ሕዝብ በመንግሥተ ሰማይ «ሃሌ ሉያ!» እያለ ሲጮኹ ሰማ። ይህ ታላቅ ሕዝብ / እስከ መጨረሻው ድረስ በእምነታቸው በመጽናት ድነው ወደ መንግሥተ ሰማይ የገቡትን ያጠቃልላል (ራእ. 7፡9-10 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የሚደሰቱትም በእግዚአብሔር ትክክለኛና ጻድቅ ፍርድ ነበር (ራእ. 18፡20)።

6-8 በዮሐንስ ራእይ ብዙዎቹ ሕዝቦች . . . «የበጉ ሠርግ እነሆ መጥቶአል» (ቁ. 7) ብለው ጮኹ። ይህም ሠርጉ ሊሆን እንደተቃረበ ያመለክታል ማለት ነው። በጉ

⁴² ሥጋዊ ደስታን በመመኘት በኩል ምላሌ የሚሆንን ከሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት እንዲሁ የሆነው አንድ ጊዜ ዋጋው 100,000 ዶላር የሚያወጣ እበባ ከግብጽ አገር አስመጥቶ ለአንድ ምሽት ግብዣ ላይ እንዲታይ አደረገ፤ ሌላው ንጉሠ ነገሥት ለቤተሰቡ ለአንድ ጓመት የሚበቃ ምግብ ለመግዛት 20,000,000 ዶላር አወጣ።

⁴³ በዮሐንስ ዘመን የባርያ ንግድ ታላቅ ነበር፤ በግምት በሮም ንጉሠ ነገሥት መንግሥት ውስጥ ስልላ ሚሊዮን ባሮች ነበሩ።

ይመለከታል። እነዚህ ሠራዊት በራሳቸው ጦርነትን የሚያካሄዱ አልነበሩም፤ በልብሳቸውም ላይ ደም አልነበረም።
 15-16 ክርስቶስ ብቻ ጠላቶቹ የሆኑትን መንግሥታት ይመታቸዋል፤ ከአፋ የሚወጣው ሰይፍ የፍርድ ሰይፍ ነው (ኢሳ. 11:4፤ 2ተሰ. 2:18፤ ራእ. 1:16 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)። በብረት በትርም ይገዛቸዋል፤ ይህም ጠላቶቹን መትቶ በብረት በትር ያጠፋቸዋል (መዝ. 2:9) ማለት ነው። ክርስቶስ የእግዚአብሔር የብርቱ ቁጣ መግለጫ የሆነውን የወይን ጠጅ መጥመቂያ ይረግጣል (ራእ. 14:19-20 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። እንግዲህ ድል አድራጊው አዳኝችን ክርስቶስ የነገሥታታ ንጉሥ የጌቶችም ጌታ ይህ ነው! (ዘጸ. 10:17፤ 1ጢዋ. 6:15፤ ራእ. 17:14)።

የክርስቶስ ጠላቶች መደምሰስ (19:17-21)

17-18 እነሆ ዛሬ በጉን ክርስቶስን የማይቀበሉ ሁሉ በመጨረሻው የጦርነት ቀን በንጉሡ በክርስቶስ ፊት ይቀርባሉ። ዛሬ አዳኙን ክርስቶስን የማይቀበሉ በዚያ በመጨረሻ ቀን በፈራጁ በክርስቶስ ፊት ይቀርባሉ።

በአፋ የፍርድ ሰይፍ በእጁም የብረት በትር አለ (ቁ. 15)። በዚያን ቀን በክርስቶስ ያላመኑት ሁሉ ለጥምብ አንሣና ለሌሎችም አእዋፋት ምግብ ይሆናሉ (ሕዝ. 39:17-21)። ከራሳቸው በቀር ሌላ ማንንም ሊወቅሱ አይችሉም። እግዚአብሔር ይቅርታንና ደኅንነትን ሰጣቸው፤ ነገር ግን እነርሱ እምቢ አሉ። የእግዚአብሔርን ምሕረትና ጸጋ እምቢ የሚሉ በእርግጥ ፍርዱን ይቀበላሉ።

19 ከዚህ በኋላ የኮሎኒያል የፈረሱ ጋላቢ (የክርስቶስ) ጠላቶች ሁሉን በሚችል አምላክ ታላቅ ቀን ለጦርነት ሲሰበሰቡ አየ (ራእ. 16:14)። የክርስቶስ ዋና ጠላቶች አውሬውና የእርሱ ዐሥር ነገሥታት ነበሩ (ራእ. 13:1-2፤ 17:7-8፤ 12-14 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የኮሎኒያል በራእይ ያየው ጦርነት አንድ ቀን አርማጊዶን (ራእ. 16:16) በሚባል ቦታ ይደረጋል።

20 በጦርነቱም ክርስቶስ በጠላቶቹ ላይ ድል ነሣ፤ አውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ (ራእ. 13:11፤ 16:13) ተያዙ። ሁለቱም የሚነድ ዲን ባለበት የእሳት ባሕር ውስጥ ተጣሉ። የክርስቶስ ተቃዋሚ በመባል የሚታወቀው አውሬው የላምን ንይልና ሥልጣን የሚወክል ነው። የአውሬው ተባባሪ ሐሰተኛው ነቢይ ደግሞ ሐሰተኞች ሃይማኖቶችን የሚወክል ነው። የሐሰተኛው ነቢይ ሥራ ሕዝቦችን ማታለልና አውሬውንም እንዲከተሉ ምልክቱን እንዲያደርጉ መሳብ ነው (ራእ. 13:11-16 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

የሚነድ ዲን ያለበት የእሳት ባሕር የከፋ ሰዎች መናፍስት ለዘላለም የሚኖሩበት ገሃነም እሳትን የሚወክል ነው (ማቴ. 5:22፤ ማር. 9:43)።

21 በየኮሎኒያል ራእይ አውሬውንና ሐሰተኛውን ነቢይ የተከተሉ ሁሉ ከክርስቶስ አፍ በወጣው ሰይፍ ተገደሉ። ስለዚህ ክርስቶስ የመጨረሻ ፍርዱን በእነርሱ ላይ አካሄደ (ራእ. 14:14-16 ይመለከታል)። ከአፋ የሚወጣው ሰይፍ የፍርድን ቃል የሚወክል ነው፤ አውሬውን ለሚከተሉ ሁሉ የሚሰጣቸው ፍርድ እነሆ ይህ ነው፤ ሥጋቸው ይገደላል፤ መንፈሳቸውም ወደ ገሃነም ይጣላል።

ከራእይ መጽሐፍ በጣም ጠቃሚ ከሆኑት ትምህርቶች መካከል አንዱ፣ ክርስቶስ በሰይጣንና በሁለቱ ዋና ረዳቶቹ ማለትም በአውሬውና በሐሰተኛው ነቢይ ላይ ድል መንግሥቱ ነው። እውነተኛው ጦርነት ገና አልሆነም፤ እግዚአብሔር ግን ለክርስቶስ ድሉን ገና ድሮ አጎናጽፎታል። በመጨረሻው ጦርነት ክርስቶስ ድል እንደሚነሣ ጨርሶ የታመነ ነው። በዚህ ግለም እኛ አማኞች በሰይጣን ተቃውሞ እየተገፉን ብዙ ፈተና ይደርስብናል፤ ከፋ ሰዎች ንይል ሲያገኙና ቤተ ክርስቲያንን ሲያሳድዱ እናያለን፤ ይሁን እንጂ፣ በየኮሎኒያል ራእይ ሁሉን

በሚችል አምላክ ታላቅ ቀን በነበረው ጦርነት የሆነውን ነገር ጨርሶ አንርሳ። ኢየሱስ ድል ነሥቶአል፤ ለእኛም እንዲህ ብሎናል፡ «በዚህ ግለም ብዙ ችግር ይገጥማችኋል፤ ይሁን እንጂ በርብ! እኔ ግለምን አሸንፈዋለሁ» (ዮሐ. 16:33)።

ምዕራፍ 20

አንድ ሺው ዓመት (20:1-6)

1 ሁለቱ የሰይጣን ረዳቶች፣ ማለትም አውሬውና ሐሰተኛው ነቢይ በእሳት ባሕር ውስጥ ከተጣሉ በኋላ (ራእ. 19:20) የኮሎኒያል የጥልቁን ጉድጓድ ቁልፍ በእጁ የያዘውን አንድ መልአክ አየ (ራእ. 9:1፤ 11:17)። ገደሉ በምድር ውስጥ በጣም ጥልቅ የሆነ አንድ ትልቅ ዋሻ ነው፤ ይህም ቦታ የወደቁ መላእክትና የእንቢተኞች መናፍስት እስከ ፍርድ ቀን የሚታሰሩበት ነው (ይሁዳ 6)።

2-3 ከዚህ በኋላ መልአኩ ሰይጣንን በብረት ሰንሰለት አሰረው፤ አንድ ሺ ዓመት ወደሚቀመጥበት ወደ ጥልቁ ገደል ጣለው። ሺው ዓመት ከተፈጸመ በኋላ ለጥቂት ጊዜ ይፈታል (ቁ. 7-10 ይመለከታል)።

4 ከዚህ በኋላ ለመፍረድ ሥልጣን የተሰጣቸውን ጥቂት ሰዎች የተቀመጡባቸውን ጥቂት ዙፋኖች አየ። እዚህ ላይ የኮሎኒያል የሚያመለክተው ማንን እንደሆነ በውል አይታወቅም። አንዳንዶች በዙፋኖቹ ላይ የተቀመጡት ዐሥራ ሁለቱ ሐዋርያት ናቸው ይላሉ (ማቴ. 19:28)። ሌሎች ደግሞ እነዚህ ቅዱሳን አማኞች ናቸው፤ እነርሱም እስከ አሁን በእምነታቸው የጸኑ የሰይጣንን ፈተና ያሸነፉ ናቸው ይላሉ (1ቆሮ. 6:2-3፤ ራእ. 3:21)። እነርሱ ማንም ይሁኑ በአንዳንድ መንገድ ክርስቶስን ለፍርድ ሥራው የሚረዱ ናቸው።

በዙፋኑ ላይ ከተቀመጡት በተጨማሪ የኮሎኒያል ራሳቸው ተቆርጦ የተገደሉትን ሰማዕታት ነፍሶች አየ። የተገደሉትም በክርስቶስ ላይ ስለነበራቸው እምነት ነበር፤ አውሬውን አላመለኩም፤ ወይም ምልክቱን አልተቀበሉም (ራእ. 13:15-17)። ይህ በራእይ 6:9 ላይ የተጠቀሱትን ሰማዕታት ሳይሆን፣ ነገር ግን ከእነርሱም በኋላ ለክርስቶስ ሊሉ የተገደሉትንም ይጨምራል (ራእ. 6:11)። በየኮሎኒያል ራእይ እነዚህ ሰማዕታት ነፍሳቸው ብቻ ነበር፤ ምክንያቱም የሥጋቸው ትንሣኤ ገና አልተደረገም ነበር።

ከዚህ በኋላ እነዚህ ነፍሳት ወደ ሕይወት ሲመጡ አየ። ይህም የሥጋቸው ትንሣኤ ሲሆን ተመለከተ ማለት ነው። በኋላም እነርሱም ከክርስቶስ ጋር ለአንድ ሺ ዓመት ነገሡ፤ ይህ እንግዲህ የክርስቶስን የቅዱሳን ሰማዕታቱ የአንድ ሺ ዓመት መንግሥት ተብሎ የሚጠራው ነው። ይህ መንግሥት በሥራ ላይ ሲውል ሥራውን የሚጀምረው በምድር ላይ ነው፤ ምክንያቱም በቁ. 7-9 መሠረት አንድ ሺው ዓመት ካለቀ በኋላ ሰይጣን እንደገና የምድር መንግሥታትን ሁሉ አሰባስቦ ለአንድ መጨረሻ ጊዜ ክርስቶስንና ቅዱሳንን ያጠቃል። ነገር ግን ሺው ዓመት መንግሥት በሚካሄድበት ወቅት ሰይጣን በጥልቁ ገደል ውስጥ ታስሮ ይቆያል።⁴⁵

45 አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት ቁ. 4ን በተለየ መልክ ይተረጉሙታል፤ በዚያ በሺው ዓመት ከክርስቶስ ጋር የሚነሡት ሠማዕታት ብቻ እንዳልሆኑ ያምናሉ፤ ነገር ግን አውሬውን ያላመለኩ ወይም ምልክቱን ያልተቀበሉ አማኞች ሁሉ በሺው ዓመት ጊዜ ከክርስቶስ ጋር ይነግሣሉ ብለው ያምናሉ። እነዚህ ጠቢባን በቁ. 4 ሁለት ክፍሎች ተጠቅሰዋል ይላሉ። መጀመሪያ ሠማዕታት ወይም ራሶቻቸው የተቆረጡባቸው ሰዎች፣ ሁለተኛው ያልተገደሉ ሌሎች አማኞች፣ ማለትም እስከ መጨረሻው በእምነታቸው የጸኑ። በሌላ አነጋገር እነዚህ ጠቢባን እውነተኛ ክርስቲያኖች ሁሉ የሺው ዓመት መንግሥት ይካፈላሉ (ራእ. 2:26-27፤ 5:9-10 ይመለከታል)። በራእይ 13:15 መሠረት አውሬውን የማያመለኩ አማኞች ሁሉ ይገደላሉ፤ ስለዚህ በውሬው ዘመን በሕይወት ያሉት አማኞች በሙሉ ሠማዕታት ይሆናሉ፤ ስለሆነም «አማኞች» ወይም «ሠማዕታት» ብንል በዚህ ክፍል ሁለቱም አንድ ናቸው። ስለዚህ በቁ. 4 ላይ የኮሎኒያል የሚናገረው ስለ አንዱ ክፍል ብቻ ይመስላል፤ እንዲሞቱ የተደረጉ አማኞች ወይም ሠማዕታት ማለት ነው። ለሠማዕታት በአንድ ሺ ዓመት መንግሥት ውስጥ መገኘት ታላቁና የተባረከ ሽልጣን ነው።

44 የቤተ ክርስቲያን መሪዎች ከፖለቲካ መሪዎች ጋር በጥብቅ ተጣምረው አብረው ሲሠሩ ምን እንደሚሆን ለማየት እንችላለን፤ ይህ ሲሆን ቤተ ክርስቲያንም በማመቻ መቶ የመንግሥት አገልጋይ ትሆናለች።

5 ከዚህ በኋላ፡ የሱዳን በሚናገረው መሠረት ክርስቶስና ሰማዕታቱ ሺ ዓመት ከነገሡ በኋላ የቀሩት መታገን፡ ይህም ለክርስቶስ ብለው ያልሞቱት ማለት ነው፡ ወደ ሕይወት ይመጣሉ (ይነሣሉ)። እዚህ ላይ የቀሩት መታገን ሲል ሁለት ክፍሎችን ያሳስበናል፤ መጀመሪያ በፊት ከነበሩት ትውልዶች መካከል በክርስቶስ እምነው የነበሩ ነገር ግን ለክርስቶስ ብለው ያልሞቱ ናቸው፤ ሁለተኛው አማኞች ያልሆኑ ሁሉ ናቸው።

የመጀመሪያው ትንሣኤ በሺው ዓመት መንግሥት መጀመሪያ ላይ የሰማዕታት ትንሣኤ ነው (ቁ. 4)። «ሁለተኛው ትንሣኤ» በዚህ በቁ. 5 ላይ የተጠቀሱት ቀሪዎቹ መታገን ሁሉ የሚነሡበት ነው።

6 የመጀመሪያው ትንሣኤ ተካፋይ የሆኑ ማለትም ሰማዕታት የተባረኩና ቅዱሳን ናቸው። የእግዚአብሔር ካህናት ሆነው ከክርስቶስ ጋር ሺ ዓመት ይነግሣሉ። ሁለተኛው ምት⁴⁶ አይነካቸውም (ቁ. 14 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

የሰይጣን መፈታትና የመጨረሻ መደምሰሱ (20፡7-10)

7-8 ለአንድ ሺ ዓመት በጥልቁ ገደል ውስጥ ከታሰረም በኋላ ሰይጣን በጣባይ ያሻሻለው ምንም ነገር የለም። ለአንድና ለመጨረሻ ጊዜ ሰይጣን የምድርን መንግሥታት ሁሉ በአንድነት አሰባሰበ። እዚህ ላይ ምድር ሲባል ክርስቶስ ገና ያለጠፋው ክፍል ማለት ነው (ራእ. 19፡19-21)። *ጎግና ግጎግ* ለእነዚህ መንግሥታት የተሰጡ ምላሴያዊ ስሞች ናቸው (ሕዝ. 38፡16)።

9 እዚህ ላይ ሺውን ዓመት በመንግሥ ያሳለፉ የሠማዕታት ማኅበረሰብ መኖርያቸው የእግዚአብሔር ሕዝብ ሰፈር ተብሎአል። ሰፈር የተባለበትም ምክንያት ዘላለማዊ መኖሪያ ስላልሆነ ነው። እስከ አሁንም የቆየው ለአንድ ሺ ዓመት ብቻ ነው፤ ሰፈሩም እግዚአብሔር የሚወደው ከተማ ተብሎ ይታወቅ ነበር። በየሱዳን ራእይ የመንግሥታቱ ሠራዊት ተሰልፎ ወደ ከተማይቱ ይሄድ ነበር፤ ነገር ግን በከተማይቱ ላይ ምንም ጥቃት ሳይፈጽሙ ከሰማይ በወረደ እሳት ተደመሰሱ (2ነገ. 1፡10፤ ሕዝ. 38፡ 21-22፤ 39፡6)።

10 ከዚህ በኋላ ሰይጣን የመጨረሻ ቅጣቱን ተቀበለ፤ ወደሚጎድ ጳጉ ባሕር ተጣለ፤ እዚያም ለዘላለም ይሠቃያል (ራእ. 19፡20 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

በየሱዳን ራእይ ወደ አንድ ትልቅ ደረጃ ላይ ልንደርስ ተቃርበናል፤ ይኸውም የሰይጣን መሸነፍ፤ በዓለማት ላይ በሚገኙት ክፋት ሁሉ ላይ ድልን መጎናጸፍ ናቸው። ነገር ግን አሁንም ገና የሚቀሩ ሁለት ታላላቅ ድርጊቶች አሉ። የመጀመሪያው ስለ መጨረሻው ፍርድ የሱዳን ያየው ራእይና (ቁ. 11-15) በመጨረሻም በራእይ መንግሥት ሰማይን ራሷን ማየቱ ናቸው (ራእ. ምዕ. 21-22)

ትንሣኤና የመጨረሻው ፍርድ (20፡11-15)

11 እዚህ ላይ የሱዳን ስለ መጨረሻው ፍርድ ያየውን ራእይ ይገልጻል። የሱዳን አንድ ታላቅ ነጭ ዙፋን አየ፤ በዙፋኑ ላይ የተቀመጠ አንድ ሰው ነበር። እግዚአብሔር ወይም ክርስቶስ ሊሆን ይችላል የትኛው እንደሆነ የሱዳን አልተናገረም። እግዚአብሔር የፍርድን ሥራ ሁሉ ለክርስቶስ እንደሰጠው አዲስ ኪዳን ያስተምራል (የሐ. 5፡22፤ 2ቆሮ. 5፡10፤ 2ጢሞ. 4፡1)። ሆኖም እውሉስ ሁላችንም በእግዚአብሔር የፍርድ ወንበር ፊት እንቆማለን በማለት እንደገና ተናግሮአል (ሮሜ 14፡10)። በራእይ መጽሐፍ ውስጥ በዙፋኑ ላይ የሚቀመጠው ብዙውን ጊዜ ራሱ እግዚአብሔር

ነው (ራእ. 5፡13፤ 7፡10፤ 19፡4)። ነገር ግን በዙፋኑ ላይ የሚቀመጠው እግዚአብሔር ይሁን ወይም ክርስቶስ ምንም ልዩነት አያመጣም፤ ምክንያቱም እግዚአብሔርና ክርስቶስ አንድ ናቸው (የሐ. 10፡30)። ከዚህም በኋላ የሱዳን ምድርና ሰማይ ከእግዚአብሔር ፊት ሊሸሹ አየ። አሁን እንግዲህ የቀሩት ታላቁ ነጭ ዙፋንና በላይ ላይም የተቀመጠው ነው። ሌላው ሁሉ ነገር እልም ብሎ ጠፍቶአል፤ አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር አሁን ሊመጡ ተቃርበዋል (ራእ. 21፡1)። ነገር ግን አዲሱ ከመምጣቱ በፊት አሮጌው ማለፍ አለበት (ኢሳ. 51፡6፤ ማቴ. 24፡35፤ 1ዮሐ. 2፡17)።

12-13 ከዚህ በኋላ የሱዳን ከየትውልዱ ሞተው የነበሩትን በዙፋኑ ፊት ቆመው አየ። በባሕር ውስጥ ሰምጠው የሞቱትና በክርስቶስ ያሳመኑትም ሁሉ እዚያ ነበሩ። የእነርሱ ነፍሳት በመጀመሪያ ወደ ጥልቅ ወደ ሊኦል ወርዶ ነበር (ራእ. 1፡18 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የክርስቲያን ሠማዕታት⁴⁷ ካልሆኑ በቀር (ቁ. 4) ሌሎች አማኞችም እዚያ ነበሩ። ስለዚህ የሱዳን የሚያየው «የሁለተኛውን ትንሣኤ» ራእይ ነበር፤ በዚህም ትንሣኤ መታገን ሁሉ ማለትም የማያምኑና አማኞችም ከሠማዕታት በቀር ተካፋይ የሚሆኑበት ነው (ቁ. 5)።

ሁለተኛው ትንሣኤ እንደሆነ ወዲያውኑ የእግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርድ ተጀመረ። በምድር ላይ የእያንዳንዱን ሰው ሕይወት ታሪክ የተመዘገበባቸው መጻሕፍት ተክፈቱ። የሱዳን በቁ. 12 ላይ መታገንም በመጻሕፍቱ ተጽፎ በተገኘው ሥራቸው መሠረት ፍርድ ተቀበሉ ብሎ ጽፎአል (መዝ. 62፡12፤ ኤር. 17፡10፤ ሮሜ 2፡6፤ 1ኢፕ. 1፡17 ይመለከታል)። የሕይወት መጽሐፍ የሚባል ሌላም መጽሐፍ ነበረ፤ በዚህ መጽሐፍ ላይ ሊድኑ የሚገባቸው ሰዎች ሰዎች ተጽፎበታል (ዳን. 12፡1፤ ራእ. 3፡5፤ 17፡8)። ሰዎቻቸው በማስታወሻ መዝገብ የተያዙት እውነተኛች አማኞች፤ ሰዎቻቸው በሕይወት መጽሐፍ ላይ ተጽፎአል። ስለዚህ በሕይወት መጽሐፍ ያሉ ሰዎች፤ በማስታወሻ መዝገብ ከሚገኙት ሰዎች ጋር ተመሳሳይ ነው። ንስሐ ያልገቡ በክርስቶስ ያሳመኑና የእምነትንም ሥራ ያልሠሩ ሰዎቻቸው በሕይወት መጽሐፍ አልተጻፉም። ሰዎች በመልካም ሥራቸው አይድኑም፤ ሊድኑ የሚችሉት በእምነት ብቻ ነው። ቢሆንም የእውነተኛ እምነት ምልክት መልካም ሥራ በመሆኑ የእያንዳንዱ ሰው እምነት የሚለካው በሚያደርገው መልካም ሥራ ነው። እርሱም በመልካም ሥራ መዝገብ ውስጥ ሰፍሮ ይገኛል (ኤፌ. 2፡8-10፤ ያዕ. 2፡17፤ 20-24፤ 26 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

14-15 ምትና ሊኦልም ወደ እሳት ባሕር ተጣሉ (ራእ. 19፡20 ይመለከታል)። በአንድ መንገድ ምትና ሊኦል አብረው የሚሠሩ ሽርኮች ናቸው። ሊኦል ሞት የሚረከቻቸውን የምትልክበት፤ ለሞት እንደ ሆድ የሚያገለግል ቦታ ነው። በሞት የተበሉ ሰዎች የሚያከትሙት እዚያ ነው። ነገር ግን በመጨረሻው ፍርድ ሞትና ሆድም ሁለቱም በአንድነት ይጠፋሉ (ኢሳ. 25፡8፤ 1ቆሮ. 15፡54-55 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ስለዚህ በየሱዳን ራእይ ምትና ሊኦል ወደ እሳት ባሕር⁴⁸ ተጣሉ። ቀደም ሲል በሰይጣንና በእውራው፤ እንደገናም በሐሰተኛው ነቢይ ላይ እንደሆነባቸው ሆኑ (ራእ. 19፡20፤ 20፡10)። በተጨማሪም ሰዎቻቸው በሕይወት መጽሐፍ ይልተጻፉት ሁሉ ወደ እሳት ባሕር ተጣሉ። የእሳት ባሕር ሁለተኛ ምት ተብሎ ይጠራል፤ ለዘላለም ይቆያል። ልክ በየሱዳን ራእይ እንደሆነው ሁሉ በዓለም መጨረሻ ላይ እንዲሁ ይሆናል። የሱዳን እዚህ ላይ የእግዚአብሔር የመጨረሻ ፍርድ ምን እንደሚመስል የቅድሚያ አስተያየቱን ይሰጠናል፤ ከመጨረሻው ፍርድ ይግባኝ ለማለት ምንም ዕድል አይኖርም። ሰዎቻቸው በሕይወት መጽሐፍ ያልተጻፉ

አውሬው ከመምጣቱ በፊት በተፈጥሮ ሁኔታዎች የሞቱት አማኞች ትንሣኤያቸው የሺ ዓመት መንግሥት ካለፈ በኋላ እንደሚሆን ይመስላል።
46 በሁለተኛው ትንሣኤ (አጠቃላይ ትንሣኤ) የሚነሡትን አማኞች ሁለተኛው ሞት አይነካቸውም፤ የማያምኑ ሰዎች ብቻ ናቸው ወደ ሁለተኛው ሞት የሚዘልቁት።

47 የክርስቲያን ሠማዕታት በመጀመሪያው ትንሣኤ ገና ድሮ ተነሥተዋል (ቁ. 4-5 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ስለዚህ በመጨረሻው ፍርድ ይገኙት መታገን ጋር አይገኙም።
48 የእሳት ባሕር በራእ. 19፡20፤ 20፡10 ላይ በላን የሚታጠል የእሳት ባሕር ከሚለው ጋር ተመሳሳይ ነው።

ሁሉ ዘላለማዊ ቅጣት ይቀበላሉ። ስለዚህ በዚህኛው ሕይወታችን ስሜ በሕይወት መጽሐፍ ተጽፎአልን ወይስ አልተጻፈም? ከሚለው ጥያቄ የበለጠ ጥያቄ የለም።

ምዕራፍ 21

አዲስ ሰማይ አዲስ ምድር (21:1-8)

1 እግዚአብሔር በነቢዩ በኢሳይያስ አማካይነት ለዘላለም የሚኖር አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር እፈጥራለሁ። በማለት ለአይሁዳውያን ተስፋ ሰጥቶአቸው ነበር (ኢሳ. 65:17፤ 66:22)። አሁን ደግሞ በኮሎንኒል ራዕይ ያ ተስፋ እውነት ሆኖአል። ጴጥሮስም ይህ ሰማይና ይህ ምድር ኃላፊና ጠፊ ነው። በማለት ጽፎ ነበር፤ ነገር ግን እርሱ ራሱም የጽድቅ መኖሪያ የሆነውን አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር ለማየት ይናፍቅ ነበር (2ኢጥ. 3:12-13)። ጳውሎስም ፍጥረት ራሱ ከጥፋት ባርነት ነፃ ወጥቶ ከእግዚአብሔር ልጆች ጋር የነፃነትና የክብር ተካፋይ ይሆናል (ሮሜ 8:20-21)። ብሉ ጽፎአል። አሁን በኮሎንኒል ራዕይ እርግጠኛ ፍጥረት አድርጎልኋል (ራእ. 20:11)፤ በእርሱም ምትክ መበስበስ ወይም ግለፍ የሌለበት አዲስ ፍጥረት መጥቶአል። ኮሎንኒል በአዲሱ ፍጥረት ምንም ባሕር የለም የሚለውን አሳብ ጨምርኳል።

2 ኮሎንኒል በራእዩ አዲስ ሰማይና አዲስ ምድርን ብቻ አሳየም፤ ነገር ግን አዲሲቱ ኢየሩሳሌም የምትባለውን ቅድስቲቱን ከተማ አይተክል (ገላ. 4:26፤ ዕብ. 11:10፤ 16:13፤ 14፤ ራእ. 3:12)። ኮሎንኒል በራእዩ ቅድስቲቱ ከተማ ከሰማይ ወጥታ ስትመጣ አያይዘች ይህች ከተማ የተሠራችው በእግዚአብሔር እንጂ በሰው አይደለም፤ በክርስቶስ ለሚያምኑት ሁሉ እንደ ስጦታ ሆና የተሠራች ነበረች።

በዓለም መጨረሻ ላይ ኮሎንኒል በራእይ ያያት ቅድስቲቱ ከተማ በእርግጥም በእግዚአብሔር የምትሠራ ትሆናለች፤ ይህች ቅድስት ከተማ የምትወክለው ሰማያዊ መኖሪያችንን ብቻ አይደለም። የክርስቶስንም ቤተክርስቲያን ትወክላለች። ስምቻቸው በሕይወት መጽሐፍ የተጻፉ ሁሉ የዚያች ቤተክርስቲያን አባሎች ይሆናሉ (ዕብ. 12:22-23)። ያችም ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስ መሸራ ናት፤ ከባልዋም ለመገናኘት በጣም የተዋበ ልብስ ለብላለች (2ቆሮ. 11:2፤ ኤፌ. 5:25-27፤ ራእ. 19:6-8 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። የክርስቶስ ቅድስት መሸራ ከታላቂቱ አመንዝራ ሴት ጋር ሲነፃፀሩ ታላቅ ልዩነት በመካከላቸው አለ (ራእ. 17:1)። ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌምና ዓለማዊቱ ባቢሎን ሲነፃፀሩ በመካከላቸው ያለው ልዩነት በጣም ትልቅ ነው (ራእ. 17:5)።

3 ከዚህ በኋላ ኮሎንኒል አንድ ድምፅ እንዲህ ሲል ሰማ፡ «እነሆ የእግዚአብሔር ማደሪያ ከሰዎች ጋር ነው፤ ከእነርሱም ጋር ይኖራል፤ እነርሱም የእርሱ ሕዝብ ይሆናሉ፤ እግዚአብሔር ራሱ ከእነርሱ ጋር ይሆናል»። ያች ቅድስቲቱ ከተማ አማኞች የሚኖሩባት ቦታ ብቻ አትሆንም፤ እግዚአብሔር ራሱም እዚያ ይኖራል፤ የራሱ ሕዝብ የራሱ ቤተ ክርስቲያን እንድንሆን ያደርጋል (ዘሌ. 26:11-12፤ ሕዝ. 37:27፤ 1ኢጥ. 2:9)።

4 አማኞች በቅድስቲቱ ከተማ ከእግዚአብሔር ጋር ዝም ብለው የሚኖሩ ብቻ አይሆኑም፤ እዚያ የሚኖሩት በታላቅ ደስታ ነው። ራሱ እግዚአብሔር ከዐይናቸው ላይ እንባን ሁሉ ይጠርጋል፤ ሐዘን ወይም በሽታ ወይም ሥቃይ በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም ውስጥ ጨርሶ አይገኝም (ኢሳ. 35:10፤ ራእ. 7:16-17 ይመለከታል)። ከሁሉም በላይ ከእንግዲህ ወዲህ ሞት አይኖርም (ኢሳ. 25:8፤ 1ቆሮ. 15:54፤ ራእ. 20:14)። ሞት ለመጀመሪያ የመጣው በኃጢአት ምክንያት ነው (ሮሜ 5:12)። በቅድስቲቱ ከተማ ግን ምንም ኃጢአት አይኖርም፤ ስለዚህ ሞትም እዚያ አይኖርም።

5 ከዚያም ኮሎንኒል እግዚአብሔር እንዲህ ሲል ሰማ፡ «እነሆ እኔ ሁሉን ነገር አዲስ አደርጋለሁ»። አዲስ ሰማይ፣ አዲስ ከተማ፣ አዲስ ሕዝብ ምክንያቱም ለአዲስ ከተማ ተገቢ የሚሆነው አዲስ ሕዝብ ነውና። እኛ አማኞች ገና ከአሁኑ በክርስቶስ አዲስ መሆንን ጀምረናል (ዮሐ. 3:3፤ 2ቆሮ.

3:18፤ 4:16-18፤ 5:17፤ ቀላ. 1:13-14 እና ማብራሪያዎችን ይመለከታል)። ሥጋችንም በትንሣኤ ከተነሳ በኋላም ሙሉ በሙሉ እንታደሳለን። በዚያ ጊዜም ወደ አዲሲቱ ከተማ ለመግባት የተዘጋጀን እንሆናለን።

6 አልፋና የሚጋገቡ የመጀመሪያውና የመጨረሻው (ራእ. 1:8) የሆነ አምላክ ከሕይወት ውሃ ምንጭ ያለ ምንም ዋጋ የምንጠጣውን ይሰጠናል። ያም ምንጭ ክርስቶስ ራሱ ነው (መዝ. 36:7-9፤ ዮሐ. 4:14)።

7 ድል የሚነሣ ግለትም እስከ መጨረሻው ታማኝ ሆኖ የሚጸና ይህን ሁሉ ይወርሳል (ራእ. 2:7፤ 11:17፤ 20:3፤ 5:12፤ 21)። ድል የሚነሡ የእግዚአብሔር ልጆች ይሆናሉ፤ ልጆችም ስለሆኑ በሰማይ የሚቆያቸውን ርስት ይወርሳሉ (ሮሜ 8:16-17፤ 1ኢጥ. 1:3-4 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

8 እዚህ ላይ እግዚአብሔር የሚገልጠው በሰማይ ርስት መውረስ የማይችሉትን ሰዎች ነው (1ቆሮ. 6:9-10፤ ገላ. 5:19-21 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። እዚህ ላይ በመጀመሪያ የተጠቀሱት ፈሪዎች ናቸው፤ ፈሪዎች ችግር ሲመጣ በቶሎ ይወድቃሉ፤ አውራውን መፍራታቸው ለክርስቶስ ካላቸው ፍቅር ጋር ሲነፃፀር በጣም ትልቅ ነው (ማር. 4:5-8፤ 16-17 ይመለከታል)። ሕይወቱን ለማግኘት የሚፈለግ ገጠቶታል (ማር. 8:35)። የሚለውን ቃል ረስተዋል።

የማያምኑ ሰዎች ክርስቲያን ያልሆኑ ሰዎች ብቻ አይደሉም፤ በመጀመሪያ ወደ ክርስቶስ መጥተው በኋላ የሚመለሱና የክርስቶስም ጠላቶች የሚሆኑ ናቸው። እነርሱ በዚህ ጥቅስ ላይ ከተጠቀሱት ኃጢአተኞች ጋር በአንድነት በመሆን ወደ እሳት ባሕር ይጣላሉ፤ እርሱም ሁለተኛው ሞት ነው (ራእ. 20:14)።

ሰማያዊቱ ኢየሩሳሌም (21:9-27)

9-14 ከዚህም በኋላ ኮሎንኒል በራእዩ አንድ መልእክ ተገልጦ ቅድስቲቱን ከተማ፣ ሰማያዊ ኢየሩሳሌምን አሳየው፤ የሚቀጥለው የዚያች ከተማ መግለጫ ነው።

ከተማይቱ ሥራ ሁለት የከተማ ደጃፎች አሏት (ቁ. 12)፤ በደጃፎቹ ላይ የሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች ስሞች ተጽፎባቸዋል (ሕዝ. 48:30-35፤ ራእ. 7:4-8)። እግዚአብሔር የጥንታዊቱን የእስራኤል መንግሥት መርጦአል፤ ይህም አይሁዳውያንን የእርሱ ምርጥ ሕዝብ አድርጎአቸዋል ማለት ነው። የእግዚአብሔር የተስፋ ቃሎች በመጀመሪያ የተሰጡት የአይሁድ ሕዝብ አባት ለነበረው፤ ለመጀመሪያው አይሁዳዊ ለአብርሃም ነው። አሁን በክርስቶስ የመነው እኛም እነዚህን የተስፋ ቃሎች ተቀብለናል፤ ስለዚህ ለእኛም ለአረማውያን (አይሁዳዊ ላልሆነው) ዐሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች እንደ ከተማ በር በመሆን ወደ አዲሲቱ ከተማ መግቢያ ሆነውልናል (ገላ. 3:7-9፤ 14:29 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። በእምነትም በኩል የአዲሲቱ ከተማ ዜጎች ሆነናል፤ ይህም አዲስ እስራኤል ሆነናል ማለት ነው።

በኮሎንኒል ራእይ የነበረችው ከተማ ዐሥራ ሁለት መሠረቶችም ነበሩአት (ቁ. 14)። በእነዚህም መሠረቶች ላይ የክርስቶስ ዐሥራ ሁለት ሐዋርያት ስሞች ተጽፈዋል። ጳውሎስ ለአረማውያን የኤፌሶን ስሞች ስለዚህ እናንተ ከቅዱሳን ጋር (አይሁዳውያን) የአንድ አገር ዜጎችና የእግዚአብሔር ቤተሰቦች ናችሁ፤ በሐዋርያትና በነጋሪታችን መሠረት ላይ ታንጻጻጋል (ኤፌ. 2:19-20)። በማለት ጽፎላቸዋል።

15-21 ኮሎንኒል በራእይ ያያትን ከተማ እንደገና ይገልጣታል። ርዝመቷ 12000 ስታድያ (1400 ማይልስ) ነው። ስፋቷና ቁመቷም እኩል ነው (ቁ. 18)። ለአማኞች ሁሉ የሚበቃ ብዙ ክፍሎች አሉአት (ዮሐ. 14:2)። ከተማይቱ ስድስት ማዕዘኖች አሉአት፤ የእያንዳንዱ መጠን 1400 ማይልስ ነው። ቅርጽዋ በኢየሩሳሌም ከአርጌው የአይሁድ ቤተ መቅደስ ውስጠኛ መቅደስ ጋር ተመሳሳይ ነበረ (1ነገ. 6:20)።

የከተማይቱ ገደግዳ 144 ኩቢትስ (85 ሜትር) ወፍራም ነበር፤ በሰው መለኪያ መሠረት (ቁ. 17) ግለት ነው፤ ቁመቷ 1400 ማይልስ ለሆነች ከተማ ገደግዳው ትገኝ ነው።

የኮሎኒያል ይህችን ከተማ እንደት እንደገለጣት ሰናጠና ሊገልጥ የሚችል ከሰው ልምድ ወይም ማስተዋል በላይ የሆነን ነገር እንደሆነ ለመረዳት እንችላለን። ከተማይቱም እንደ መስተዋት በጠራ በንጹሕ ወርቅ ተሠርታ ነበር (ቁ. 18)። ዐሥራ ሁለት በርቸዋ እያንዳንዳቸው በአንድ ዕንቁ የተሠሩ ነበሩ (ቁ. 21)፤ እንዲህ ያለች በጣም አስገራሚ ከተማ የእኛ ዘላለማዊ መኖሪያ ነች።

22 የኮሎኒያል በከተማይቱ ውስጥ ምንም ቤተ መቅደስ አላየም፤ ምክንያቱም ሁሉን የሚችል ጌታ አምላክና በጉ የእርሰዋ ቤተ መቅደስ ናቸው። እግዚአብሔር ባለበት ቤተ መቅደሳችንም እዚያ ይኖራል፤ እግዚአብሔር በእኛ በተሠራ በማንኛውም ቤተ መቅደስ ውስጥ አይኖርም (የሐዋ. 7:48-49፤ 17:24)። በሌላ በኩል እኛ አማኞች የእግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነን፤ ምክንያቱም የእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ መኖሪያ ስለሆነን ነው (2ቆሮ. 6:16፤ ኤፌ. 2:21-22 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)።

23-27 ከተማይቱ ከእግዚአብሔርና ከክርስቶስ በመጣ ብርሃን የተሞላች ነች (ኢሳ. 60:19)። በከተማይቱ ውስጥ ምንም ሌሊት ስለሌለ የከተማይቱንም በርቸ መዝጋት አያስፈልገም (ኢሳ. 60:11)። ሕዝቦች ሁሉ በብርሃኑ ይመላለሳሉ (ቁ. 24)፤ የኮሎኒያል ኢየሱስን ለሰው ሁሉ ብርሃን የሚሰጥ እውነተኛ ብርሃን ነው ብሎ ጠርቶታል (የሐ. 1:9)። ራሱም ኢየሱስ እንዲህ ብሎአል «እኔ የዓለም ብርሃን ነኝ፤ እኔን የሚከተል ሁሉ የሕይወት ብርሃን ያገኛል፤ በጨለማም አይመላለስም» (የሐ. 8:12)።

እዚህ ላይ አንድ ጥያቄ ሊነሣ ይችላል፤ በቁ. 24 እና በቁ. 26 ላይ የተጠቀሱት ሕዝቦችና ነገሥታት እነማን ናቸው? (ደግሞስ በራእ. 22:15 ላይ የተጠቀሱት ውሾች እነማን ናቸው?) እነዚህ ሕዝቦችና ነገሥታት በሰማያዊቱ ከተማ ውጪ ለምን ተገኙ? አማኞች ከሆኑ ለምን ወደ ውስጥ አልገቡም? የማያምኑ ሰዎችስ ከሆኑ ወደ እሳት ባሕር ለምን አልተጣሉም? (ራእ. 20:15)። የመጽሐፍ ቅዱስ ሊቃውንት ለእነዚህ ጥያቄዎች የተለያዩ መልስ ይሰጣሉ፤ ነገር ግን የኮሎኒያል እዚህ ላይ ምን ለማለት እንደፈለገ ማንም በእርግጥ ሊያውቅ አይችልም። ይሁን እንጂ አንድ ነገር እርግጠኛ ነው፤ ንጹሕ ያልሆነ ምንም ነገር ወደ እግዚአብሔር ቅድስት ከተማ አይገባም (ቁ. 27)፤ ልብሳቸውን በበጎ በክርስቶስ ደም ያጠቡ ግን ይገባሉ (ራእ. 7:14)፤ ግለትም ስሞቻቸው በበጎ (በክርስቶስ) የሕይወት መጽሐፍቶች የተጻፉ ይገባሉ።

ምዕራፍ 22

የሕይወት ወንዝ (22:1-6)

1 ከዚህ በኋላ የኮሎኒያል የሕይወትን ውሃ ወንዝ አየ፤ ወንዙም የሚመነጨው ከእግዚአብሔርና ከበጎ ዙፋን ውስጥ ነው። በራእይ 7:15 እና 12:5 የተጠቀሰው ዙፋን የእግዚአብሔር ዙፋን ነው፤ እዚህ ግን በቁ. 3 ላይ ዙፋኑ የበጎ የክርስቶስም እንደሆነ እናያለን። ክርስቶስ በእግዚአብሔር ዙፋን ለመቀመጥ ሙሉ በሙሉ የተገባው ነው። ኢየሱስ እንዲህ ብሎአል፤ «ሥልጣን ሁሉ በሰማይና በምድር ተሰጥቶልኝ» (ማቴ. 28:18)። በእርግጥም እግዚአብሔርና ክርስቶስ አንድ ናቸው (የሐ. 10:30)።

የሕይወት ወንዝ የሚፈስሰው ከሕይወት ውሃ ምንጭ ከሚገኘው ውሃ ነው (ራእ. 21:6)። ይህም የሕይወት ውሃ ምንጭ ክርስቶስ ራሱ ነው። በኤደን ገነትም

ወንዝ ነበር (ዘፍ. 2:10)። በአንዳንድ በኩል የመጀመሪያው የኤደን ገነትና ሰማያዊቱ ከተማ ተመሳሳዮች ናቸው፤ በመጀመሪያ በኤደን ገነት ውስጥ ኅጢአት፤ በሽታ ሐዘንና ሞት አልነበረም፤ እግዚአብሔር ራሱ በአትክልቱ ቦታ ውስጥ ይመላለስ ነበር (ዘፍ. 3:8)። ከዚህ በኋላ የመጀመሪያዎቹ ሁለት ሰብአዊ ፍጥረቶች አዳምና ሔዋን በእግዚአብሔር ላይ ኅጢአት ሠሩ፤ ከዚያም በኋላ እግዚአብሔር ከአትክልቱ ቦታ ውስጥ አስወጣቸው (ዘፍ. 3:23-24)።

2 በሰማያዊቱ ከተማ ከሕይወት ወንዝ ጋር የሕይወትም ዛፍ አብሮ ነበር፤ የሕይወት ዛፍ በኤደን የአትክልት ቦታም ነበረ፤ ፍሬውን የሚበላ ሁሉ የዘላለም ሕይወት ያገኝ ነበር (ዘፍ. 2:9፤ 3:22)። በእግዚአብሔር በሰማያዊቱ ከተማ ያለው የሕይወት ዛፍ የበረከቱን የጤንነት ምልክት ነው፤ በከተማይቱ ውስጥ ማንኛውም ሰው ከዚህ ዛፍ መንፈሳዊ ምግብን ያገኝ ነበር፤ ከተመገቡም በኋላ መንፈሳዊ ጤንነት ያገኛሉ።

3-4 ከእንግዲህ ወዲህ ምንም ዓይነት እርግጥን አይኖርም፤ ምክንያቱም በአዳምና በሔዋን ኅጢአት ምክንያት እግዚአብሔር በሰውና በምድር ላይ እርግጥን እስተላልፎ ነበር (ዘፍ. 3:14-19)። ነገር ግን በሰማያዊቱ ከተማ ኅጢአት የለም፤ ስለዚህም እርግጥንም ሊኖር አይችልም።

በሰማያዊቱ ከተማ የእግዚአብሔር አገልጋዮች ፊቱን ያዩታል (ቁ. 4)፤ በብሉይ ኪዳን የእግዚአብሔር ታላቅ አገልጋይ መሴ የእግዚአብሔርን ፊት እንዲያይ አልተፈቀደለትም (ዘጸ. 33:18-23)። ኢየሱስ ልባቸው ንጹሕ የሆኑ ብቻ እግዚአብሔርን ያዩታል ብሎአል (ማቴ. 5:8)። እኛ ግን በበጎ ደም ንጹሕ የሆንን የእግዚአብሔርን ፊት ማየት እንችላለን፤ እውነተኛ መልኩን ስለምናይ እርሱን እንደምንመስል እናውቃለን (1የሐ. 3:2)። ከመንግሥተ ሰማይ በረከቶች ሁሉ ታላቁ በረከት የእግዚአብሔርን ፊት ማየት ነው፤ እንደገናም ከእርሱ ጋር ለዘላለም መኖር ነው።

የእግዚአብሔር ስም በግንባራችን ላይ ይጻፋል (ራእ. 3:12፤ 7:3)። በግንባራችን ላይ የሚሆነው ስሙ የሐዘብ እንዳይረገን ደግሞም የእርሱን መልካም ነገሮችና ጠባቂንም እንደሰጠን ምልክት ነው።

5 ራእይ 2:26፤ 3:21፤ 21:23 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል።

6 እዚህ ላይ የኮሎኒያል የሚያረጋግጥልን በዚህ በራእይ መጽሐፍ የጻፈው ነገር ሁሉ የታመኑና እውነተኛች መሆናቸውን ነው። ይህ መገለጥ ከእግዚአብሔር ነው፤ እነዚህንም ነገሮች ለየኮሎኒያል ለመግለጥ እግዚአብሔር የራሱን መልእክ ልኮለታል። እርሱ መንፈሱን የሚሰጥ የነቢያት አምላክ ነው። በመንፈስ ቅዱስ በኩል እግዚአብሔር እውነተኛ ነቢያቱን መንፈስ አነቃቅቶ ይመራቸዋል። ልክ ነቢያቱ በመንፈስ ቅዱስ ተነቃቅተው እንደተናገሩ ሁሉ (2ኢጥ. 1:21) እንደዚሁም የኮሎኒያል እነዚህን ነገሮች የጻፈው በዚያው በአንዱ መንፈስ ቅዱስ ተነቃቅቶ ነው። ይህንን ራእይ የጻፈው በቅርብ ጊዜ ውስጥ ለሚሆኑት ነገሮች ሊያዘጋጅን ስለፈለገም ነው፤ የሚቀረው ጊዜ በጣም አጭር ነው (1ቆሮ. 7:29-31)።

አውሎስም እንዲህ ብሎ ጽፎአል . . . ምክንያቱም በፊት ካመንበት ጊዜ ይልቅ አሁን ያዳኛችን መምጫ ቀን ይበልጥ ወደ እኛ ቀርቦአል፤ ሌሊቱ ሊያልፍ ነው፤ ቀኑም ቀርቦአል (ሮሜ 13:11-12)። የሚያበራ የንጋት ኮከብ በቅርብ ጊዜ ወጥቶ በአዲሱ ቀን ይታያል (ቁ. 16)።

ኢየሱስ ሊመጣ ነው (22:7-21)

7 ኢየሱስ «እነሆ እኔ በቶሎ እመጣለሁ» ያላል (ማቴ. 24:42፤44፤ ማር. 13:32-37)። «የዚህን ትንቢት ቃል የሚፈጽም ሰው የተባረከ ነው»፤ ግለትም እስከ መጨረሻው በእምነቱ ጸንቶ የሚቆም ሰው የተባረከ ነው፤ የአውሬውንም ምልክት የማይቀበል የተባረከ ነው።

8-9 ራእይ 19:10 እና ማብራሪያውን ይመለከታል።

10 ለነቢዩ ዳንኤል «አንተ የጻፍከውን የትንቢት መጽሐፍ አትመው፤ ምክንያቱም የአንተ ትንቢት የሚፈጸምበት ጊዜ ገና ነው ተባለ (ዳን. 8:26፤ 12:4)። ነገር

49 ወፍራም የሚለው ቃል «ከፍ ያለ» ተብሎ ሊተረጎም ይችላል፤ እዚህ ላይ የኮሎኒያል ስለ ወፍረት ይሁን ወይም ከፍታ ስለየተኛው እንደተናረ እርግጠኛ መሆን አይቻልም።

ግን እዚህ ላይ ዮሐንስ ይህንን የራእይ መጽሐፍ እንዳያትም ተነገረው፤ ምክንያቱም በራእዩ መጽሐፍ የተጻፉት ነገሮች ሁሉ አሁን በቶሎ የሚፈጸሙ ናቸው።

11 እዚህ ላይ ዮሐንስ የሚለው፤ የመጨረሻው መከራ በዓለም መጨረሻ ላይ ሲመጣ ከቶ ይሠሩ የነበሩ ከቶ መሥራታቸውን ይቀጥላሉ፤ ንስሐ አይገቡም፤ በዚያን ጊዜ ልባቸው ከማናቸውም ጊዜ ይልቅ ጠንካራ ይሆናል። በዓለም መጨረሻ ላይ የሚሆነው የመጨረሻው መከራ ከቶታቸውን ወደ ብርሃን ያወጣል፤ ነገር ግን እምነቱን በክርስቶስ ላይ ያደረገ ሰው መልካም ማድረጉን ይቀጥል፤ እስከ መጨረሻውም ትዱስ መሆኑን ይቀጥል (ዳን. 12፡10)።

12 ኤር. 17፡10፤ ሮሜ 2፡8፤ ራእ. 20፡12 እና ማብራሪያውን ይመለከታል።

13 ዮሐንስ እዚህ ላይ ደግሞ የጻፈው ከዚህ በፊት በራእ. 1፡8፤ 17 እና 2፡8 ላይ የጻፈውን ነው፤ በራእ. 1፡8 እና 21፡6 እግዚአብሔር አልፏና ሥራን ተብሎአል፤ እዚህም ላይ ኢየሱስ ለራሱ እነዚህን ስሞች ወስዶአል።

14 ልብሳቸውን ያጠቡ የተባሉት በክርስቶስ ደም ከጎጠኦታቸው የነጹ ናቸው፤ እነርሱ ብቻ ወደ ሰማይቱ ከተማ ሊገቡ ተፈትዶላቸዋል (ራእ. 7፡14፤ 21፡27)።

15 ራእ. 21፡8፤ 24-26 እና ማብራሪያውን ይመለከታል።

16 እዚህ ላይ ኢየሱስ እኔ የዳዊት ሥርና ዘር ነኝ ይላል (ራእ. 5፡5 እና ማብራሪያውን ይመለከታል)። ቀጥሎም ኢየሱስ እኔ የሚያበራ የንጋት ኮከብ ነኝ ይላል። ይህ የንጋት ኮከብ ከረዥሙ የመከራ ሌሊት በኋላ አዲስ ቀን እንደሚያወጣ ምልክት ነው። የኢየሱስ ክርስቶስ መንግሥት አዲስ ቀን መውጣቱን የሚያመለክት ነው (ሮሜ 13፡12፤ ራእ. 2፡28፤ 22፡5 እና ማብራሪያዎቹንም ይመለከታል)።

17 መንፈሱና (መንፈስ ቅዱስ) መሸፈኑ (በተከርስቲያን) ለሰዎች ሁሉ «ና» ይላሉ፤ የሚለግም «ና» ይበል፤ የተጠግም ይምጣ (ኢሳ. 55፡1፤ ዮሐ. 7፡37-38፤ ራእ. 21፡6)

18-19 እዚህ ላይ ዮሐንስ የዚህን የራእይን መጽሐፍ የትንቢት ቃል ለሚለግ ሁሉ ግስጠንቀቂያ ይሰጣል፤ ግንም ሰው በምንም መንገድ መለወጥ ወይም መጨመር ወይም ከዚህ የትንቢት ቃል መቀነስ አይችልም። ይህን የሚያደርግ ሰው ካለ የሚቀበለው ቅጣት በጣም፤ ከባድ ይሆንበታል፤ ምናልባትም በሰማያዊቱ ከተማ በታውን ያጣ ይሆናል (ዘጸ. 4፡2፤ ገላ. 1፡6-9 ይመለከታል)።

20-21 ዮሐንስ ለእነዚህ ነገሮች ምስክር የሆነውን ሰው ቃል ይደግማል፤ እርሱም ኢየሱስ ነው፤ «እነሆ እኔ በቶሎ እመጣለሁ»።

22 ኢየሱስ ሆይ ና እኛ እየጠበቅንህ ነው። ሰዎች እየሠሩና እየጣሩ ነው፤ ከተሞችንና መንግሥታትን ያንጸሉ፤ ነገር ግን የሚያደርጉት ሁሉ ከንቱ ነው። ሰዎች በራሳቸው የተሻለ ዓለም ሊገነቡ አይችሉም፤ እኛ ብዙ ጊዜ ሞክረን ሳይሆንልን ቀርቶአል፤ እኛ አንድ ተስፋ ብቻ አለን፤ ያም ተስፋ የአንተ መመለስ ነው!

22 ኢየሱስ ሆይ ና! እሜን።